GINA DOUGLAS

Mariaj pentru o viață

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNEL ROMOȘAN.

ALCRIS

Capitolul 1

– Ooo, nu, iarăși spanac! se tângui Anna. Bătrână nebună!

– Hmm... Absorbită de lectura unui ziar financiar, Nicky nu acordă o atenție prea mare lamentărilor prietenei sale.

– Uită-te și tu, Nicky! reluă Anna iritată. Ieri au fost fructe fleșcăite, alaltăieri, țelină, astăzi, spanac. Asta nu mai poate continua!

– Despre ce vorbești?

Lăsând ziarul jos, Nicky aruncă o privire întrebătoare spre Anna, pe deasupra ochelarilor.

– Uită-te la peluza noastră! E presărată cu frunze pe jumătate putrezite. Iar și-a aruncat gunoaiele în curtea noastră!

Oftând resemnată, tânăra femeie renunță la lectură și puse ziarul pe masă.

– Bănuiesc că vorbești despre doamna Fazackerley. Iar a aruncat ceva, nu-i așa?

– Ei, da.

– Dumnezeule! Ce ghinion!

Nicky se postă la rândul ei în fața ferestrei. Chiar în clipa aceea, un braț de frunze zbură peste zid și ateriză pe grămada care se afla deja pe peluză.

– Nicky, cum s-o facem să-nțeleagă că nu mai putem suporta?

– Este o chestiune delicată, ea își închipuie că ne face un serviciu.

– N-aș prea crede! Vrei să spui că ne dă cu generozitate tot ce aruncă ea la gunoi! Plantează de trei ori mai multe legume decât are nevoie și folosește grădina noastră ca să se debaraseze de surplus. Pe noi nu ne-a întrebat niciodată dacă vrem legumele ei jalnice.

Nicky ridică din umeri și își petrecu o șuviță neagră peste ureche.

– Poate ai dreptate. În tot cazul, nu-mi plac fleșcăiturile, dar sunt sigură că dacă alegem spanacul, avem pentru o salată.

Anna făcu o grimasă. Iar începea corvoada zilnică a alesului și curățatului.

– Nu mai avem oțet, reluă Nicky. Eu trag o fugă până la băcănie în timp ce tu aduni prada, de acord?

– De acord, răspunse Anna fără entuziasm.

Pe drum, Nicky începu să râdă gândindu-se la excentrica lor vecină. Poate că mânca prea multe verzituri, într-adevăr,

dar, în afară de câteva probleme minore pe care le punea vecina, viața lor era frumoasă. Mica firmă de informatică pe care o întemeiase cu patru ani în urmă începuse să se dezvolte, astfel încât nu avea de ce să-și facă griji în privința viitorului. La început, cele două tinere închiriaseră casa din strada Wrenfold, unde stăteau și acum, dar afacerile lui Nicky prosperaseră atât de mult încât, când i s-a propus să cumpere casa, n-a stat pe gânduri nici o clipă. Doamna Fazackerley reprezenta singura umbră în tablou, dar o umbră de multe ori simpatică și uneori chiar comică. Vecina lor, o femeie originală, nu înceta să le surprindă. În schimb, Anna suporta mai greu excesele de fantezie ale doamnei Fazackerley.

După un sfert de oră, când Nicky se întoarse acasă, o găsi pe Anna trebăluind în fața chiuvetei.

– Ai avut un vizitator cât ai lipsit, îi spuse Anna peste umăr.

Din surescitarea din glasul Annei, Nicky își dădu seama că aceasta murea de curiozitate.

– Bănuiesc că Michael.

Ba nu, se înșela. Niciodată vizitele lui Michael, mâna dreaptă a lui Nicky la Forest Software, nu o surescitaseră chiar atât pe prietena ei.

– Nu, te-nșeli! declară Anna malițioasă.

– Atunci, cine?

– Nu știu, nu s-a prezentat.

– Dumnezeule! Mă pui pe gânduri. Doar am achitat toate facturile. Sau cel puțin, eu așa cred.

– N-are mutră de portărel, te asigur.

– Tu știi cum arată portăreii?

– Mă îndoiesc că sunt teribil de sexy și vorbesc cu un minunat accent englezesc.

Nicky păli brusc. Întrebă cu o voce tremurătoare:

– Vrei să repeți, te rog?

– Spuneam că e înalt, subțire și... Nicky, nu ți-e bine?

– Nu, n-am nimic. Ți-a spus... ți-a spus pentru ce-a venit?

– Nu, s-a mărginit să-mi spună doar că vrea să te vadă. Nicky, ce-i cu tine? Parc-ai văzut o...

– O fantomă, chiar așa. Of, Anna, dacă e vorba de cel la care mă gândesc eu, avem de a face cu un strigoi.

– Doar nu vrei să spui că ar putea fi...

– De unde vrei să știu eu? replică Nicky iritată. A spus c-o să se întoarcă?

– Nu.

Nicky se prăbuși pe un scaun, năucită.

– N-are de ce să se întoarcă, se grăbi să completeze Anna, pentru că te așteaptă în salon.

– Dumnezeule! Și de ce nu mi-ai spus de la început?

– Pune-o pe seama curiozității mele. Vreau mai întâi să aflu cine este acest don juan.

– Mă duc, declară Nicky hotărâtă.

Aruncând o privire nehotărâtă asupra șortului său roșu și a tricoului mulat, ezită o clipă apoi se răzgândi. N-avea rost să se schimbe. O s-o vadă așa cum era. Trăgând adânc aer în piept porni către salon, dar un val de amintiri îi reveniră în minte. Trebui să se oprească o clipă în pragul ușii.

Unsprezece ani, unsprezece ani lungi trecuseră de când se despărțise de Julian. În acest interval nu primise decât un telefon scurt în care o întrebase dacă nu voia să desfacă definitiv căsătoria. Înnebunită de teama pe care i-o inspira însăși ideea de divorț, îi răspunsese că puțin îi păsa, și lucrurile rămăseseră așa cum erau. Din când în când, Henriette, vechea menajeră a unchiului ei care locuia tot în Montreal, îi mai dădea vești despre el. Nicky știa că era mereu văzut în compania altor femei. A dedus că nu era interesat de divorț, pentru că deși nu exista decât pe hârtie, mariajul lor îi oferea un pretext minunat ca să nu se mai complice. În felul acesta avea ocazia să aibă aventuri după pofta inimii, păstrându-și în același timp libertatea.

Făcându-și curaj, tânăra femeie își compuse o figură impasibilă înainte de a deschide ușa spre trecutul ei.

– Bună Julian, Ce mai faci?

Slavă Domnului, reușise să-și stăpânbească vocea imprimându-i doar un mic accent de plictiseală cât să marcheze o schimbare.

Bărbatul care stătea în picioare în fața ferestrei nu se schimbase deloc. La fel de senzual și tulburător, zâmbetul lui discret îi trezi în minte amintirea primei lor întâlniri. La fel îi zâmbise și atunci și fetița de șapte ani căzuse pradă farmecului acelui zâmbet vrăjit. Avea buze seducătoare, bine conturate și pline. O gropiță în colțul gurii, o alta pe bărbia energică, un nas drept, ochi, cenușii, pătrunzători, ascunși după gene lungi și părul negru întregeau portretul celui care-i dăduse viața peste cap. Înalt, cu umerii atletici, era o prezență atât de puternică încât Nicky simți că o cuprinde amețeala.

Închizând ochii pentru o clipă, încercă să-și stăpânească emoțiile care o asaltau.

Deschizând ochii din nou, constată cât de impenetrabil părea vizitatorul neașteptat în costumul lui sobru, ireproșabil.

– Bună, Veronica. Dar tu, ce mai faci?

La auzul acestei voci grave și melodioase care-i rostea adevăratul nume, pe Nicky o cuprinse o mare tristețe. Furia ei se trezi brusc, aducându-și aminte de suferințele pe care le îndurase sub acest nume. S-a dus, calmul ei! Ochii albaștri ai tinerei femei deveniră mai aspri în timp ce-și studia interlocutorul cu o privire glacială.

– Julian, de multă vreme, toată lumea mă cunoaște sub numele de Nicky Forest.

– De ce-ai schimbat numele nostru?

– „Numele nostru”! Forester n-a fost niciodată numele „nostru”, replică Nicky cu tristețe. Purtăm amândoi același nume de când ne-am născut, bineînțeles, dar nu cred că farsa pe care a reprezentat-o mariajul nostru îți dă dreptul să-l folosești în sensul în care vrei tu.

La aceste cuvinte, Julian se înnegură.

– Poate că ai dreptate să numești așa mariajul nostru, e drept, dar ăsta nu-i un motiv ca să-ți schimbi numele „tău”.

– Nu l-am schimbat oficial. În acte, sunt tot Veronica Forester, dar voiam o ruptură definitivă cu tot ce mă lega de... trecutul meu. Și pe urmă, Forest sună mult mai bine pentru o femeia de afaceri.

Julian studie cu un ochi neîncrezător trăsăturile fine ale lui Nicky, ovalul perfect al feței, silueta grațioasă și fină. Era clar că se întreba cum putea să se ascundă o femeie de afaceri după acest fizic de manechin, dar din prudență evită să-și exprimă părerea cu voce tare.

– Adevărat, uitasem că ești o femeie de afaceri realizată. Henriette mi-a spus.

– Henriette? Ai fost pe la ea?

– Datorită ei ți-am aflat adresa.

– Ei bine, după cum vezi, nu te-a mințit. Am pus pe picioare Forest Software acum patru ani și firma merge foarte bine. Acum am doisprezece angajați.

Nicky se ruga să nu-i mai bată inima ca o nebună. Julian nu trebuia să-și dea seama de tulburarea pe care i-o pricinuise.

– Mă impresionezi, murmură el.

Nicky nu avea încredere în tonul lui admirativ: să-l uimească diferența dintre fetița fragilă și timidă pe care și-o amintea și femeia împlinită pe care o avea în fața lui asta era de înțeles, dar de aici până la a-l impresiona...

O liniște apăsătoare se instală între cei doi. Se studiau ca doi dușmani. Curând, teama o cuprinse. Va ști să înfrunte situația? De ce apărea el de nicăieri, fără să se anunțe? În fața lui, încrederea lui Nicky se dezagrega, avea senzația neplăcută că se aventura pe un teren plin de capcane. Dar în primul rând, se temea să nu cedeze în fața puterii lui de seducție. Atracția irezistibilă pe care o exercitase dintotdeauna asupra ei, era încă acolo, ascunsă în sufletul ei.

Cât despre el, Julian îi cântărea farmecele cu o uimire pe care nu încerca s-o ascundă. Fără îndoială că se așteptase să regăsească o tânără femeie ștearsă, și nu bruneta seducătoare cu picioare de vis care devenise.

Totuși, Nicky îl cunoștea suficient de bine ca să-și dea seama că deși era surprins, chiar derutat, n-avea să recunoască. Cum n-avea să recunoască nici insuccesul de a nu fi stăpân pe situație. Privirea lui reflecta un amestec de aroganță tipic masculină și neîncredere. Da, era clar că meta-

morfoza Veronicăi Forester îl uimea. Și asta nu era ultima surpriză: în curând avea să-și dea seama că femeia de afaceri era în stare nu doar să se apere, ci chiar să atace.

– Julian, nu sări peste cal, spuse femeia cu agresivitate. Văd bine din zâmbetul tău că reușita mea te lasă rece. De altfel, nici mie nu-mi pasă. Și n-am nevoie de aprobarea ta!

– Ai avut vreodată nevoie?

De data asta, surprinderea lui nu era prefăcută. Deci nu-și dăduse niciodată seama că altădată, cel mai neînsemnat, gest, sau cuvânt al ei nu ascultau decât de un singur îndemn: să-i facă lui plăcere, să-i vină în întâmpinarea dorințelor, să-i atragă atenția asupra ei? Nu știuse niciodată de dragostea nebună pe care i-o stârnise?

– Nu, răspunse Nicky detașată. Ar fi trebuit să am?

– Habar n-am, recunoscu Julian. În orice caz, nu văd cu ce drept aș fi condescendent cu tine. De fapt, eu speram doar să te cuceresc cu cel mai fermecător zâmbet.

Îi adresă un zâmbet devastator care, odinioară, ar fi făcut-o să se piardă.

– Îmi pare bine că te-am revăzut, Veronica.

– Nicky! Spune-mi Nicky!

În clipa aceea își dădu seama cât de mult contrasta ținută ei cu cea a lui Julian. Desculță, îmbrăcată doar cu șort și tricou, în mijlocul dezordinii care domina salonul, trebuia să pară o adevărată țigancă. Un covor de ziare acoperea

podeaua, masa era plină de cutii, o pereche de espadrile ieșeau de sub canapeaua plină de cărți, haine și alte fleacuri.

„Ei, acum... asta sunt!" își spuse în sinea ei.

– Ia loc, te rog, îi propuse ea.

Invitația îl făcu pe bărbat să zâmbească ironic.

– Ești foarte drăguță, dar unde să m-așez? întrebă Julian trecând în revistă toată camera. Pe teancul de cărți sau pe haine? E vreun scaun sub mormanul ăla de ziare? După câte văd, nu te-ai schimbat, Veronica, ești la fel de dezordonată.

Glasul lui aproape tandru stârni din nou exasperarea lui Nicky. Era timpul să-l aducă pe Julian la realitate: era o femeie adultă, responsabilă, nu mai era puștoaica adolescentă.

– Niciodată nu mi-a plăcut să mă ocup de salon, dar deși aici e totul cu josu-n sus, să nu-ți închipui că la fel stau lucrurile în biroul meu. Și pe urmă, închipuie-ți că nu tuturor le displace faptul că sunt dezordonată. Anna pretinde chiar că ăsta-i un lucru atrăgător la mine.

– Atrăgător? Bănuiesc că această persoană ține mult la tine ca să suporte o asemenea anarhie.

– E prietena mea cea mai bună. De altfel, ea are grijă să facă ordine după mine, recunoscu Nicky.

– Câtă abnegație! În locul ei, te-aș obliga să faci singură curățenie.

– Dragul meu, perioada în care puteai face din mine orice cu un zâmbet, a trecut.

– Poate, zise el mângâindu-i picioarele lungi și bronzate cu privirea.

– Nu poate, ci cu siguranță. Și pentru numele lui Dumnezeu, ia loc dacă n-ai de gând să pleci.

– Îmi pare rău, dar n-am de gând să plec. Dar tu nu te așezi?

Cum să-i spună că, în prezența lui, nu putea să-și găsească locul? Fără să-i dea nici o explicație, Nicky declară:

– Prefer să stau în picioare.

– În cazul ăsta, și eu.

– Cum vrei, replică Nicky ridicând din umeri.

Un alt zâmbet exasperant se desenă pe buzele lui Julian. Nicky tocmai se pregătea să-i spună interlocutorului ei să termine cu maimuțăreala, când Anna băgă capul pe ușa întredeschisă.

– Eu plec. Mă întâlnesc cu Bill peste o jumătate de oră. Vă las singuri.

Anna dispăru, nu înainte de a le face complice cu ochiul.

– Dacă ea se așteaptă la o regăsire pasionată, se înșală amarnic! exclamă Nicky.

Dându-și seama că o luase gura pe dinainte, tânăra femeie se duse în fața ferestrei ca să-și ascundă subita împurpurare a obrajilor.

Cum Julian tăcea, Nicky se întoarse și văzu că o examina cu o expresie de regret. El îi confirmă imediat impresia.

– Ideea acestei regăsiri nu e lipsită de atracție, dar pentru moment, nici nu poate fi vorba.

– Într-adevăr, întări Nicky sec.

Oare credea el că era nevoie să-i precizeze acest amănunt evident?

– Asta mă face să-ți dezvălui motivul vizitei mele.

– Da? Credeam că ai trecut doar să mă saluți și pentru plăcerea de a fi cu mine câteva clipe.

– Sarcasmul nu ți se potrivește, Nicky, mai ales atunci când e deplasat.

Deplasat? Crezu că visează. Să nu fi avut deci nici o idee de fascinația pe care o exercitase întotdeauna asupra ei?

Ignora torturile la care o supunea prin atitudinea lui afectuoasă dar distantă în timpul căsătoriei lor? Disperarea în care o lăsase plecând atâta timp în Anglia, lăsând-o singură în fața îndoielii și nesiguranței?

O cuprinse o imensă sfârșeală.

– De ce-ai venit, Julian? întrebă ea cu voce stinsă.

– Am venit să-ți cer să-mi mai dai o șansă, Veronica. Dacă mă refuzi, atunci să punem capăt acestei căsnicii care n-are nici un sens. De data asta legal, cu un divorț în toată regula.

Capitolul 2

Având un nod în gât, Nicky îl privi încercând să-și stăpânească emoția.

– Câtă vreme această căsnicie n-are nici un sens, de ce vorbești despre o altă șansă? Căsnicia noastră n-a avut nici cea mai mică șansă de reușită și nu văd de ce situația s-ar schimba.

– Veronica, trecutul nu mai are nici o importanță, eu mă gândesc la viitor! Am treizeci și nouă de ani, tatăl meu este îngrijorat că se stinge neamul, fratele meu nici nu vrea să să audă de însurătoare, iar eu vreau să-mi întemeiez o familie. Cât despre tine, tu n-ai dat nici un semn că ai vrea să te recăsătorești cu altul, așa încât m-am gândit...

– Înțeleg! Te-ai gândit că o să accept afacerea, nu-i așa?

Ochii lui Julian căpătară o sclipire tăioasă. Această privire îi trezi brusc lui Nicky niște amintiri foarte limpezi, și anume faimoasa zi când se duseseră la notar pentru deschiderea testa-

mentului unchiului Charles. Julian aparținea unei ramuri englezești a Foresterilor, dar notarul ceruse prezența lui pentru citirea testamentului. Acesta stipula că toți beneficiarii trebuiau să fie prezenți la citire, adică Nicky, Julian, Henriette și președintele unei organizații de caritate în beneficiul marinarilor, de care unchiul Charles se ocupase mult timp.

Unchiul Charles lăsa o sumă mare Henriettei și organizației de caritate, dar cea mai mare parte a averii lui și casa din Montreal reveneau nepotului său, Julian Forester, cu condiția să se însoare cu nepoata lui, Veronica. Dacă Julian și Veronica refuzau să se căsătorească, atunci nepoata moștenea casa și o mică rentă de întreținere, dar restul averii se ducea în scopuri de binefacere.

Însoțind ultimele lui dorințe, bătrânul lăsase și un text destul de scurt în care povestea bucuria pe care o adusese în casa lui prezența Veronicăi, pe care o adoptase când avea cinci ani, după moartea părinților ei. Dragul de el! Voia să forțeze destinul, el care cunoștea adopția Veronicăi, față de vărul ei englez.

Tânăra femeie își aduse aminte reacția lui Julian la citirea testamentului. Dincolo de stupefacție, ea bănuia o neîncredere care semăna cu reticența.

Crezuse că Julian o să se grăbească să ia primul avion cu destinația Anglia, ca să fugă de ea, dar în ciuda așteptărilor, el acceptase foarte repede.

De fapt, explicația era foarte simplă: Julian își făcea socoteala să profite de această moștenire nesperată ca să pună la Montreal bazele ramurii canadiene a imperiului financiar Forester. Cât despre ea, avea șaisprezece ani, își iubea vărul la nebunie și, în naivitatea ei de adolescentă, își spunea că și Julian avea s-o iubească până la urmă.

Deci, de la bun început fusese vorba de o neînțelegere, fiecare având motivul lui să-și dorească această unire: Nicky, din dragoste, Julian, din interes... Cu nostalgie, tânăra femeie reveni la realitate. Răul era făcut, regretele sterile n-aveau nici un rost.

– Nu sunt de acord, Nicky, spuse sec Julian. Tu ai darul de a prezenta lucrurile sub o lumină odioasă. Nu m-am gândit niciodată că o să accepți „afacerea".

– Nici acum șaisprezece ani?

– Veronica! Acum treisprezece ani tu erai o puștoaică de șaisprezece și eu aveam douăzeci și șase de ani. Dacă tu crezi că mă amuza să mă căsătoresc cu un copil...

– Închipuie-ți că mi-am dat seama! Nu erai niciodată acasă.

– Cum voiai să fie altfel? Afacerile mă acaparau, firma mea se dezvolta în mare viteză, și apoi...

Julian se întrerupse o clipă, având o expresie ciudată pe față, o expresie care semăna a... stânjeneală. Julian, personificarea siguranței de sine, să se îndoiască de el? Cu siguranță că Nicky se înșela. Dar cum putea să verifice când el își întorcea privirea?

– Am făcut o înțelegere pentru o căsnicie albă, adu-ți aminte. Tu te așteptai să-mi îndeplinesc datoria conjugală.

– Nu știu ce așteptam.

O decepție imperceptibilă umbri chipul lui Julian care se aștepta la un răspuns afirmativ. Dar Nicky se amăgea singură cu gândul. Ceea ce ei i se părea decepție nu era decât indiferență. Iată de ce nu putea să-i recunoască în față că sperase ca într-o zi o s-o iubească și el.

Timp de doi ani de viață în comun, Julian o înconjurase cu atenții dar n-a considerat-o femeie, n-a luat-o drept soția lui. Datorită Henriettei, el se asigura că nu-i lipsea nimic și părea să creadă că acea viață o mulțumea. Totuși, doar Dumnezeu știa cât de goală și de insipidă i se părea lui Nicky viața! Tânjea după el, eternul abscen, pierzându-și speranța cu fiecare zi ce trecea. O dată se întorsese din călătorie cu un buchet minunat de lalele, și o speranță nebună o copleșise pe Nicky, ca să dispară imediat: buchetul acela nu însemna nimic deosebit. Era doar o dovadă de afecțiune pentru o adolescentă care adora florile.

În mod curios, Julian se arăta rezervat cu adulții, dar îi adora pe copii. Când era mică se juca câte o după-amiază întreagă cu ea. Adorația ei se născuse în acele clipe privilegiate petrecute cu el. În adolescență, adorația se transformase în pasiune. Din păcate, dacă în timpul mariajului lor Julian rămăsese simpatic, afectuos și tandru, el nu încercase niciodată să citească în Nicky, să ghicească din ce cauză pe soția lui o cuprindeau bruște accese de melancolie.

– Nici eu n-am știut niciodată ce așteptai de la căsnicia noastră, reluă Julian. Ca să fiu sincer nici măcar n-am înțeles de ce ai acceptat să te măriți cu mine. Pe atunci îmi închipuiam că teama de a rămâne singură te-a împins în brațele mele, că tu căutai protecția mea, dar m-am înșelat. Faptele dovedesc că te-ai descurcat foarte bine fără mine.

– Într-adevăr.

Dacă voia explicații, n-avea decât să le-aștepte! își spuse Nicky revoltată. Cu atât mai rău dacă fusese atât de orb ca să nu vadă că îl iubea din toată inima, n-avea să-i mărturisească acum cât de mult contase pentru ea. Dacă avea de gând să se așeze, cum spunea el cu atâta cruzime, trebuia să-și găsească pe altcineva. Mândria ei îi dăduse puterea să tacă altădată și n-avea să să vorbească nici acum.

– Atunci, de ce-ai acceptat? Spune-mi, Veronica.

– A trecut atâta timp... Probabil pentru că unchiul Charles a dorit atât de mult și pentru că tu aveai nevoie de acești bani ca să te lansezi în afaceri.

Julian tresări.

– Atunci, chiar că nu mai înțeleg nimic! Ce importanță avea pentru tine ca eu să dispun de acești bani?

– Eu n-aveam nevoie de ei și tu îi meritai într-un fel. Tu ai fost întotdeauna atât de drăguț cu mine. Mai puțin ziua în care mi-ai dat o bătaie la fund.

Nicky evocase premeditat acest incident, ca să destindă puțin atmosfera.

– Să nu-mi spui că mă urăști de douăzeci de ani! Dar să știi că ai meritat-o. Cum ai putut să traversezi strada cu capul în pământ, fără să te uiți în stânga și-n dreapta? Trebuia să-ți atrag serios atenția. Și îți amintesc că dacă nu te-aș fi salvat în ultima clipă, te-ar fi călcat mașina.

– Nu mi-a plăcut ce s-a-ntâmplat după ce m-ai salvat.

– Știu, îmi aduc și acum aminte de vociferările tale: țipai în gura mare, pentru toți cei care voiau să te asculte, că n-o să mai vorbești niciodată cu mine, că eram un torționar ticălos, și te-ai ținut de cuvânt. M-am simți extrem de vinovat. Tatăl meu a abuzat, de cravașă așa încât să am oroare de pedepsele corporale. După ce te-am bătut, am crezut că te-am rănit, dar ce vrei, îmi pierdusem capul. Am fost înspăimântat văzându-te aproape sub roțile mașinii.

– Fii liniștit, nu mi-ai rănit decât orgoliul. De altfel, până la urmă am admis că te-ai purtat așa pentru că țineai la mine.

– Și sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, Veronica. Dar ca să revenim la oile noastre, îmi vine greu să cred explicațiile tale. Chiar voiai să mă vezi beneficiind de această moștenire? De ce?

Nicky ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva. În ciuda anilor care trecuseră, Julian rămăsese același încăpățânat! N-ar fi lăsat-o în pace până n-o convingea. Nicky o ținea pe-a ei.

– Fără nici un motiv anume. Și pe urmă, îți repet că n-aveam nevoie de bani.

– Să zicem, declară Julian gânditor. Acum, dacă tot am ajuns la explicații, mai e un lucru pe care aș vrea să-l lămurim. Îți amintești? Ai refuzat să facem dragoste după căsătorie.

Nicky păli, gata să-și piardă cumpătul. Nu, nu uitase acel episod penibil. Julian, glacial și distant, ea, ca și paralizată. Dumnezeule, cât de greu îi fusese să-l respingă! Măcar de-ar fi făcut un gest tandru, de-ar fi rostit un cuvânt de dragoste... Totul ar fi fost altfel.

– Julian, răceala ta ar fi descurajat-o și pe cea mai înfocată femeie! Și pe urmă, de ce-aș fi acceptat? Nu ne iubeam.

– E drept, uitasem.

– A doua zi ai plecat în Anglia pentru cinci luni, fără nici o explicație, fără un rămas bun.

— Și tu m-ai părăsit, puțin după aceea. De ce?

– Hotărâsem că eram destul de mare, că puteam să-mi iau viața în propriile mâini. După ce am convins-o pe Henriette că n-am să cad în ghearele vreunui aventurier, am venit aici, în Victoria. După ce am obținut licența, mi-am pus pe picioare firma.

– N-ai nici un regret?

Julian vorbea cu o voce ușor îngroșată ca și cum ar fi luptat cu o mare tulburare.

– De ce-aș fi regretat orice s-ar fi întâmplat? Îar tu, îmi închipui că ai fost bucuros. Plecând, ți-am lăsat drumul liber.

– Foarte generos din partea ta!

Din ce în ce mai stânjenită, Nicky nu mai știa ce să spună. Discuția lua o turnură periculoasă și se temea să nu se trădeze mai devreme sau mai târziu.

– Așază-te, odată! exclamă ea cu aroganță. Nu pot să continuu această discuție dacă tu te învârtești în jurul meu ca un tigru gata să-și înhațe prada.

– Imaginea e un pic exagerată, dar dacă tu ții...

Julian se așeză pe canapea după ce dădu câteva cărți la o parte.

– Veronica, spune-mi, n-ai vrut să-ți regăsești libertatea pentru a te căsători cu altul? Seducătoare cum ești, nu cred că n-ai avut asemenea ocazii.

„Seducătoare, poate, dar nu destul pentru tine", se abținu să nu riposteze Nicky.

Răspunsul ei veni amar:

– O căsnicie mi-a ajuns. N-am avut nici un chef să reînnoiesc o... tristă... experiență.

– Ăsta este motivul pentru care n-ai luat niciodată legătura cu mine ca să divorțăm?

– Nu exagera. Dar tu? Cuceririle tale nu ți-au trezit dorința să te „așezi"?

Nicky aștepta răspunsul, răscolită de o gelozie sfâșietoare. Pentru că în ciuda aparentei sale răceli, îl mai iubea pe Julian. Dragostea pentru el nu murise, vibra în

adâncul inimii ei, ascunsă dar încă vie. Totuși, pentru nimic în lume n-ar face greșeala să reia o căsnicie fără dragoste.

– Exagerezi, Veronica, nu sunt un călău al inimilor... În orice caz, dacă-ți închipui că am timp să colecționez aventuri, te înșeli. Nu, pur și simplu mi-am dat seama că anii trec pe nesimțite și deodată am simțit nevoia să...

– ... Să-ți întemeiezi un cămin, să ai urmași?

– Cam așa. Dar tu, tu nu te-ai gândit niciodată la asta?

Ea? Ea visa de ani de zile la un cămin fericit! De unsprezece ani, nu trecuse nici o zi în care să nu se gândească la copiii pe care nu-i va avea niciodată. Pentru că nu putea să accepte ideea de a avea un copil cu altcineva decât Julian. Dar el nu trebuia să știe asta.

– Nu, Julian, eu n-am simțit această nevoie.

– Atunci, propunerea mea nu te interesează?

– Dacă e vorba să începem din nou prima noastră experiență atunci, nu, nu mă interesează!

Lui Julian nu-i plăcu acest răspuns. Tânăra crezu chiar că o să-ncerce s-o facă să se răzgândească. Julian fără îndoială, nu era obișnuit să i se opună rezistență. Apoi, răzgândindu-se, se mulțumi să ridice din umeri.

– Foarte bine, Veronica, spuse el sec. În cazul ăsta am să încep demersurile pentru divorț.

Ușurința cu care renunțase o surprinse pe Nicky. Reprezenta pentru el atât de puțin încât s-o abandoneze atât de repede? Nu era în ochii lui altceva decât o femeie oarecare? Căreia îi poți găsi cu ușurință o înlocuitoare.

Ideea i se păru odioasă. În câteva minute, el avea să plece, s-o părăsească și n-avea să-l mai vadă niciodată. Trebuia să-i spună și ea ceva! Cum el se îndrepta spre ușă, Nicky se smuci cu o mișcare atât de bruscă încât fu cât pe ce să cadă.

– Julian...

Nicky întinse mâna, atingând umărul soțului ei. El se răsuci pe călcâie.

– Da?

– Eu... eu...

Confuzia pe care o citi în ochii lui Nicky îl tulbură. Brusc i se păru atât de fragilă.

– Veronica, nu vrei să reflectezi un timp la propunerea mea?

– Nu.

– Cum vrei tu.

În fața ei, părea nesigur, vulnerabil și el. Când Nicky ridică spre el ochii ei albaștri sclipind de lacrimi pe care nu le lăsa să curgă, el nu mai șovăi.

– Veronica, astă-seară cinează cu mine, te rog. Locuiesc într-o pensiune, la doi pași.

– Cum? Locuiești la doamna Fazackerley?

Ideea că elegantul Julian locuiește la excentrica ei vecină o amuză copios.

– Da, e o idee originală. Date fiind împrejurările, asta mi s-a părut a fi soluția cea mai simplă, dar cum vecina ta refuză să-mi servească altceva decât micul dejun, aș fi foarte fericit să-mi petrec seara în compania ta.

Ar fi foarte fericit să... Nicky nu-și credea urechilor. Era prima oară în viață când se declarase fericit s-o vadă.

Euforia ei nu dură prea mult. În orice caz, asta nu schimba cu nimic hotărârile pe care le luase în privința lui. Mai hotărâtă ca niciodată să păstreze distanța, se pregătea să-l refuze, când Julian declanșă zâmbetul lui irezistibil. Și ea se trezi acceptând invitația pe care voia totuși s-o refuze...

Nehotărâtă, Nicky contempla buchetul de gura-leului plasat în mijlocul mesei. Ar fi arătat mai bine așezat pe margine? Imediat puse mâna și îl deplasă, apoi cântări echilibrul noului aranjament. Nu, până la urmă era mai bine în poziția inițială. Cât timp pierdut pentru detalii! Nicky nu reușise să se hotărască. Era cel puțin a patra oară când schimba florile. Se întreba dacă făcuse bine alegând farfuriile acestea.

Julian venea la cină. Iată de ce era într-o asemenea stare de nervozitate. Inițial, trebuiau să cineze la un restaurant dar înnebunită de perspectiva de a petrece o seară întreagă între patru ochi, îi dăduse telefon ca să-i propună să vină să cineze la ea împreună cu Anna și Bill. Prezența prietenilor săi o făcea să se simtă mai protejată cu el alături, se simțea

în stare să-și înfrunte soțul. Soluția nu-l încântă pe Julian care până la urmă se resemnă, acceptând cu inima strânsă.

Tânăra femeie tocmai așeza un cuțit la locul lui când auzi soneria de la intrare. Se uită la ceas: opt fix! Era clar că Julian era personificarea punctualității. Nicky o auzi pe Anna deschizând ușa și prezentându-i-l pe Bill lui Julian. Cuprinsă de panică, se grăbi spre scară, urcă treptele câte patru și se refugie în camera ei, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Își verifică pentru ultima oară ținută cu o privire neliniștită, dar imaginea din oglindă o făcu să se liniștească. Rochia îi venea de minune.

În cursul după-amiezii, tânăra femeie își schimbase ținuta de nenumărate ori, ceea ce suscitase ironia Annei, care o găsea ridicolă. După părerea ei, Nicky risca să fie surprinsă de Julian în desuuri dacă nu se hotăra mai repede!

– De altfel, câtă vreme ții să-i atragi atât de mult atenția, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să te găsească așa, declarase amuzată prietena ei privindu-i încercările cu un interes amuzat.

– N-am nici o intenție să-l seduc pe Julian!

Rostind aceste cuvinte, Nicky roșise ca un bujor.

– Chiar așa? ripostase Anna cu o mutră sceptică. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez cât timp ai pierde pentru pregătiri, în cazul ăsta.

Fusese o remarcă pertinentă, și Nicky, jignită, se retrăsese într-o tăcere trufașă care stârnise râsul Annei.

Vocea gravă a lui Julian răsună în salon. Nicky aruncă o ultimă privire în oglinda mare, își strânse centura care-i sublinia talia fină și coborî pentru întâlnire.

O aștepta la baza scării și îi întinse mâna s-o ajute, dar de teamă să nu observe cât de tare tremura, Nicky îi ignoră gestul.

Îmbrăcat cu pantaloni gri închis și o cămașă tot gri, dar de o nuanță mai deschisă care semăna cu ochii lui, el emana un farmec plin de siguranță care o tulbură și mai mult. Ce femeie ar fi putut să rămână insensibilă în fața unui asemenea bărbat? În nici un caz ea.

– Bună seara, Veronica. Ești adorabilă astă-seară, murmură noul-venit.

– Mulțumesc.

Și dacă i-ar fi spus și ea că-l găsea atrăgător, irezistibil, „adorabil"? Cum ar fi reacționat?

Dar n-avu timp să-și pună întrebări despre reacția soțului ei. Într-un colț al salonului, o scenă neașteptată îi atrase atenția. Bill o ajuta pe Anna să-și îmbrace haina.

– Unde plecați? întrebă Nicky intrigată. În curând ne așezam la masă.

– A apărut o schimbare în program, răspunse Anna. Bill mă duce la restaurant. În felul ăsta o să rămâneți liniștiți amândoi...

– Anna! Nu poți face asta! În sfârșit... Am pregătit cina pentru patru și...

– N-ai decât să dai la o parte două tacâmuri, asta-i tot.

Anna îi adresă un zâmbet larg și Nicky se abținu cu greu să nu tragă un șut într-un scaun ca să se răzbune pentru această subită dezertare.

– Anna, rămâi, te rog. Te asigur că prezența voastră n-o să ne deranjeze, spuse Nicky.

– Tu și Julian aveți o mulțime de lucruri să vă spuneți, sunt sigură. Poate cu altă ocazie?

Luându-l de mână pe Bill, Anna ieși lăsându-și prietena într-o stare de furie neputincioasă.

Trădătoarea! își spuse Nicky în sinea ei. Mâine o să mi-o plătească scump!

Nicky îi urmări cu o privire disperată apoi, cu moartea în suflet, se întoarse spre Julian care era chiar în spatele ei. Rezemat de zid, el arbora un zâmbet cinic.

– Ce mutră ai! Veronica, ți-e frică să rămâi singură cu mine? Îți promit să fiu cuminte.

– Frică! Mie? Nicidecum, ripostă Nicky. Uiți că am locuit împreună doi ani?

– Nu, nu uit. Când mă gândesc la toate ocaziile pe care le-am ratat! Ce păcat!

În ochii lui strălucea o sclipire amuzată pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă. Monstrul, flirta deschis cu ea, glumind fără pic de jenă pe seama faptului că nu se înfruptaseră niciodată...

– Din vina cui? Dacă tu preferai să faci pe donjuanul prin alte locuri decât la tine acasă...

Aluzia îl înțepă în plin, ghici Nicky din tonul lui tăios.

– Veronica, ți-am mai spus că sarcasmul nu ți se potrivește.

Nu-i plăcea? Cu atât mai bine!

– Astă-seară am dreptul să mă așez?

Neluând în seamă ironia, Nicky îi arătă canapeaua. Cu această ocazie o debarasase de mulțimea de lucruri care o acoperea mereu.

– Ia loc, te rog. Ca aperitiv, ce vrei să bei?

– Lasă-mă pe mine.

Julian se duse la bar și își turnă un gin tonic.

– Pentru încântătoarea mea gazdă, toastă el contemplând-o admirativ.

Se priviră lung, după care Julian se așeză pe canapea în timp ce Nicky luă loc pe un fotoliu la o distanță apreciabilă.

Tăcerea se prelungea. Nemaiputând s-o suporte, Nicky interveni:

– Povestește-mi un pic despre tine, Julian.

Ca început de discuție, s-ar fi putut găsi și ceva mai bun, dar pentru moment, prezența lui Julian îi inhiba inspirația.

– Dacă te interesează... Mai bine-ar fi să iau lucrurile de la început. Am venit în Canada pentru că nu mă-nțelegeam cu tatăl meu. Ideile noastre în materie de gestiune erau total divergente: tatăl meu ținea la metodele tradiționale și refuza orice altă soluție.

Nicky își aduse aminte că auzise de acest unchi, tatăl lui Julian.

– Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău.

– Nu, el n-a vrut niciodată să vină în America. Ca să revin la povestea mea, m-am întâlnit cu tata în societate, chiar după ce mi-am terminat studiile. Atunci aveam douăzeci și patru de ani. Eram preocupat de niște idei noi pe care tata le considera inepții. Ne certam de câte ori aveam ocazia. Când am aflat că unchiul Charles îmi lăsa moștenire o parte din averea sa, eram deja hotărât să plec în Canada. L-am lăsat pe Marc, fratele meu mai mic, să se descurce cu toate și am pornit să cuceresc Lumea Nouă.

– ...Unde ai reușit perfect în afaceri. O singură umbră în acest tablou: te-ai trezit însurat cu forța cu o femeie pe care nu o doreai.

– Veronica...

Julian vru să protesteze dar renunță.

– Într-adevăr, am reușit, reluă el cu o voce din care răzbătea încrederea. Poate că în alte condiții nu m-aș fi însurat cu tine, dar acest aranjament părea să ne convină amândurora. Pe de o parte eu aveam nevoie de banii unchiului Charles, și tu păreai să aștepți mult de la mine: am crezut că voiai să te simți protejată.

Nu, nu protecție spera de la el, ci pur și simplu dragoste. Amărăciunea lui Nicky transpăru din glasul ei, deși nu voia...

– Și ca să ajungem la sfârșitul istoriei, ai acceptat să-ți împarți viața cu cineva care nici nu conta pentru tine. Așa e?

– Veronica! Cum poți să spui asemenea lucruri? Tu întotdeauna ai contat mult pentru mine. Aș minți spunând că eram îndrăgostit de un copil de șaisprezece ani, dar speram ca relațiile noastre să devină mai profunde, cu timpul. În testamentul lui, unchiul Charles sugera că aveai nevoie să fii protejată, ajutată. Am vrut să-i împlinesc ultimele dorințe.

– N-aveam nevoie de tine!

– Acum știu, dar în cazul ăsta, de ce-ai acceptat să te măriți cu mine, Veronica?

– Nicky, spune-mi Nicky.

Din privirea lui insistentă, își dădu seama că nu s-ar fi mulțumit cu un răspuns evaziv. Însă nu putea să dea înapoi. Chiar dacă explicația pe care i-o dăduse deja nu era prea plauzibilă, acum nu putea s-o schimbe.

– Ți-am spus deja, Julian: m-am supus dorinței unchiului Charles și în același timp îți făceam și ție un serviciu. Dar să revenim la tine: dacă te înțelegeai atât de rău cu tatăl tău, de ce te-ai întors în Anglia pentru cinci luni?

– Pentru că deja zburam cu aripile mele și credeam că venise vremea să ne împăcăm.

– Atunci m-ai părăsit?

– Tu tocmai îmi confirmaseși că nu vrei să consumăm mariajul nostru. Nu m-am gândit nici o clipă că ai fi vrut să vii cu mine. Nu greșeam, nu-i așa?

– Nu, nu voiam să te însoțesc.

– Asta înțelesesem și eu.

Julian păru ușurat de o mare greutate. Era posibil ca el să fi vrut să-l însoțească. Haide, fără presupuneri fanteziste, își spuse Nicky, care simțea născându-se în ea o slabă speranță.

– M-am împăcat cu tata și când m-am întors, pasărea își părăsise cuibul.

– Asta nu trebuia să te surprindă.

– Te înșeli, am fost surprins. Deși aș fi putut să mă-ndoiesc. Totuși, curios...

Nicky aștepta, să-i soarbă cuvintele de pe buze. Julian arboră un zâmbet straniu.

– Am fost surprins, dar, mai ales, am fost decepționat.

Nicky se străduia să nu tragă niște concluzii pripite. Era mai bine să mimeze indiferența. În definitiv, nu știa ce urmărea Julian. Dar dacă numai se juca cu ea, cu sentimentele ei?

– Te mai întâlnești cu tatăl tău?

– Da. Marc și tata își conduc afacerea cu o mână de fier. Eu locuiesc cea mai mare parte a timpului la Montreal și, o dată sau de două ori pe an, îl las pe asistentul meu să se ocupe de afaceri ca să mă duc să mă întâlnesc cu familia în Scoția. De altfel, săptămâna viitoare mă întâlnesc cu ei la o partidă de pescuit.

– Și mătușa Gillian? Ce mai face?

– Mama a murit acum trei ani.

– Scuză-mă, n-am știut.

– Nu te scuza, n-aveai de unde să știi.

Nicky îl privi pieziș. Cufundat în amintiri părea altfel, trăsăturile i se îmblânzeau, își pierdeau aparența de duritate... Deodată, un miros care venea din bucătărie o alertă pe Nicky. Dumnezeule, cina! Să nu se fi ars! Nicky se ridică brusc.

– Mă duc să văd ce-i cu mâncarea. Te rog, mai servește-te cu un gin.

După câteva minute se așezară la masă, puțin cam protocolar. Nicky mai mută o dată buchetul de flori de pe masă și aduse antreurile.

– Salata pare grozavă, spuse Julian admirând aspectul rafinat al salatei. Ce este?

– Nimic deosebit. Salată de spanac îmbunătățită.

– Ia te uită, am impresia că și vecina ta are o mare pasiune pentru spanac. Are grădina plină.

Nicky fu cât pe ce să pufnească în râs.

– Ce-am spus atât de amuzant? întrebă el nedumerit.

Nicky începu să-i explice povestea cu doamna Fazackerley și cu ceea ce Anna numea „legumele ei zburătoare". Când termină de povestit atmosfera se destinsese și zâmbetul lui Julian era mai irezistibil ca oricând...

Din ce în ce mai puțin stăpână pe reacțiile sale, Nicky se grăbi s-o șteargă la bucătărie imediat după consumarea antreurilor. Era clar că nimic nu se-ntâmpla după cum prevăzuse inițial. Ar fi vrut să se arate rece și distantă, dar nu

reușea. În jurul mesei se crease o atmosferă intimă, și mai mult ca oricând Julian putea să-și etaleze farmecul. Așa încât ea risca să-i cadă în plasă... Juda de Anna!

După ce-și mai potoli puțin furia, Nicky reveni în salon cu un pui la tavă, cu o prezentare demnă de o expoziție culinară.

– Ia te uită! exclamă Julian. Ai devenit o veritabilă maestră în arta culinară! N-am cuvinte, Veronica.

– Te rog, nu-mi mai spune Veronica! Și închipuie-ți că știam să gătesc și atunci când eram împreună. Ți-ai fi dat seama dacă ai fi rămas seara cu mine.

De teamă să nu-și trădeze tulburarea, Nicky devenea agresivă. Fii calmă! își spuse ea. În primul rând nu trebuia să-l lase să-și dea seama cât era de chinuită.

– Pardon, am impresia că tocmai am făcut o gafă, declară Julian.

– Fii liniștit. Părerea ta mă lasă indiferentă.

– Dar altă dată conta, nu-i așa? Asta să subînțeleg, Veronica?

Ea se pregătea să replice, dar el i-o luă înainte.

– N-are rost să-mi cer să-ți spun Nicky, refuz. Pentru mine, tu vei fi totdeauna Veronica.

Nu va mai exista un „totdeauna", își spuse Nicky. Dar ce mai conta? După seara asta, n-avea să-l mai revadă niciodată.

– Spune-mi cum vrei, zise ea încet, dezgustată.

„Și mai ales, pleacă, lasă-mă!" Dar asta bineînțeles că nu putea să rostească cu glas tare.

– Perfect! Așa îmi place. Și dacă continui să folosești tonul ăsta, până la urmă o să mă supăr.

– Nu mă mai sperii, să știi că nu mai am cinci ani! Și n-ai nici un drept asupra mea, Julian.

– Așa crezi tu. Dar n-am divorțat încă, draga mea, și în fața legii rămân soțul tău.

Nicky își dădu seama, dintr-o privire, de furia care-i sclipea în ochi, de mâna care i se strângea în jurul paharului. Era mai bine să nu-l provoace.

– Bine, uită ce-am spus adineauri, murmură ea.

– Necazul cu tine, Veronica, este că nu știi niciodată când să te oprești.

Avea dreptate: agresivitatea ei era total deplasată, friza ridicolul. Și pe urmă, înfruntându-l, nu însemna să-și trădeze teama pe care el i-o inspira? Julian era prea versat ca să nu tragă concluziile corecte.

– De ce să ne facem rău în mod inutil, Veronica?

O mângâie cu un deget pe gât și îi zâmbi atât de tandru încât Nicky se topi.

– Veronica, nu mi-ai răspuns la întrebare. Altădată părerea mea conta pentru tine?

Era mai bine să spună adevărul. În orice caz, această mărturisire n-o obliga cu nimic, trecuseră atâția ani de atunci.

– Da, conta. Ba conta chiar foarte mult în perioada când mi-ar fi plăcut să pregătesc tot felul de bunătăți ca să-ți fac plăcere.

– De lucrurile astea nu se ocupa Henriette?

– Ba da, dar ea m-a învățat să gătesc. Cum tu mâncai acasă foarte rar, Henriette prefera să se ocupe ea singură de asta, ca să nu-mi petrec eu ore întregi în bucătărie, să fac mâncarea de care tu să nu te atingi. Se obișnuise: nici unchiul Charles nu avea obiceiul să anunțe când venea la cină. Se pare că lipsa de considerație e o trăsătură comună a Foresterilor.

– Lipsa de considerație? Recunosc că nu mi-am dat seama. Și pe urmă, aveam dreptul să mă comport cum voiam eu, nu-i așa?

– Bineînțeles! Nimeni nu poate nega că ai uzat și abuzat de acest drept.

– Îmi pare rău. E un comportament dezinvolt și egoist, recunosc, dar atunci n-aș fi bănuit că-ți lezez sensibilitatea.

– Păstrează-ți scuzele pentru Henriette.

Julian nu remarcă înțepătura lui Nicky. Părea agasat.

– În orice caz, iată de ce descoperi talentul meu culinar abia astă-seară.

– Atunci lasă-mă să recuperez timpul pierdut. Ce nu mai știu despre tine? Povestește-mi.

Julian își puse mâinile pe masă și se sprijini pe spătarul scaunului.

– Ce vrei să-ți spun? Că știam să cos, să dansez, că scriam poezii ca orice adolescentă un pic romantică? Acum lucrurile s-au schimbat, sunt pe cale să devin expertă în programe informatice.

– Poeziile trec, dar informatica nu! Asta mă uimește la tine. Reușesc cu greu să mi te închipui ca om de afaceri.

– Cu toate astea, în domeniul meu am reușit la fel de bine ca tine.

– Departe de mine gândul de a nu-ți recunoaște meritele. Pur și simplu, mi-e greu să mă obișnuiesc cu gândul că nu mai ești o adolescentă adorabilă. Mă ierți?

De data asta, zâmbetul nu mai era deloc protector, și Nicky se întrebă dacă nu-l prefera pe Julian în rolul de frate mai mare. Ar fi fost măcar la adăpost de ravagiile farmecului său.

– Acum e rândul tău să-mi povestești viața ta în acești unsprezece ani.

– Să nu-mi spui că te-ar interesa!

– Viața ta mă interesează. E așa de greu de admis?

Da, lui Nicky îi venea greu să admită. O ignorase timp de unsprezece ani apoi apărea pe neașteptate, după o lungă tăcere, și spera s-o prindă în mrejele lui cu câteva cuvinte frumoase? Nu numai că era o pilulă amară pe care i-o întindea, dar din păcate o lua drept ceea ce nu mai era!

Dar până la urmă, dacă ținea să-i cunoască amănunțit viața în perioada cât fuseseră despărțiți, de ce nu?

Niky se duse să aducă desertul, apoi începu povestea amănunțită a aventurilor ei. Îi povesti cum, după ce-și luase rămas bun de la Henriette, plecase la Victoria la puțin timp după plecarea lui Julian în Anglia. Cu ajutorul economiilor

realizate în contul pe care-l avea la bancă, își terminase studiile și se specializase la universitate în gestiunea întreprinderilor, după care lucrase timp de doi ani la o firmă de informatică. Într-o bună zi și-a dat demisia ca să-și lanseze propria afacere împreună cu Anna. Cum softurile ei se vindeau din ce în ce mai bine, afacerile prosperau.

– De asemenea, mi-am cumpărat casa asta, încheie ea.

– Ce reușită impresionantă! Bravo.

În glasul lui nu era nici un pic de sarcasm. Părea că o admiră sincer. Neștiind ce să răspundă, Nicky strânse farfuriile și le duse la bucătărie. Când se întoarse cu tava cu cafea, îl găsi pe Julian instalat pe canapea.

– Vino lângă mine, spuse el bătând cu palma locul de lângă el.

– Nu, eu...

– Fricoaso! Știi bine că n-o să te mănânc!

Cu un gest autoritar, Julian o luă de încheietura mâinii și o obligă să se așeze atât de brusc încât Nicky fu cât pe ce să răstoarne tava.

– Fii atent! țipă ea furioasă. Nu sunt un copil căruia să-i dai ordine. Vremurile s-au schimbat!

– Oho, cât de bine-mi dau seama. Adolescenta pe care am cunoscut-o, fluturașul, a ieșit din crisalidă. Ai devenit o femeie seducătoare, tulburătoare.

Julian își însoți remarca cu o privire elocventă la picioarele lungi pe care le dezvăluia rochia scurtă.

– O femeie, da, dar nu soția ta, Julian.

Temătoare, Nicky se refugie la capătul canapelei.

– Ia te uită, fugi? Credeam că nu ți-e frică de mine, spuse ironic Julian.

– Nu mi-e frică.

Ca să-și facă de lucru, Nicky bău o înghițitură de cafea. Dar în graba ei, reuși să verse puțină cafea și pe rochie. Dumnezeule! Dacă continua așa, urma să se acopere de ridicol.

Într-o tăcere mai umilitare decât cea mai rea batjocoră, Julian îi întinse batista. Nicky o luă și tresări când atinse mâna lui. Această simplă atingere, atât de scurtă, îi electriză, nu se mai puteau desprinde unul de celălalt.

– Apă rece, se curăță imediat, spuse încet Nicky cu o voce impersonală, ridicându-se de pe canapea.

Așezând batista pe masă, Nicky atinse involuntar genunchii lui Julian. Ridicând capul, el o privi pătrunzător. Ea îl privi fix, tremurând dinainte de teamă și de dorință. Fascinat, împins de o forță invincibilă, el întinse mâna, îi dădu părul la o parte și își strecură palmele pe ceafa ei. Încet, se aplecă spre ea, o trase lângă el și îi atinse buzele cu buzele lui care n-o atinseseră niciodată decât pentru un sărut cast. Vibrând de emoție ea descoperi pentru prima oară incredibila lor dulceață.

Cu o bucurie de nespus, Nicky se oferi mângâierii lor. Un val de plăcere o răscoli, trezindu-i senzualitatea adormită. Fiind prea fericită să fure aceste clipe prețioase unui timp trecut, Nicky se abandonă cu totul îmbrățișării lui Julian.

Capitolul 3

Timid la început, sărutul lor deveni arzător. Văzând că nu-l respinge, Julian o îmbrățișă și mai strâns. În ochii lui sclipea o dorință atât de arzătoare încât Nicky răspunse cu înflăcărare, purtată de un elan care-i stăpânea întreaga ființă.

Chiar în clipa aceea, un râs înfundat se auzi de afară, frângând brutal farmecul momentului.

Julian se dădu înapoi în momentul în care ușa se deschise și apărură Anna și Bill. Imediat se uită la Nicky. Cu ochii aprinși, respirația tăiată, îl privea și ea tulburată.

– Îmi pare rău, spuse Julian încet, cu o voce răgușită. Purtarea mea e de neiertat.

Într-o tresărire de orgoliu, Nicky găsi puterea să-și ascundă violența emoției.

– Nu-i decât un sărut, Julian.

Julian îi ținu piept.

– Bineînțeles. Pentru o femeie cu experiența ta, nu-i nimic.

– Dacă prin asta vrei să sugerezi că nu mai știu numărul amanților...

Apariția Annei și a lui Bill o împiedică să termine. Văzând chipul congestionat al lui Nicky și privirea prea aprinsă a lui Julian, Anna, unsă cu toate alifiile, înțelese că prin venirea lor neașteptată tocmai întrerupseseră o scenă tandră.

– Cucu! Noi suntem! Ne-am întors ca să bem cafeaua împreună. Nu te deranja, Niky, mă ocup eu.

Luându-l de mână pe Bill îl trase spre bucătărie, dar Nicky o strigă în timp ce Julian se ridica spunând că trebuie să plece.

– Nu trebuie să te simți obligat să pleci! exclamă Anna.

– Într-adevăr, cred că e timpul, spuse Nicky.

Cum amândouă vorbiseră în același timp, Julian le servi amândurora un zâmbet dezarmant.

– Bill, întrebă el, pe cine trebuie să ascult? Pe Anna sau pe Nicky?

– Păăi... Prefer să nu am nici o opinie, într-o chestiune atât de delicată, răspunse Bill prudent.

– În cazul ăsta, pentru că suntem doi la unu, am să plec. Mă conduci până la ușă, Veronica?

Fără să mai stea pe gânduri, Nicky îl însoți.

– De ce te dedai la această înscenare? întrebă ea iritată când erau deja singuri la ușă.

– Ce înscenare?

– Știi foarte bine despre ce vorbesc.

– Scuză-mă, reveni el semeț.

Julian părea și el nervos, agasat, ca și cum îi părea și lui rău că o sărutase, că se lăsase purtat de val... Dar dacă purtarea lui urma un plan premeditat? Dacă sărutul nu era decât o stratagemă menită s-o facă să cedeze, stratagemă anihilată de venirea intempestivă a lui Bill și a Annei? Dacă așa era într-adevăr trebuia să fie furios.

Cu mâna pe clanța ușii, Julian se întoarse spre ea.

– Veronica...

– Da?

Ea îi adresă o privire pe care o voia rece și trufașă.

– Mai am ceva să-ți spun.

– Te ascult.

– Nu acum. Nu e nici locul, nici momentul. Trebuie să ne liniștim puțin.

Julian reflectă o clipă, înainte să continue:

– Ascultă, hai să ne-ntâlnim mâine în parc. Terenul este suficient de neutru și...

– Chiar avem nevoie să ne întâlnim pe un teren neutru?

– Încep să cred că da.

– Fie, dacă vrei tu. Dar nu văd ce am mai avea de spus.

– Eu mai am ceva de adăugat. Vin să te iau mâine pe la zece, e bine?

– Foarte bine.

– Atunci, la revedere.

O clipă, Niky crezu că o s-o mângâie pe obraz, când Julian ridică brațul, dar el se mulțumi să-și treacă mâna prin păr cu un gest grăbit, înainte să iasă în stradă. Nicky îi privi silueta îndepărtându-se, apoi dispărând pe ușa casei doamnei Fazackerley.

Oftă fără să-și dea seama, închise ușa și se întoarse în salon.

Instalați pe canapea, Anna și Bill se priveau vinovați. Cu o dispoziție foarte proastă, Nicky era dispusă să-și verse furia pe ei, după lașul lor abandon.

– Uitați-vă la voi! exclamă ea. Parc-ați fi doi idioți!

– Mulțumim de compliment, ripostă Bill.

Nicky se înveseli în fața expresiei lui amuzate.

– Scuzați-mă, n-am avut o seară prea plăcută.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Anna cu obișnuita ei nonșalanță.

– Ai uitat deja gluma proastă pe care mi-ai făcut-o abandonându-mă?

– Am plecat de la cele mai bune sentimente, am vrut să vă las liniștiți, spuse Anna. Ești nebună după el, se vede de la o poștă, și m-am gândit că un pic de intimitate nu v-ar deranja! După unsprezece ani...

– Nu sunt deloc nebună după el! exclamă Nicky furioasă. E un mojic, un oportunist, un infam.

– N-am susținut niciodată contrariul, i-o tăie Anna, dar și un mojic poate să fie foarte seducător.

– Dacă vrei tu, acceptă Nicky. Julian a venit aici cu un singur scop, să ne reluăm viața împreună; domnul a hotărât să-și întemeieze o familie, închipuie-ți. Și nu e firesc? În definitiv, noi suntem căsătoriți legal. Dar e totuși prea mult! Uită unsprezece ani de tăcere, neglijează să se informeze despre viața mea sentimentală, apare pe neașteptate, și speră să o accept cedând farmecului său. E aberant!

– Sărmana mea Nicky! exclamă Anna plină de compasiune. N-am știut...

– Slavă Domnului, am ieșit din impasul ăsta fără prea multe pagube. Acum, scuzați-mă vă rog, seara m-a epuizat, mă duc să mă culc. Noapte bună!

– Iartă-mă că te-am abandonat, nu știam cum stau lucrurile, murmură Anna.

– Nu contează.

O sfârșeală imensă o copleși pe Nicky. Nu-și mai dori decât să fie singură în camera ei.

Când urcă în pat, tânăra femeie remarcă pe noptieră ziarul financiar pe care-l răsfoise dimineața în bucătărie. O atenție delicată din partea Annei, se gândi ea. Prietena ei știa că profita de weekend ca să citească cu atenție ziarele financiare pe care în timpul săptămânii își arunca doar o privire. Apariția lui Julian îi dădea peste cap toate planurile pentru weekend. Și dacă ar fi

fost vorba doar de weekend, ar fi scăpat ieftin! Dar nu se mulțumea s-o înfrunte prin incredibila lui cutezanță, ci îi spulbera liniștea sufletească, îi arăta slăbiciunile, o amețea din nou.

De ce acceptase întâlnirea de a doua zi? Nu-și spuseseră tot? Nicky acceptase propunerea doar pentru a evita o altă discuție, dar nu vedea unde putea să ducă această nouă întâlnire.

Tânăra femeie se răsuci în pat, încercând să alunge amintirea acelui sărut, dar în zadar. Pusese tot sufletul în el. Julian o sărutase cu atâta patimă încât la un moment dat, crezuse că și el o iubea.

Chicoti cinic. Nici o șansă în privința asta... De ce se complăcea în jocul acestor iluzii care o sfâșiau?

Epuizată, Nicky nu răspunse acestei întrebări și căzu într-un somn profund.

– Nicky? Să nu-mi spui că ești în același stadiu?

Anna băgă capul pe ușa camerei lui Nicky.

– Ce stadiu?

– Ești la al zecelea schimb de îmbrăcăminte. Acum cinci minute te-am văzut cu bluză, pantaloni și haină neagră, și acum te găsesc în costumul verde.

– Azi e prea cald afară pentru haine negre, declară Nicky prefăcută. Doar dacă... Crezi că rochia bleumarin ar merge mai bine?

Anna ridică ochii spre cer.

– Nu. Și îți atrag atenția că Julian trebuie să vină la zece și acum e zece fără un minut.

– Fir-ar să fie! Și el e punctualitatea întruchipată!

– Poate că n-ar strica să-l faci să aștepte un pic. Nu face și asta parte din tactica de a seduce un bărbat?

– De câte ori trebuie să-ți repet că nu țin să-l seduc pe Julian! Și pe urmă, dacă-l fac să aștepte, o să obțin rezultatul contrar: o să plece fără mine.

– Nu e deloc atrăgător portretul lui donJuan al tău. Cu toate astea, face parte din specia acelora pe care ai vrea să-l prinzi în plasă?

– La ce specie te referi? Biban, crap, sardele?

– Nu face pe proasta.

În clipa aceea se auzi soneria de la ușă. Coborând pe scări să deschidă ușa, Anna îi azvârli peste umăr:

– Pe mine mă face să mă gândesc la o baracudă: când te privește lasă impresia că e gata să te devoreze bucată cu bucată.

– De ce nu piranha, așa ca tine? ripostă Nicky izbucnind într-un râs nervos.

Când Anna deschise ușa de la intrare, Julian își declanșă zâmbetul strălucitor.

Peste câteva clipe, Nicky coborî pe scări cu o dezinvoltură perfectă. Anna era surprinsă de talentele de actriță ale prietenei sale: în aparență părea că nimic n-o

tulbura. Tânăra femeie îi întinse mâna lui Julian, zâmbindu-i mieros. Totuși inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Bună, Julian. Intri o clipă?

– Nu. Mi-ar plăcea să plecăm imediat, dacă ești gata.

Hotărâtă să păstreze distanța, Nicky încuviință dând din cap și trecu prin fața lui, cu capul sus. Ajunși în fața casei, Julian zări o furcă înălțându-se peste zidul care despărțea cele două grădini. Gazda lui se ocupa de activitatea ei preferată: grădinăritul... Puțin după aceea, deasupra zidului apăru brusc capul doamnei Fazackerley, urmărindu-le plecarea cu o privire circumspectă. De îndată ce-l văzu pe Julian că a surprins-o, bătrâna se ascunse după gardul de cărămidă. Cu zâmbetul pe buze, glumind pe seama nestăvilitei curiozități a doamnei Fazackerley, Julian o cuprinse cu un gest posesiv pe Nicky de mijloc. Avu exact timpul să vadă ce pălărie purta vecina... care nu pierduse nimic din scena plecării lor. Se trezi deodată punând mâna pe șoldul lui Nicky, împins de un impuls de moment. Asta se aștepta bătrâna să vadă. Gluma nu era deloc pe placul lui Nicky. Ea încercă să-i dea mâna la o parte dar nu îndrăzni să facă scandal prea mare, fiind conștientă de atenția cu care îi urmărea vecina. Înălțându-și bărbia cu un aer trufaș, ea încercă să ignore tulburarea care o cuprindea. Mâna lui Julian pe coapsa ei devenea insistentă, mângâietoare...

O dată ajunși în parc, Julian luă distanță, spre regretul lui Nicky.

Se așezară lângă o salcie, pe marginea râului, în apa căruia câteva rațe făceau baie. Nicky nu îndrăznea să facă nici o mișcare: Julian era atât de aproape încât se temea că mișcându-se o să-l atingă.

Tăcut, el se uita la apă gânditor. O adiere ușoară legăna crengile salciei. Nicky ridică bărbia ca să simtă mai bine adierea călduță, când Julian spuse:

– Voiam să mă ierți pentru ce s-a-ntâmplat aseară. N-am vrut să te sărut.

– Da? Mie nu mi-a făcut impresia asta.

– Mi-am pierdut capul, dar îți promit că așa ceva nu se va mai întâmpla... decât dacă vrei tu.

Julian știa foarte bine că și ea își dorise acel sărut, la fel ca el, dar dacă deschidea din nou discuția era pierdere de vreme.

– Nu-ți port pică, dar aș vrea să nu se mai întâmple. Asta-i tot ce-aveai să-mi spui?

– Nu.

– Vrei totuși să-mi ceri să reluăm viața împreună? Dacă te gândești la asta, îți pierzi timpul!

– N-aveam nici o îndoială.

Liniștea apăsătoare care a urmat, a fost ruptă de Nicky care puse o întrebare în legătură cu ceea ce o intriga:

– De ce ai făcut un drum atât de lung ca să vii să mă vezi? Aș fi putut să-ți răspund și la telefon.

– Drept cine mă iei? Îți închipui că aș fi putut să-ți cer așa ceva la telefon? A fost o chestiune de minimă politețe să vin personal.

Julian avea dreptate, dar Nicky regreta că sensibilitatea lui nu se ridica la nivelul corectitudinii sale.

– Ca să fiu sincer, speram să accepți. Nicky, nu înțeleg de ce refuzi.

– După părerea ta, e suficient să pocnești din degete ca să vin grăbită în brațele tale? Visezi, prietene!

– Ideea mi se pare seducătoare, nu crezi?

Ochii lui Julian mângâiară curbele voluptuoase ale trupului ei, apoi o privi în adâncul ochilor ei albaștri și se apropie încet de ea. Tânăra femeie se simțea hipnotizată, prizoniera pupilelor lui în care strălucea o luminiță jucăușă. Când el pocni brusc din degete sub nasul ei, Nicky tresări și își reveni în simțiri.

– Foarte nostim! Sunt dezolată, dar cu mine nu-ți merge.

– Nici eu nu mi-am făcut iluzii că ar merge, dar era atât de tentant încât n-am putut să rezist!

Dumnezeule, cum știa să-și folosească atuurile... Nicky avea de dus o luptă îndârjită ca să-i poată rezista farmecului diabolic. După câteva minute, voința ieși triumfătoare.

– Julian, îți dau un sfat: abandonează-ți planurile.

Vocea ei serioasă o uimi pe ea însăși. Dumnezeu știa cum făcuse, căci în adâncul sufletului ei era nesigură.

– Deci, refrenul tău nu se schimbă? comentă el zâmbind.

Avea tupeul să glumească! Exasperată, Nicky strigă:

– Haide, Julian! Gândește-te un pic. Chiar credeai că am să accept? Nu ne-am văzut de atâția ani!

– Tocmai. Dac-ar fi existat un alt bărbat în viața ta, ai fi cerut de mult divorțul. Cum nu ai făcut-o, am dedus că erai liberă.

– N-am auzit vorbindu-se despre tine, dar nici nu-mi făceam probleme pentru viața ta amoroasă. Și pe urmă, nu te știam atât de demodat. Crezi că e nevoie ca să te căsătorești ca să iubești? Ce te face să crezi că nu mai e altcineva în viața mea?

Ce mincinoasă! De câte ori se trezise gândindu-se la cuceririle amoroase ale lui Julian, la femeile care-i umpleau nopțile... Totuși își atinsese scopul: Julian părea mai serios ca niciodată. Nicky îi studie pe furiș profilul care se desena în lumină. Nasul drept și fin, bărbia voluntară, buzele senzuale, acum știa cât de dulci.

Se ridică brusc, nemaiputând să îndure acest supliciu.

– Julian, acum ar fi mai bine să plecăm.

Ea îi întinse mâna să-și ia la revedere dar el o prinse și o obligă să se așeze la loc.

– Nu pleca.

Din încordarea din glasul lui, Nicky ghici o neliniște vagă, ca și cum reținând-o, se supunea unui impuls interior.

– Vreau să te mai rog ceva.

– Ce mai vrei?

Ea se apropie de trunchiul salciei cu o mișcare bruscă și se frecă de umărul lui. Această atingere o făcu să tresară de parcă ar fi atins-o un fier înroșit; această reacție nu-i scăpă însoțitorului ei care zâmbi răutăcios. Părea încântat că provocase această tulburare.

– Veronica, n-ai vrea să-ți cunoști familia engleză?

– Care familie? Unchiul Maurice și Marc?

– Exact, tata și fratele meu.

– Ce idee ciudată!

– Nu face mutra asta intimidată, Veronica! Îți propun doar să-i întâlnești pe tatăl și pe fratele meu.

– Intimidată? Te înșeli.

– Dacă te-ai vedea...

– Julian, te rog, sugestia ta este ridicolă! Mai bine las-o baltă!

El se sprijini cu spatele de copac, atingând deliberat cu brațul umărul gol al tinerei,care fremăta la acest contact. Totuși, ea nu făcu nici o mișcare, prea agasată ca să-i arate cât de mult o excita apropierea lui.

– Julian, te rog, nu încerca să flirtezi cu mine! E ridicol.

– Draga mea, sunt întru totul de acord cu tine. Dar mai gândește-te, propunerea mea e serioasă. Vino cu mine în Scoția. Chiar dacă refuzi să trăim împreună, vino măcar să-ți cunoști unchiul și vărul.

Capitolul 4

– Ți-ai pierdut mințile! țipă Nicky stupefiată. Cum pot să-ți treacă prin cap asemenea idei?

– De ce crezi că ideea asta e prostească? Tu, care ai trăit mereu izolată, e timpul să vezi și tu ce înseamnă viața de familie, nu? În privința asta încă din copilărie n-ai prea fost răsfățată.

– Nu se poate, visez! Iată-te iarăși gata să iei o hotărâre în locul meu. Din câte știu, eu nu ți-am cerut nimic! Și pe urmă, contrar celor spuse de tine, am cunoscut viața de familie cu unchiul Charles și... cu tine.

– Cu mine... Eu n-am cu ce să mă laud pentru felul cum m-am purtat cu tine până acum.

– Da... Tu mai degrabă ai strălucit prin absență.

– Ce vrei, abia astăzi îmi dau seama de unele realități. Cam târziu, e drept. Nu mi-am dat seama cât erai de singură. Ți-ai

pierdut părinții când erai foarte tânără și-mi închipui că nu ți-a fost ușor să depășești vidul provocat de dispariția lor. Cum am putut să fiu atât de orb în urmă cu treisprezece ani? Afacerile mele m-au acaparat într-atât încât te-am neglijat cu totul.

– Să știi că îmi vedeam rar părinții. Meseria lor îi obliga să facă mereu deplasări. Ei supervizau lucrările pe șantierele arheologice din toată lumea încât nu-i vedeam decât în treacăt. De fapt, chiar înainte de moartea lor, îl cunoșteam pe unchiul Charles chiar mai bine decât pe ei.

– Da, însă unchiul Charles era bătrân.

– Da, dar ținea la mine, asta era important.

– Totuși, cred că ți-a fost groaznic de greu când te-ai trezit orfană peste noapte.

– Da, îmi aduc aminte de coșmarul din perioada aceea. În fiecare seară plângeam ore întregi, spunându-mi că n-o să-mi mai revăd părinții niciodată... Mă chinuia nesiguranța, mă agățam de speranțe prostești: condițiile în care au dispărut au rămas foarte misterioase. S-au volatilizat în mijlocul pădurii amazoniene, fără să se știe ce s-ar fi putut întâmpla cu ei. De-a lungul timpului, am crezut c-or să se întoarcă pe neașteptate.

– Mai crezi încă?

Julian o mângâie pe obraz cu tandrețe.

Fremătând, tânăra femeie întoarse capul.

– Nu, s-a terminat, oftă ea. Am devenit realistă. De altfel ăsta e motivul pentru care nu înțeleg propunerea ta. Ce-i în capul tău?

– Nimic ascuns. Ideea mi-a venit așa, pur și simplu.

Pe Nicky o cuprinse un val de furie. De când apăruse Julian, nimic nu mai mergea pe făgașul firesc al lucrurilor și nu se mai înțelegea pe ea însăși. Pradă unei frământări care creștea, se ridică brusc.

– Cum vrei să vin cu tine?

– Simplu ca bună ziua: e de ajuns să rezerv un bilet de avion.

– Oh, Julian! Ești imposibil! Niciodată nu ești serios când trebuie.

Nicky îl contemplă cu pică pe Julian, întins pe iarbă. Avea el dreptul să fie atât de frumos în timp ce urzea ceva în spatele ei? Tânăra femeie turba cu atât mai mult cu cât fascinația pe care o exercita asupra ei creștea pe minut ce trecea. O slăbiciune perfidă o împingea să accepte și trebui să-și mobilizeze toată voința ca să nu cedeze.

– Atunci? Aștept să-mi răspunzi.

Cu mâinile sub cap, el o privea șiret, superb în relaxarea lui.

– Nu te mai uita așa la mine, Julian!

– Liniștește-te, mă ridic.

Se ridică cu un salt elastic și se așeză în fața lui Nicky, dominând-o cu înălțimea lui.

– Prefer să fiu stăpân pe situație. Acum, ascultă-mă și las-o mai moale cu capriciile tale.

Vorbind, o apucă pe Nicky de umeri.

Degetele lui apăsară ușor umerii tinerei femei, ca și cum ar fi încercat să o destindă cu acest subtil și tulburător masaj. Fremătând, ea renunță să mai lupte.

– Te ascult, șopti ea.

– Vreau să mă însoțești din mai multe motive. Pe de o parte vreau să-mi întâlnești familia, e drept, dar pe de altă parte mi-ar plăcea să stabilesc cu tine niște legături mai solide. Sunt convins că am putea fi fericiți împreună, foarte fericiți, dacă ai vrea. Nu pretind că sunt un sfânt, dar nu sunt nici mai bun nici mai rău decât ceilalți. Cine știe dacă cu timpul ideea de a trăi cu mine nu te va seduce și pe tine?

Julian o contemplă cu o privire impenetrabilă înainte de a continua.

– Vino, Veronica. Dacă la sfârșitul sejurului, perspectiva de a trăi cu mine îți repugnă la fel de mult, atunci o să punem capăt acestei... farse. Parcă așa ai numit căsnicia noastră, nu?

Tulburată, Veronica ridică spre el o privire rătăcită. Nu-i oferea oare visul ei dintotdeauna pe o tavă de argint? Să trăiască cu el, să-l iubească, să fie iubită... Nu, trebuia să revină la realitate: dragostea nu însemna nimic pentru el. Nu simțea pentru ea nimic altceva decât afecțiune.

Cu inima zdrobită, Nicky se depărtă, făcând trei pași în echilibru pe o rădăcină groasă.

– Julian, cu riscul de a mă repeta îți spun că ideea ta mi se pare ridicolă. Ce șanse avem să meargă? Nu, pe bune, toate astea n-au să ducă la nimic.

Nicky se îndepărtă cu pas hotărât. Din trei salturi Julian o ajunse și o apucă de mână.

– Veronica, așteaptă!

Nu departe de ei, trei copii însoțiți de o supraveghetoare demnă se jucau lângă un bătrân. Acesta îi privea pe Julian și Nicky amuzat și indulgent. Credea, fără îndoială, că asista la o ceartă din dragoste. Ce înșelătoare pot fi aparențele! Julian o strânse atât de tare încât lui Nicky i se umeziră ochii. Dacă încerca să-i scape, el s-ar fi supărat. Atunci, în ciuda reticențelor ei, Veronica înțepeni locului fără să se întoarcă.

Julian se apropie astfel încât îi simți corpul suplu și musculos lipit de al ei. Îi simțea răsuflarea caldă în ceafă. Copleșită de valul de senzații care o asaltau, Nicky se lipi strâns de el.

– Ce vrei, Julian?

– Vreau să te gândești la oferta mea. O să-ți placă tatăl meu și Marc. Sper că până la urmă o să ții puțin și la mine. Și pe urmă, arăți cam obosită; câteva zile de vacanță ți-ar prinde bine.

– Poate, dar...

– Nici un dar, Veronica. N-am să fac nimic care ar putea să te rănească sau să te ofenseze. Vreau doar să repar greșeala că te-am neglijat atâta timp, și aș vrea să fii foarte sigură

înainte de a refuza să reluăm viața împreună. Promite-mi că o să te gândești în liniște. Am să vin mâine să-mi dai răspunsul.

Glasul lui îi răsuna plăcut și inconfundabil în urechi. Preferând să adopte un ton agresiv ca să nu cedeze tulburării care o stăpânea, Nicky replică:

– Imposibil. Mâine lucrez.

– Dar nu și mâine seară, bănuiesc?

– Nu

– Atunci te invit la restaurant.

Nemaiputând să îndure această tortură, Nicky se eliberă și porni pe alee fără să răspundă.

Din fericire, Anna nu era când se întoarse acasă. Putea să se gândească în liniște la evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore și să-și revină din șirul de întâmplări șocante declanșate de apariția din nou a lui Julian în viața ei. De ce ținea atât de mult să-l însoțească în Scoția? Recunoscând că voia să reînnoade relația cu ea, Julian avea o bilă albă pentru sinceritatea lui. Totuși, nu înțelegea încăpățânarea lui. Nu fusese destul de explicită? Atunci? Se încăpățâna pentru că nu-i plăcea să fie ținut în șah.

Extrem de încurcată, Nicky se prăbuși într-un fotoliu. Era bine să se lase înduplecată? Îl iubea pe Julian și nimic nu putea schimba acest lucru. Dar de aici până la a suporta ce mai îndurase cândva, de aici până la a trăi cu el știind clar că nu simțea pentru ea decât o puternică atracție fizică, era

un pas mare pe care nu se hotăra să-l facă. Viața în doi nu se rezuma la îmbrățișări scurte, cât de intense ar fi fost ele.

Și apoi, dacă petrecea două săptămâni împreună cu el în Scoția era vreo șansă, una cât de mică, să se schimbe în privința ei? Cine știe? Atracției fizice putea să-i urmeze un sentiment mai profund, mai durabil. Putea să-nvețe s-o iubească.

„Vino-ți în fire, Nicky, îi șopti glasul rațiunii. Dacă a ratat ocazia timp de treisprezece ani, de ce-ar fi altfel astăzi?"

Aruncând o privire pe fereastră, Nicky văzu o grămadă de frunze pe gazon. Evident, vecina lor întrecea măsura! Grădina lor nu era o groapă de gunoi! Trebuia să se ducă să facă curățenie la locul faptei, puțină mișcare n-avea cum să-i strice.

Câteva minute mai târziu, înarmată cu o greblă, Nicky ieși din casă și coborî scările care dădeau în grădină. Doamna Fazackerley n-avea interes să apară.

A doua zi, după o noapte albă, ajunse la birou mai târziu și o tărăgănă toată ziua încât, pe la ora trei, Michael îi sugeră să se ducă acasă.

– Tu clocești ceva. N-am crescut degeaba cinci copii și recunosc imediat când văd simptomele gripei.

Poate că Michael nu ducea lipsă de experiență în domeniu, dar de data asta se înșela. Deși nu era deloc bine dispusă, Nicky nu se putu abține să nu zâmbească.

– Dragul meu Michael, nu-i vorba de gripă! Pur și simplu am niște necazuri. Mi-e sufletul bolnav. Și asta din cauza

soțului meu și a zâmbetului său devastator. Acestea fiind zise, accept propunerea ta cu inima ușoară, câtă vreme ai tu curajul să iei afacerea în mână.

– Măcar o dată te-am văzut gata să lași programele tale sacrosancte. Apropo, n-ai putea să-mi arăți și mie ce înseamnă un zâmbet devastator?

– Așaa... profită de slăbiciunea mea, ca să-ți bați joc de mine monstrule! N-ai decât să râzi până mâine dimineață, numai că... ai grijă să nu faci remarci deplasate pe seama mea când o să vin eu!

Râsul lui Michael o însoți când ieși pe ușă.

O jumătate de oră mai târziu, Nicky se privea în oglindă disperată și mulțumea Cerului că Anna nu se întorsese încă de la birou. Aceasta n-ar fi iertat-o dacă ar fi văzut mormanul de haine din camera ei. După mai bine de zece încercări, Nicky se hotărî în sfârșit pentru o rochie un furou bej. O curea roșu-aprins ca să aducă o notă veselă și era gata.

Când se întoarse Anna, puțin mai târziu, se minună s-o găsească pe Nicky instalată la masa din bucătărie, în fața unor impresionante coloane de cifre.

– Ei, cum așa? Fără strip-tease astăzi?

– Nu! Nicky îmbufnata își revine pe linia de plutire.

– Asta înseamnă că pleci în Scoția?

Zâmbetul lui Nicky păli un pic.

– Păi... de fapt habar n-am.

– Ei bine, îmbufnato... începu Anna, câtă vreme tu nu ești în stare să iei o hotărâre am să-ți spun eu ce să faci: du-te, nu mai șovăi!

– Chiar crezi că ar trebui să accept?

– E clar ca lumina zilei. Julian n-o să vină mai repede de două ore și tu ești deja pregătită și stai pe cărbuni aprinși. Te-a adus exact unde a vrut, frumoasa mea. Deci, du-te în Scoția și hotărăște o dată pentru totdeauna dacă încerci sau nu experiența. Nicky, te cunosc de mult timp. Te-am urmărit și am văzut tristețea din privirea ta atunci când crezi că nu te vede nimeni. Nu l-ai uitat pe Julian. Atunci, pune lucrurile la punct definitiv. După aceea o să poți trăi liniștită, împăcată sufletește.

La opt fix, Julian sună la ușă. În camera ei, Nicky se chinuia cu închizătorul colierului ei, neliniștită la gândul că-l face să aștepte. Deodată, își dăcu seama că se comporta ca o adolescentă. Hotărâtă să se facă dorită, se pieptănă din nou, își refăcu machiajul, își mai aranjă o dată centura și nu coborî decât după zece minute.

Se aștepta la o remarcă aspră pentru lipsa ei de punctualitate, dar spre marea ei uimire, Julian nu spuse nimic. Se mulțumi s-o examineze cu o privire elogioasă.

– Ești superbă! Ești la superlativ, astă-seară!

– Sunt încântată că-ți place, răspunse Nicky etalând cel mai fermecător zâmbet.

Puțin mai târziu, Julian comanda aperitivele într-un mic restaurant cu vedere spre port.

– Ei, m-am săturat de atâta suspans. Vii în Scoția?

Întrebarea o puse pe Nicky într-o mare încurcătură. Într-adevăr, pe drum se gândise și se răzgândise de o sută de ori. Nici măcar în clipa asta nu se hotărâse. Ce să facă?

– Anna e de părere că ar trebui să te urmez.

– Anna e o tânără cu mult bun-simț, dar nu ăsta-i răspunsul pe care-l aștept.

– Aha, ai remarcat, deci?

– Veronica, n-am chef de glume.

– Nu-ți place?

– În momentul ăsta, nu. Care e răspunsul tău?

– Cred că...

Nicky se pregătea să-l refuze, dar în clipa aceea privirile lor se întâlniră. Citi în ochii lui Julian o reală neliniște. Și totul se răsturnă: își dădu brusc seama că acum avea ultima șansă ca într-o bună zi dragostea ei să se împlinească. De ce să nu profite? Julian părea atât de neliniștit încât această speranță, oricât de infimă ar fi fost, îi dictă răspunsul:

– Ei bine, cred că nu pot să te refuz.

Julian încuviință liniștit. Ea îi ghici ușurarea, sentimentul de triumf.

– Perfect. Poți pleca vineri?

Cu câtă siguranță lua situația în mâini! În ce viespar intrase? Mii de întrebări îi treceau prin cap în timp ce se trezi răspunzând cu glas ferm.

– Nici o problemă. Michael o să se descurce fără mine. Cât timp voi sta acolo?

– Nu știu. Nu-ți face griji, am să mă ocup eu de biletele de întoarcere.

Bineînțeles! Și o s-o trimită înapoi ca pe un bagaj incomod dacă lucrurile nu se vor desfășura cum voia el...

– Mulțumesc, Julian. Dar nu-ți face iluzii, la sfârșitul sejurului am de gând să mă întorc în Victoria și să reiau direcția firmei mele. Am nevoie de o vacanță și sunt încântată să-ți cunosc familia, dar asta nu înseamnă că sunt de acord cu visul tău de a urmări arborele genealogic al familiei Forester.

– Cum vrei tu, draga mea.

Julian orientă cu ușurință discuția către alte subiecte mai puțin delicate și restul cinei se desfășură vorbind despre ploaie și timp frumos, despre Victoria și Montreal, despre amănuntele călătoriei. Hotărât să rămână pe un teren neutru, reuși atât de bine încât la sfârșitul mesei se plictiseau de moarte.

Părăsind restaurantul, Julian atinse ceafa lui Nicky cu o mângâiere ajutând-o să-și îmbrace mantoul. În clipa aceea își dădu seama că era gata să riposteze. În realitate, tânăra femeie

era îngrijorată de viitor, își reproșa că cedase în fața lui Julian. Ca să se apere adoptă o atitudine trufașă și distantă. Julian, bineînțeles, făcu la fel.

Când parcă mașina în fața casei lui Nicky, văzură amândoi o perdea ridicându-se la doamna Fazackerley.

Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Julian.

– Am impresia că fermecătoarea mea gazdă nu aprobă purtarea vecinei sale.

– Ea e în culmea fericirii: să găzduiești un om de afaceri seducător nu i se-ntâmplă în fiecare zi! De obicei, găzduiește studenți fără bani sau turiști în trecere. Dar tot nu înțeleg de ce-ai ales-o pe ea gazdă. Nu prea e stilul tău, deși e mult mai comod.

– Așa mi-a venit să aleg. În ultima vreme am făcut o mulțime de lucruri în care nu mă recunosc.

„Ca de exemplu să inviți în Scoția o soție neglijată unsprezece ani? gândea Nicky căreia îi venea greu să și-l închipuie pe Julian urmându-și impulsurile. Dar poate că, cine știe, nu-l cunoștea chiar așa de bine.

Cu obișnuita lui galanterie, Julian îi deschise portiera. Văzând că nu-l invită să intre, el se mărgini la un sărut pe obraz.

– Noapte bună, Veronica

Nu asta aștepta de la el, dar Julian nu-i luă în seamă privirea pe care i-o adresă.

– Nu mă privi ca și cum aș fi comis o fărădelege! N-a fost decât un mic sărut inocent.

– Într-adevăr, murmură ea. Pe vineri, Julian.

– Pe vineri.

– Veronica?

– Hmmm...

Simulând un interes pe care era departe de a-l simți, Nicky se adânci în lectura ziarului.

De la plecarea din Vancouver, încercase să lase impresia că era interesată de articolele din ziarele pe care le luase cu ea. În realitate, n-ar fi fost în stare să povestească ce citise. Apropierea lui Julian o tulbura prea mult, n-o lăsa să se concentreze. Uneori, mâinile lor se atingeau întâmplător și un frison plăcut o înfiora.

Nu se mai văzură după seara când se întâlniseră la restaurant. Julian a profitat de sejurul de la Victoria ca să-și pună la punct niște afaceri. Despre ce fel de afaceri era vorba? Se ferise să-i dezvăluie lui Nicky. Ea n-avea dreptul la nici un amănunt. Și de ce-ar fi avut? Nu trăiau ca doi străini de-atâta timp?

Alături, Julian dădea semne de nervozitate.

– Veronica? Mă asculți?

– Nu.

Julian lăsă în jos ziarul pe care Nicky îl folosea ca un paravan de apărare.

– În sfârșit! exclamă el.

– Ce maniere! Cine te crezi?

– Soțul tău... Gata cu glumele, mă chinuiesc de câtva timp să-ți atrag atenția. În zadar. Doamna mă ignoră. Dacă tu crezi că e frumos...

Cu un gest aproape tandru îi dădu jos de pe nas ochelarii lui Nicky și îi băgă în buzunarul hainei zâmbind.

Nicky ridică ochii spre cer.

– Poți să-i iei, n-am neapărat nevoie de ei.

– Vreau doar să mă asculți.

– Și ce-o să-mi spui? Pun pariu că o să încerci să-ți lustruiești argumentele ca să mă convingi să rămân cu tine.

– Oo! Nu, liniștește-te, recunosc înfrângerea. Cel puțin, temporară!

– Cu atât mai bine! Dar să-ți intre bine în cap că n-am să mă răzgândesc.

– Vom vedea. Rar mi se întâmplă să nu ajung la rezultatul pe care mi-l doresc, știi bine.

– Trebuie să existe un început în toate, dragul meu Julian. Pregătește-te să cunoști gustul eșecului.

– Nu ții seama de încăpățânarea mea.

Ce rost avea să-i răspundă? Nicky preferă să tacă. Oricum era clar că n-avea ultimul cuvânt.

– Voiam să vorbim de căsnicia noastră, Veronica. Să încercăm să înțelegem.

– Ce căsnicie?„Aranjamentul” nostru, vrei să spui. Dacă-mi aduc bine aminte, n-am avut niciodată o căsnicie demnă de acest nume.

– Ba da, adu-ți aminte de mica ceremonie dintr-o biserică din Montreal. Exact acum treisprezece ani ne juram dragoste și fidelitate pentru o viață.

Degetele lui Julian se încleștară pe brațul scaunului și Nicky simți tensiunea care-l cuprindea.

– Ne-am luat un angajament serios, dar nu ne-am dat seama. Tu știai că te iau de soție pentru că aveam nevoie de banii unchiului Charles, și eu credeam că-ți fac un serviciu oferindu-ți protecția mea. Mă urăști și acum pentru superficialitatea de care am dat dovadă, și nu te condamn.

– Așa sper.

Julian o apucă de bărbie și o obligă să-l privească.

– De ce nu vrei să mă ierți, Veronica? Îmi pare foarte rău pentru atitudinea mea. Știu cât e de greu să te simți singur și neglijat. Aș vrea să devii din nou femeia fără griji și veselă pe care am cunoscut-o. Aș vrea să te fac fericită și să-mi răscumpăr greșelile față de tine.

– Promisiuni în van, toate astea... Îmi pare rău, Julian, dar nu mai pot să te cred. Și niciodată n-am să redevin ce-am fost înainte.

Dacă el ar fi știut cât o costau minciunile astea! Nicky rezista cu greu dorinței de a se ghemui la pieptul lui, de a râde cu el. Eșecul legăturii lor n-avea să se șteargă. Ba dimpotrivă,

o făcea atentă, n-o lăsa să viseze. Un vis care s-ar fi destrămat definitiv în ziua în care Julian ar fi abandonat-o din nou singurătății ei.

– Îmi dau seama, murmură el. Aproape că am uitat cum zâmbești.

– N-are nici o importanță.

– Ba da, are o mare importanță. Pentru că ești mai frumoasă când zâmbești și că vreau să fii soția mea.

Vorbea cu atâta convingere și sinceritate încât Nicky nu-i puse la îndoială vorbele. De-ar fi rostit aceste cuvinte cu mulți ani înainte, s-ar fi aruncat la pieptul lui, fără nici o șovăială. Din păcate, această mărturisire venea prea târziu și nu putea șterge rănile și anii în care retrăise neîncetat amărăciunea.

– Julian, altfel spus ai vrea să-mi fac datoria de soție și să-ți dăruiesc copii. Bineînțeles, în felul ăsta s-ar evita multe complicații, în primul rând un divorț. Fără să mai punem la socoteală faptul că n-ai timp să găsești femeia ideală.

– Prezinți lucrurile într-un mod atât de neplăcut! Vreau din toată inima să fii soția mea. Mi se pare că sună altfel, nu-i așa?

– Ei bine, eu nu vreau să mă trezesc sub papucul tău.

Agasată, Nicky începu să-și împăturească ziarul. Urmă o tăcere pe care într-un târziu o rupse Julian.

– Am recepționat mesajul. Dar îți mai spun o dată: am să revin la atac. Acum, ce-ar fi să-mi vorbești despre firma ta? Subiectul mă interesează.

Întinzându-și picioarele, Julian se instală confortabil.

Nicky se uită puțin la întinderea de nori deasupra cărora pluteau, înainte de a se hotărî să-i facă rezumatul aventurii sale. De ce să persiste în agresivitate? Oricum, aveau să-și petreacă două săptămâni împreună așa încât n-avea rost să învenineze lucrurile chiar de la început. Și de altfel, Julian se dovedise întotdeauna un interlocutor plin de spirit, când nu abordaseră subiecte... arzătoare.

Restul zborului se desfășură fără neplăceri. Se zărea țărmul englezesc, când Nicky îl întrebă pe Julian ce avea de gând să facă după ce se întorcea din Scoția.

– Să mă stabilesc împreună cu tine, doamnă Forester.

– Și dacă planul ăsta eșuează?

– Am și alte proiecte de rezervă.

Ce fel de proiecte de rezervă? Voia să spună că avea de gând să se însoare cu alta?

La această perspectivă, Nicky simți chinurile geloziei. Un sentiment de o violență uimitoare, a cărei intensitate o sperie. Închise ochii și ziarul îi scăpă din mâini fără să-și dea seama.

Capitolul 5

Luxosul Jaguar al lui Marc intră pe o stradă mărginită de stejari care ducea spre un castel imens, vizibil în depărtare. Peluzele îngrijite, impresionanta poartă de la intrare, înfățișarea venerabilă a acestui edificiu, toate acestea arătau importanța pe care trebuia s-o fi avut cândva această locuință.

Nicky nu-și putu stăpâni o exclamație de admirație.

– Ce loc minunat! Eu mă așteptam la un modest conac de țară!

– Foresterii locuiesc aici în fiecare vară de secole, declară Julian.

Uimirea lui Nicky îl amuză pe Marc.

– Îmi închipuiam că în Statele Unite și Canada sunt case mult mai frumoase.

– Nu există nimic care să se poată compara cu ce-i aici.

– Nicky, vezi tu, castelul Glenaron e o oază de pace. Aici uiți de toate grijile.

Nicky făcu o mutră sceptică pe care n-o remarcă nimeni. Marc parcă Jaguarul în fața hotelului. Julian sări din mașină ca să-i deschidă portiera lui Nicky.

– Sunt încântat că-ți place locuința noastră „darling", murmură el încercând să imite accentul americanilor de pe Coasta de Est.

– Îți dau un sfat Julian: nu face pe actorul. Ți se potrivește mult mai bine rolul de finanțist.

– Ah! Ești neiertătoare, doamnă Forester. Nu pierzi nici o ocazie să mă pui la punct.

– Meriți, nu?

Julian era supărat? Sau amuzat. Nicky n-ar fi știut să spună.

La recepție, o femeie între două vârste îi conduse până la camera lui Julian și îi părăsi repede ca să fie gata să primească și alți turiști. Marc se duse în apartamentul lui și Julian duse bagajele lui Nicky în camera ei, nu departe de a lui.

Când așeza valizele în fața ușii, o femeie tânără cu părul blond, tuns scurt, apăru de după colțul culoarului și se opri brusc văzându-l pe Julian.

– Julian, ești aici! Ai venit deja! Nu știam că ai ajuns! exclamă ea zâmbind.

Chipul lui Julian se lumină imediat.

– Ce mai faci, Catherine?

– Din glasul lui răzbătea tandrețea, afecțiunea. O sărută pe noua venită pe obraz, sub privirile lui Nicky.

– Cum a fost călătoria? întrebă Catherine.

– A fost foarte bine. Catherine, aș vrea să-ți prezint pe cineva.

Întorcându-se spre Nicky, Julian își trecu mâna prin păr, ceea ce la el era un semn de nervozitate.

– Veronica, ți-o prezint pe Catherine. Catherine, iat-o pe Veronica... soția mea.

Catherine nu-și ascunse stupefacția.

– Într-adevăr, e o surpriză! Nu știam că v-ați împăcat. Ar fi trebuit să ne anunți.

Catherine îi întinse mâna lui Nicky, cu un zâmbet forțat.

– Îmi pare bine să te cunosc, Catherine. Să nu mă înțelegi greșit, dar noi nu ne-am reluat viața împreună. Și tu ești în vacanță la Glenaron?

– Da. Familiile noastre se întâlnesc în fiecare vară aici, dintotdeauna. Anul ăsta sunt singură: părinții mei au plecat în Africa pentru un safari și unchiul Maurice mi-a propus să vin să-mi petrec vacanța cu el și cu ai lui.

Tensiunea dintre cele două femei era evidentă. Julian părea absent. Sau mai bine zis alesese politica de a ignora animozitatea care exista între ele. „Monstrul!" Fără îndoială că se gândea la Catherine ca la o „soție de rezervă" în cazul în care Nicky refuza să trăiască cu el. În orice caz, ăsta era un motiv în plus pentru Nicky să fie neîncrezătoare.

Ofensată, ea vru să intre în camera ei și să se îndepărteze cât mai repede de Catherine. Era atât de nervoasă încât nu reuși să

descuie ușa. Julian trebui să-i ia cheia din mână și să descuie în locul ei. Fără un cuvânt, el duse valizele în cameră și ieși imediat pe culoar.

– Mulțumesc, Julian, murmură ea fără să-l privească.

– Cu plăcere. Te las să te instalezi. Am să trec să te iau la cină, pe la opt.

Nicky ar fi vrut să-l trimită la dracu', dar nu îndrăzni. N-avea rost să-i arate cât îi displăcea prezența lui Catherine care îi stârnea gelozia. N-avea nici un chef să se ia la ceartă. Începea să simtă efectul decalajului orar și nu voia să fie singură.

– De acord, spuse ea. Am să fiu gata. Pe curând.

Nicky închise ușa, exasperată de zâmbetul copleșitor a lui Julian, și se îndreptă spre pat.

Cum putuse să ia în serios argumentele pe care i le pusese în față când o invitase? Naivitatea ei o speria. El căutase pur și simplu să-i stârnească gelozia! Sperând că în felul ăsta o să-i cedeze mai repede.

Nu, era absurd. Julian nu era nebun. Doar nu-și închipuia c-o să-i cedeze arătându-i ostentativ o rivală... Și oricum, dacă voia să se căsătorească cu Catherine, de ce și-ar fi dat osteneala s-o invite pe Nicky în Scoția? Ea nu mai înțelegea nimic din situația asta! Și ce știa despre el în fond? Nu mare lucru... doar că putea da dovadă de o mare încăpățânare. Lungită în pat, Nicky simți cum o cuprinde o toropeală plăcută și închise ochii. Se ridică brusc. Nici nu putea fi vorba să adoarmă acum. Un pic de aer proaspăt ar trezi-o.

Tânăra femeie se duse la fereastră, dar aceasta care nu se deschise. Mormăind, ieși pe culoar unde văzuse mai devreme o fereastră deschisă. Așezându-se cu coatele pe pervazul ferestrei, trase adânc aer în piept, fericită să poată contempla dealurile care se ondulau la orizont.

Niște glasuri îi întrerupseră reveria. Glasuri cunoscute, chiar sub fereastra ei.

– De acord, Julian, spuse Catherine, dar ai fi putut măcar să ne anunți că vine!

– De ce? Din câte știu eu, e încă soția mea! replică Julian aspru.

– Știu bine, dar ne-ai luat pe nepregătite. Toți credeam că sunteți despărțiți. Și pe urmă, nu e o mișcare prea abilă față de tatăl tău care știi bine că n-a fost de acord cu căsătoria ta. E foarte agitat!

– Ce-i de mirare? Tata m-a criticat mereu pentru tot ce făceam. De altfel, opoziția lui a jucat un rol important în afacerea asta: dacă am luat hotărârea să mă însor, am luat-o în mare măsură și ca să-l contrazic.

– Julian! Vorbești prostii.

– Nicidecum. În perioada aceea, între noi erau niște relații foarte proaste.

– Poate, dar este totuși tatăl tău.

– Sper c-o să se bucure să mă vadă în aceeași situație. Totul o să se rezolve când o să aibă nepoți.

Lividă, Nicky strânse pumnii înfigându-și unghiile în carne.

– După părerea mea, el ar fi preferat să iei o englezoaică de familie bună, Julian.

„Bineînțeles, pe tine de exemplu", își spuse Nicky.

– Îmi cere prea mult! N-am de gând să fiu atât de amabil ca să-i fac plăcerea asta.

Nicky oftă ușurată, uimită de amărăciunea care răzbea din glasul lui Julian.

– E drept, exagerează, murmură Catherine. Ca de obicei.

– Ascultă, Catherine, apreciez afecțiunea pe care o ai față de tata, dar...

– Uiți de Marc și de tine.

Julian încuviință dând din cap.

– Sunt în stare să-mi organizez viața cum vreau eu. Să nu te ofenseze sinceritatea mea, știi cât de mult însemni pentru mine și vei însemna mereu.

Urmă o liniște atât de apăsătoare încât Nicky, cu inima strânsă, nu putu rezista tentației să se aplece să vadă ce se-ntâmpla jos.

Văzu două capete foarte apropiate unul de celălalt. Luând-o pe Catherine de bărbie, Julian o sărută pe frunte.

– Catherine, nu-ți face griji. Totul o să fie bine, o să vezi. Acum te las, mă duc să-mi despachetez bagajele.

Se auzi zgomot de pași, apoi o ușă închizându-se.

De teamă să nu se întâlnească cu Julian, Nicky se pregătea să-și părăsească postul de observație, când o siluetă apărută

dintr-un ungher îi atrase atenția. Marc! El aruncă o privire plină de reproș spre Catherine care se îndepărta și apoi, cu mâinile în buzunare, porni în direcția opusă, vizibil furios.

Uluită, Nicky îl urmări cu privirea o clipă înainte să se întoarcă în cameră. Ce însemna schimbarea asta?

Câteva minute mai târziu, se instala comod într-o baie parfumată și curând oboseala drumului dispăru.

În schimb, grijile ei urmau drumul în celălalt sens. Se întrebă pentru a suta oară cum putuse să fie atât de nebună încât să accepte să vină în Scoția.

Nebună fără îndoială că era, dar n-avea nici un rost să se lamenteze. Nicky știa de ce Julian nu avusese nici o greutate s-o convingă. În sufletul ei, nu-și dorea decât un singur lucru: să se termine odată!

Deodată izbucni într-un râs amar. Bineînțeles, ea își dorea din toată inima să trăiască cu Julian, dar rămânea un obstacol important: Julian n-o iubea.

Revăzu în minte scena la care tocmai asistase. Cuvintele aspre ale lui Julian îi reveniră în minte. Nu o luase de nevastă numai din interes ci și ca să facă împotriva voinței tatălui său. Să nu fi fost decât un instrument de răzbunare într-o ceartă familială? Și uite că după treisprezece ani își amintea de existența ei și voia să-i dăruiască urmași. Unde era dragostea în aceste calcule?

De furie, Nicky aruncă cu toată puterea buretele în peretele din față.

Gândul la Catherine n-o lăsa în pace. Catherine care-l iubea pe Julian și voia să se mărite cu el. Catherine pe care conta atât de mult și pe care o considera o posibilă candidată în cazul în care Nicky persista în refuzul ei.

Și Marc? Ce rol juca el? Privirea ucigașă pe care i-o aruncase Catherinei dovedea că aceasta nu-i era deloc indiferentă, ba chiar dimpotrivă. De ce pretindea Julian că fratele lui nu voia să se însoare?

Apa din cadă parcă se răcise brusc. Nicky ieși și se șterse energic. O dată ajunsă în cameră, iar o cuprinse toropeala. De ce să se împotrivească dorinței de a dormi? În orice caz, voia doar să tragă un pui de somn. Oftând liniștită, Nicky se înveli cu cearșaful și căzu repede într-un somn adânc.

– Veronica, ești gata?

– Hmmm...

Nicky se agită în somn, deranjată de vocea tulburătoare.

– Veronica, ești acolo?

Pe jumătate adormită, Nicky dădu la o parte cearșafurile și se așeză pe marginea patului clipind din ochi.

– Veronica.

Deodată, își aduse aminte totul: Scoția, hotelul și Julian care bătea în ușă.

– O clipă! strigă ea, căutându-și halatul.

Fir-ar să fie! Halatul era la fundul unei valize și Nicky nu-și amintea unde pusese cheile. Cu atât mai rău, în

lipsă de ceva mai bun, merge și cearșaful. Fără să mai stea pe gânduri, luă cearșaful de pe pat și se înfășură în el.

– Ce gălăgie! Ce se-ntâmplă? spuse ea deschizând ușa.

Julian o privea cu o expresie sumbră. După neliniștea și exasperarea pe care i-o citi în priviri, Nicky își dădu seama că era pe punctul să forțeze ușa.

– E trecut de opt. Am venit să te iau la cină.

– Dumnezeule, dar nu sunt pregătită!

– Nu ești...

Julian se opri. Văzu expresia năucă a tinerei femei, părul ciufulit și ținuta lejeră.

– Într-adevăr, nu ești pregătită, cel puțin pentru cină...

Nici măcar nu se obosi să-și ascundă gândurile pe care i le inspira ținuta ei. Nicky simți cum îi iau foc obrajii.

– Îmi pare rău, adormisem.

– Nu te scuza, e firesc. Ziua a fost lungă. Vrei să cobori la cină, sau preferi să aștepți până mâine dimineață ca să-l întâlnești pe tatăl meu?

Nicky credea că visează! În locul predicii la care se aștepta, el îi propunea să se întoarcă în pat! Propunerea era tentantă... Dar pe de altă parte, cu cât întâlnirea cu domnul Forester se petrecea mai curând, cu atât era mai bine.

– Vin, lasă-mă să mă îmbrac.

Nicky împinse ușa, dar Julian n-o lăsă s-o închidă.

– Nu văd de ce să nu te aștept. Și n-am de gând să mai rămân pe culoarul ăsta înghețat.

– Dar... n-am nimic pe mine.

– Am remarcat, mulțumesc.

– În cazul ăsta, prefer să mă aștepți în altă parte.

– Nu-ți face griji. Am să mă așez pe fotoliul acesta mare, lângă fereastră, și am să contemplu superbul peisaj care mi se oferă ochilor, cât timp te îmbraci.

Cu un gest autoritar, o împinse pe Nicky, intră în cameră și închise ușa în urma lui.

– Uite-așa, spuse el așezându-se în fotoliu. Acum, nu mă mai privi ca pe un gangster cu pistolul în mână și îmbracă-te.

– Julian, nu pot...

– Cum așa? Și pe urmă, cine-ar fi uimit să-l vadă pe soțul tău întârziind în camera ta? Gata, ai pierdut destul timp. Grăbește-te.

– Ce dur! Exagerezi!

– Și tu exagerezi. Răbdarea mea are o limită și dacă nu ești gata în scurt timp, nu mai răspund de mine!

Tânăra femeie îl fulgeră cu privirea. Cât i-ar fi plăcut să-i arunce în cap frumosul vas care trona pe comodă! Dar pentru moment, avea altceva de făcut. În primul rând să-și găsească cheile. Când deschise valiza, primul lucru pe care-l văzu a fost rochia roșie pe care o purtase în seara când venise Julian. Din fericire, nu era prea șifonată.

Nicky se îmbrăcă în grabă, supraveghindu-l în permanență pe Julian cu coada ochiului. Așa cum a promis, el nu s-a mișcat din loc. O perie în păr, în baie, și era gata.

– Sunt gata, Julian.

Julian întoarse capul spre ea.

– Ești superbă! E un veritabil succes, mai ales că ai fost contra cronometru.

Complimentul făcu să bată mai repede inima lui Nicky. Ea se mulțumi însă să zâmbească pentru a-și ascunde emoția. Julian o luă de braț cu un gest autoritar când coborâră scările. O dată în plus era nevoită să lupte ca să nu-și trădeze emoția.

Când ajunseră în hol, Julian declară:

– Ceilalți ne așteaptă în sufragerie. Catherine a crezut că vrei să vorbim între patru ochi.

Glasul acesta, privirea care hipnotiza... Era prea mult pentru Nicky care-și pierdu echilibrul. Julian o prinse în ultima clipă și tânăra femeie se blestemă pentru neîndemânarea ei. Trebuia să-și vină în fire! Altfel, n-ar fi reușit să reziste o seară întreagă zbuciumului senzațiilor arzătoare care o chinuiau.

Cu atât mai mult cu cât Julian avea plăcerea răutăcioasă s-o atingă, s-o strângă puțin mai tare.

În mod miraculos, Nicky reuși să păstreze o voce detașată ca să întrebe:

– Despre ce vrea Catherine ca noi să vorbim?

– Se pare că sunt de neiertat că te-am adus aici fără să previn pe nimeni. După părerea ei, tu ar trebui să te simți teribil de jignită.

Din zâmbetul lui, Nicky înțelese că puțin îi păsa de reproșurile Catherinei.

– Deci? Fără predici? Ești oare mai indulgentă decât Catherine?

– Nu. Într-adevăr, totul ar fi fost atât de simplu dacă i-ai fi pregătit pentru venirea soției tale de care te știau despărțit de multă vreme. Ce șoc trebuie să fi fost pentru tatăl tău!

Julian o privi bănuitor.

– Nu cumva ai auzit discuția mea cu Catherine, din întâmplare?

– Închipuie-ți că v-am și văzut. Din întâmplare, cum spui tu. Catherine e una dintre posibilele mele înlocuitoare?

– Poftim?

– Nu mi-ai declarat în avion că ai mai multe soluții de rezervă, dacă persist în refuzul meu?

– Înțeleg.

Julian nu răspunse imediat. Nicky își dădu seama că îl luase pe nepregătite. În cele din urmă, el spuse încet:

– E o idee de reținut! Ești geloasă, din întâmplare?

– Nici vorbă!

– M-ai liniștit.

– Bădăranule!

– Ca să revenim la subiectul care ne preocupă, aveam motivele mele ca să fac o surpriză familiei. Tatăl meu n-a văzut niciodată mariajul nostru cu ochi buni. De aceea, am preferat să-l iau pe nepregătite.

– Mulțumesc! Ce tablou fermecător! Abia aștept să-i întâlnesc pe toți... Julian, sunt în stare să mă descurc singură. N-are rost să mă menajezi. Gândește-te la toți anii în care a trebuit să conduc singură barca...

– Am înțeles.

Porniră spre sufragerie și Julian o conduse spre o masă rotundă. Nicky i-a fost în sfârșit prezentată socrului ei, un bărbat cu părul argintiu.

– Bună seara, Veronica. Iată o plăcere neașteptată, spuse tatăl lui Julian ridicându-se.

Doamne, ce privire! Formal, era perfect, dar atitudinea bătrânului îi dezmințea vorbele. Vocea gravă și tăioasă avu efectul unui bici asupra tinerei femei. Ostil, el o cercetă cu ochii lui cu reflexe metalice, aceleași reflexe ca în privirea lui Julian când era furios.

– Bună seara, unchiule Maurice, spuse Nicky așezându-se.

– Unchiul Maurice? Veronica, nu sunt chiar unchiul tău. Cel mult un văr îndepărtat, chiar foarte îndepărtat.

O remarcă perfidă care urmărea să pună între ei cea mai mare distanță. Un val de indignare o cuprinse pe Nicky. Nu numai că Julian i-o impunea pe Catherine, acum trebuia să facă cunoștință și cu disprețul tatălui său! Dar n-avea să se întâmple așa! De altfel, riposta era la îndemână și o găsise deja.

– Dacă nu-ți place, îți pot spune Maurice, pur și simplu.

Fără îndoială că atâta familiaritate nu-i convenea deloc unei persoane atât de simandicoase ca domnul Forester! Lângă ea, Julian își făcea de lucru degustând vinul în timp ce Marc, mai puțin discret, pufni într-un hohot înfundat. Catherine o studia

cu o privire în care se amestecau surpriza și dezaprobarea. Cât despre „Maurice pur și simplu", el părea în pragul unui atac de apoplexie.

– Cred că vărul Maurice ar fi mai potrivit, draga mea Veronica, declară el jenat.

– Cum vrei.

Iată că reușise încă de la primul contact să-l contrarieze pe șeful familiei. Nicky nu regreta nimic, ținea să arate că nu se intimida ușor, chiar dacă, într-un fel, înțelegea reacția tatălui lui Julian. Fiul lui se căsătorise fără consimțământul lui cu o necunoscută. Fără îndoială că ar fi preferat ca Julian să se însoare cu fata unui vechi prieten decât cu o străină, chiar dacă aceasta făcea parte – e drept, mai pe departe – din familie.

În timpul mesei, Catherine făcu tot posibilul ca să destindă atmosfera destul de tensionată. O întrebă pe Nicky despre Canada și aceasta trebui să-și revizuiască părerea pripită despre prietena lui Julian. Ea avea reale disponibilități de comunicare și un „know-how" care o desemna ca stăpână a casei ideală, mamă ideală, soția ideală pentru un om de afaceri ca Julian. Nicky făcu aceste constatări cu inima strânsă, dar nu putu rezista elanului de simpatie care o împingea către Catherine.

Dacă Marc a făcut eforturi lăudabile să intre în conversație, Julian s-a cantonat în tăcere și „Maurice pur și simplu" nu a catadicsit să deschidă gura deloc.

O dată cina de coșmar terminată, luară o cafea în salon. Dornică să plece cât mai repede, Nicky se grăbi să-și termine ceașca, apoi pretextând oboseala călătoriei se despărți de comesenii ei.

Julian se ridică imediat ca s-o însoțească. O luă de braț atât de ferm încât ea nu se gândi nici o clipă să se împotrivească. În timp ce părăseau sufrageria, Nicky simți trei perechi de ochi ațintite asupra lor.

În fața ușii camerei sale, se întoarse spre Julian să-i spună la revedere.

– Julian?

– Da?

– Ochelarii mei au rămas în haina ta.

El păru decepționat. Se aștepta să-l invite să împartă patul.

– Mă duc să-i caut, mă întorc într-un minut.

Nicky abia închisese ușa, când el s-a și întors.

– Mulțumesc, spuse ea întinzând mâna.

Julian nu făcu nici o mișcare. O privea intens, fără a încerca să-și ascundă dorința. Cu inima bătându-i cu putere, Nicky îl privea la rândul ei fascinată de emoția pe care o citea în ochii lui.

Dorința puse stăpânire pe ea, imperios, violent. Nimic în lume n-ar fi putut-o împiedica să-i întindă brațele lui Julian. Să-i ofere buzele într-un murmur care semăna foarte bine cu o rugăminte...

Capitolul 6

Într-o clipă, Julian închise ușa în urma lui și o cuprinse pe Nicky într-o îmbrățișare pasionată. O strânse în brațe cu o violență abia stăpânită, o ardoare care răspundea intensității senzațiilor care o asaltau pe tânăra femeie, eliberând fluxul dezlănțuit al unei pasiuni prea mult timp reținute. Când îi strivi buzele, un val de fericire îl inundă ca și cum sufletele lor s-ar fi găsit în sfârșit. Din instinct, ea îi răspunse sărutului participând la îmbrățișare cu înflăcărarea unei femei libere în sfârșit să-și exprime dragostea.

Fără încetare, Julian îi acoperea tot corpul cu mângâieri voluptuoase care le ațâța dorința. Se sărutară îndelung, nebunește, ca și cum viața lor ar fi depins de acest sărut. Totuși, în punctul culminant al vâltorii, o intuiție violentă o fulgeră pe Nicky, această clipă unică pe care o trăiau în sfârșit

împreună avea să dureze cât un foc de paie, fericirea lor se reducea la o flacără efemeră.

Această conștientizare îi exacerbă patima. Într-un elan disperat, Nicky exclamă:

– Julian, te rog, iubește-mă!

El se blocă. O privi în adâncul ochilor, brusc nesigur și vulnerabil, căutând să înțeleagă motivul strigătului ei.

– Ești sigură?

În ochii lui aprinși de patimă ardea o flacără pe care ea n-o mai văzuse până atunci, o flacără arzătoare în care se citea o îndoială care-i sfâșia inima.

Brusc, Nicky își veni în fire.

Julian n-o iubea! Acolo unde ea punea tot sufletul, el nu căuta decât să-și satisfacă o nevoie fizică. Totuși, dacă se dăruiau unul altuia, poate că ar fi descoperit și el dragostea adevărată, cea care unea inimile și sufletele, dragostea la care ea aspira cu toată ființa ei. De ce să nu cedeze elanului care-i împingea pe amândoi?

Julian o atingea pe ceafă cu o mângâiere demențială, în timp ce o altă întrebare o străfulgeră pe Nicky. N-ar fi mers niciodată până la capăt, dacă nu știa răspunsul.

– Julian, spune-mi... Catherine e amanta ta?

– Cum?

Împietrit de spaimă, Julian o împinse furios.

– Drept cine mă iei, ce dracu'? N-am fost destul de clar? Am vrut să te aduc aici în speranța să fac din tine nevasta mea, nu

să te atrag în patul meu ca să zdrobesc inima alteia. Bărbații nu sunt pentru tine decât niște ființe fără credință și fără lege?

– Julian, eu...

Mâinile lui se crispară pe umerii ei.

– Dacă ții atât de mult să știi, Catherine nu e îndrăgostită de mine, așa cum nici eu nu sunt îndrăgostit de ea.

– Dar spuneai că te gândeai la posibilitatea să...

Înainte să-și sfârșească fraza, Nicky își dădu seama că vorbele ei îi vor înzeci furia lui Julian. Dar, dacă tot năruise printr-o întrebare singura ei speranță de a-l vedea pe Julian iubind-o într-o bună zi, atunci putea să meargă până la capăt.

El spumega. Nicky crezu o clipă c-o s-o lovească, dar contrar așteptărilor ei, Julian se potoli și figura lui se întunecă brusc, ochii căpătară un luciu rece, metalic, insuportabil. El îi dădu drumul cu o expresie dezgustată.

– Pentru că am ajuns la capitolul dezvăluirilor, pot să-ți mărturisesc că într-o vreme m-am gândit să mă însor cu Catherine. Totuși n-am abordat niciodată subiectul ăsta cu ea și cred că mi-ar fi respins propunerea. Cât despre ce ți-am spus despre o eventuală căsătorie cu ea, adu-ți aminte împrejurările. Tu tocmai mi-ai mărturisit că ascultaseși discuția noastră. Eram agasat și am vrut să văd cum reacționezi.

– Într-adevăr, inteligent.

– Recunosc că am fost meschin, dar tu ai cerut-o. Știi foarte bine cum să mă înfurii atunci când vrei.

Urmă o liniște apăsătoare. Trist, Julian spuse încet:

– Flacăra pasiunii noastre n-a durat...

– Vai! Julian! Nu mai știu ce-i cu mine, nu mai știu ce vreau. Îți cer iertare că te-am judecat greșit.

Julian se întunecă și mai mult, cu privirea împietrită. Totuși dincolo de această aparentă duritate, ea întrevăzu ceva vulnerabil, un sentiment pe care el încerca să-l ascundă. Era posibil oare ca dincolo de această aparență glacială să se ascundă un bărbat tandru și sensibil?

– Și mie-mi pare rău, spuse Julian îndreptându-se spre ușă.

El însuși punea capăt clipei lor de rătăcire. Nicky nu încercă să-l rețină: prea multe incertitudini o chinuiau pentru a îndrăzni să se arunce din nou în brațele lui.

Chiar înainte să iasă, el scoase ochelarii lui Nicky din buzunar.

– Poftim, era să uit de ei.

– Mulțumesc.

Degetele lor se atinseră. Și o dată în plus, acest contact scurt a fost de ajuns să le trezească dorința. Privirile li se întâlniră, dezvăluind intensitatea emoției lor. Fiecare era conștient de pericol: dacă Julian nu pleca imediat, atunci nu mai exista cale de întoarcere.

Cu prețul unui efort supraomenesc, Julian o mângâie pe Nicky pe obraz. Câteva secunde mai târziu, ușa se închise fără zgomot în urma lui.

Epuizată de lupta ei cu sine, Nicky se întinse în pat îmbrăcată, cu ochii larg deschiși. Camera lui Julian era alături. Îl auzi deplasându-se, lovindu-se de o mobilă. Cu simțurile în alertă, ea ciuli urechile dar nici un alt zgomot nu mai tulbură liniștea. Curând, legănată de șuieratul vântului, Nicky adormi.

A doua zi dimineață, Nicky se trezi cu sentimentul că avea de făcut o alegere dificilă. Era rândul ei la mutare. Fie accepta o căsnicie fără dragoste, fie se despărțeau. Nicky nu putea lua în considerare o legătură trecătoare, îl iubea prea mult pe Julian ca să suporte ideea că s-ar putea despărți.

Se uită distrată la ceas și se ridică îngrozită. Era trei după-amiază! Asta nu îmbunătățea părerea lui „Maurice și atât" despre ea! În definitiv, ce importanță avea? Puțin îi păsa de opinia acestui bătrân arțăgos.

După un duș rapid, Nicky se îmbrăcă în grabă cu niște pantaloni de lână bej și o cămașă raiată, apoi coborî. Pe hol, nici urmă de Julian, nici de Maurice. În schimb, Catherine era acolo adâncită în lectura unei cărți despre flora Scoției. De îndată ce-o văzu pe Nicky, lăsă cartea la o parte și o invită să ia loc lângă ea.

– Bună ziua! o primi ea zâmbind. Ai dormit bine?

– Ca un bebeluș! răspunse Nicky. Mă așteptai?

– Dacă vrei... Julian și taică-su au plect la pescuit dis de dimineață. Cum nu s-au văzut de multă vreme, am crezut că e mai bine să-i las singuri. Marc a plecat să joace golf.

Nicky înțelegea manevra celor doi pentru a-și vorbi între patru ochi. Totuși, nu se putu abține să nu-i reproșeze lui Julian că o abandonează încă din prima zi a șederii în Scoția.

– Îmi pare rău că m-am trezit atât de târziu.

– N-ai de ce să te scuzi, ai fost obosită de pe drum.

– Decalajul orar nu s-ar zice că l-a deranjat pe Julian.

– Nimic nu-l poate reține pe Julian mai mult în pat, spuse Catherine. În sfârșit, vreau să spun că...

Dându-și seama de gafa ei, zâmbi confuză.

– Când se întorc? întrebă Nicky.

– Nu știu. Îmi închipui că și-au petrecut toată ziua ciondănindu-se, ca de obicei. Pentru ei, totul este subiect de ceartă. Mărimea peștilor sau ultimul contract al firmei Forester.

– De ce se ceartă atât de des?

– Din păcate, ăsta e singurul lor mod de a comunica.

Nicky își privi intrigată interlocutoarea. Poate că era mai perspicace decât își închipuise.

– Ce vrei să spui?

– Încă din copilărie, Julian era un tip foarte voluntar și încăpățânat la fel ca taică-su! Până în perioada adolescenței lui Julian, Maurice a beneficiat de avantajul pe care i-l conferea vârsta și autoritatea, însă după aceea, când Julian a vrut să se afirme, relațiile au devenit conflictuale. Maurice tot n-a înțeles că fiul lui devenise un adult a cărui opinie conta la fel ca și a lui.

– Chiar nu aveau decât asemenea raporturi de forță?

– Da. Aceste relații cu tatăl său au forjat încet-încet personalitatea lui Julian.

– Adică?

Surprinzând expresia de uimire a Catherinei, Nicky vru să se explice.

– Nu știu multe lucruri despre Julian. Eram foarte tânără când ne-am căsătorit.

Catherine clătină din cap.

– Înțeleg. Julian e închis, intransigent, uneori cinic. Din instinct, n-are încredere în ceilalți și nu-și arată niciodată sentimentele.

Nicky rămase puțin pe gânduri, Apoi Catherine se ridică.

– Vrei să-ți aduc un sandviș de la bucătărie? Cred că mori de foame.

– Nu te osteni.

– Mă întorc într-o clipă, să nu pleci!

Într-adevăr, Catherine se întoarse foarte repede, aducând un sandviș apetisant.

– Somon afumat și salată verde. Merge? Ce-ar fi să ieșim? E soare, hai să profităm de el!

Câteva minute mai târziu, cele două tinere se așezară pe o bancă pe marginea unei peluze minunat îngrijite. În zare se înălțau dealurile, sub razele unui soare generos.

– Ce peisaj idilic! exclamă Nicky entuziasmată. Nu-i de mirare că Foresterii vin aici în fiecare vară.

– Din păcate, nu e mereu așa de frumos. De multe ori plouă.

Catherine îi câștigase încrederea, așa încât Nicky luă taurul de coarne, ca să risipească orice stânjeneală dintre ele.

– Catherine, sper că prezența mea nu te stânjenește.

– Nicidecum.

Dumnezeule, cât era de greu!

– Vreau să spun că dacă... dacă... în sfârșit... poate ai de gând să te măriți cu Julian?

Catherine izbucni în râs în fața expresiei încurcate a lui Nicky.

– Să mă mărit cu Julian? Cu siguranță nu...

– Curios, credeam că Maurice dorește această căsătorie.

– Un motiv în plus ca Julian să refuze.

– Și tu? Ce vrei?

– Nici eu nu vreau.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă de Nicky.

– Catherine, de ce mă pândeai pe hol?

– Din curiozitate. Voiam s-o cunosc mai bine pe misterioasa soție a lui Julian.

– Nu sunt misterioasă.

– Ba da, și încă cum! Sunteți căsătoriți de treisprezece ani, totuși nu trăiți împreună și nimeni nu te cunoaște. Ciudat, nu? O să reluați traiul în comun?

– Mă îndoiesc, răspunse Nicky posomorâtă.

– Viața nu e niciodată așa cum ți-ai dori-o, nu-i așa?

Nicky o privi stupefiată. În felul ăsta, Catherine nu-i mărturisise deschis că și ea avea numeroase probleme? Aparent, Julian nu făcea parte dintre ele. Asta era important.

– Într-adevăr, nu, aprobă Nicky.

Amândouă se cufundară într-o liniște adâncă și când veni Marc, el fu frapat de mutrele lor morocănoase.

– Dumnezeule! Ce mutre de înmormântare! Julian să fie oare cauza acestei melancolii? Nutriți gânduri negre pe seama lui? Sper, asta i-ar face un mare bine.

– Ce-ai cu Julian? întrebă Catherine.

– Nimic, răspunse sec Marc.

Luând-o de braț, Marc o conduse spre hol.

Nicky îi urmări cu privirea, uimită de furia care răzbătea dincolo de atitudinea foarte veselă a lui Marc. Aplecat spre Catherine, o privea atât de tandru încât într-o clipă totul deveni foarte clar: Marc o iubea pe Catherine ca un nebun și aceasta consimțea. Dacă așa stăteau lucrurile, Maurice Forester nu va întârzia să aibă un moștenitor.

În mod ciudat, în loc s-o umple de bucurie, această constatare îi provocă lui Nicky o mare decepție. Avea o dispoziție groaznică atunci când s-a întâlnit cu Marc și Catherine în hol, în clipa în care Maurice și Julian se întorceau de la pescuit. Îi măsură din cap până-n picioare cu o privire glacială.

Maurice o privi cu aceeași răceală, în schimb Julian nu-și ascunse surpriza.

– Dacă privirile ar putea ucide, aș fi mort, remarcă el.

– Nu fi ridicol.

– Ce dispoziție „minunată”!

El se întoarse către Catherine.

– Pot să-ți ofer un aperitiv, Catherine?

Aceasta șovăi o clipă, aruncă o privire întrebătoare spre Nicky, apoi acceptă.

Se îndepărtară fără să le pese de privirile criminale cu care Marc și Nicky îi urmăreau. În schimb, Maurice jubila.

Furioasă, Nicky se refugie în camera ei. N-avea altă alegere mai potrivită! Îi reproșa lui Julian că o abandonase, dar îl aștepta la întoarcere ca un cățeluș. Cum să-l blameze pentru atitudinea lui? De ce se arăta odioasă fără motiv? Ea, care se umfla în pene că își păstrează sângele rece în orice situație, nu mai înțelegea nimic din propriul comportamen... în afară de îmbrățișările lui Julian. Atunci, se topea sub mângâierile lui, se consuma de dorința care devenea din ce în ce mai acută pe măsură ce zilele treceau. Dacă voia să nu-și piardă capul definitiv, trebuia să plece imediat în Canada, să uite cât mai repede Scoția cu dealurile ei verzi, să-l alunge pe Julian din viața ei.

Nicky luă decizia într-o fracțiune de secundă. Își scoase le valizele și înghesui hainele în ele, lăsând afară doar o rochie de mătase albă cu picățele roșii. În ultima seară petrecută la Glenaron, voia să fie cât mai seducătoare.

Când țesătura fină îi alunecă pe piele se înfioră de plăcere, aducându-și aminte că și mâinile lui Julian o mângâiau la fel de ușor.

Când Julian bătu la ușă, îl aștepta deja pregătită.

– Îți stă bine în alb. Ești superbă în seara asta.

– Mulțumesc pentru compliment.

– Ar fi minunat dacă mi-ai oferi un zâmbet. De ce ești prost dispusă?

– Nu sunt prost dispusă, răspunse Nicky cu rea-credință.

– Atunci, dovedește-mi. Sărută-mă.

– N-am nici un chef.

– Ești sigură?

O îmbrățișă cu o surprinzătoare blândețe și o atinse pe spate cu o mângâiere senzuală. Căldura buzelor lui pe gât îi anihilă lui Nicky orice intenție de a-i rezista. La ce bun să lupte împotriva a ceea ce-și dorea cel mai mult? Își petrecu mâinile pe după gâtul lui, oferindu-i buzele într-un lung și arzător sărut.

O pereche de bătrânei trecu pe lângă ei aruncându-le o privire indignată. Se despărțiră cu obrajii în flăcări și respirația tăiată. O undă de tandrețe însenină chipul lui Julian. Surprinsă, Nicky zâmbi.

– Uite că se poate. Am în sfârșit dreptul la un zâmbet. Acum, să mergem la masă. Încă e prea devreme să continuăm acest început promițător.

– Julian, nu e nimic promițător.

– Vom vedea.

Julian nu se înșelase. Încă un sărut și i-ar fi cedat. Ar sechestra-o într-un mariaj în care ea singură ar fi iubit, ar fi îndurat violența unei emoții care, neîmpărtășită, era insuportabilă.

Cina se anunța a fi mai cumplită față de cea din ajun, se gândea Nicky apropiindu-se de masă. Ceilalți trei comeseni n-aveau nici ei expresii prea vesele.

De îndată ce se așeză, Nicky declară:

– Julian, mâine plec. Poți să-mi rezervi un bilet de avion?

Această declarație stârni încurcătură printre cei aflați la masă. Catherine se întoarse, și Marc, stânjenit, își drese glasul. Julian lăsă jos paharul și se întoarse spre ea. În jurul mesei toți își țineau răsuflarea.

– Nici vorbă, Veronica.

– Ce vrei să spui? Vreau să mă întorc acasă, așa e cel mai bine pentru toți. De altfel, mi-am și făcut bagajele.

– Ei bine, n-ai decât să le despachetezi.

– Julian...

Marc interveni încercând să pună lucrurile la punct:

– Cred că Julian și-a propus să-ți arate împrejurimile mâine. Poate ai putea să-ți prelungești puțin sejurul.

– Vă mulțumesc amândurora pentru această idee, dar e inutil, trebuie să mă întorc și...

– N-are rost să-mi mulțumești, nu pleci, i-o tăie Julian cu un ton care nu admitea replică.

– Julian, n-ai dreptul să-mi vorbești cu tonul ăsta, nici să-mi spui tu ce să fac, ripostă Nicky ofensată.

– Ba da, am dreptul. Uiți un lucru.

– Care?

– Ești nevasta mea.

O tensiune aproape palpabilă se instală la masă. Catherine lăsă ochii în jos și Maurice îi adresă o privire incendiară lui Julian strângând pumnii.

– Veronica are dreptate, interveni el. Ea n-are ce căuta aici.

– Maurice...

– Nu mai e nimic de adăugat, tună el lovind cu pumnul în masă. Veronica trebuie să plece.

– Chiar trebuie să ne părăsești, Veronica?

Ignorându-și tatăl, Julian pusese întrebarea cu un glas extrem de calm, fixând-o cu o privire care ascundea promisiuni infinite.

Nicky se întoarse ca să scape de sub hipnoza ochilor lui. În clipa aceea surprinse surâsul satisfăcut al lui Maurice, aerul lui triumfător. Era prea mult! Exasperată, se hotărî într-o secundă.

– Până la urmă, poate că aș mai putea să mai întârzii câteva zile.

Îi veni rândul lui Julian să arboreze o expresie de triumf. Nicky întrevedea altceva, dar ce? Ușurare, bucurie? Greu de spus. Ridicând paharul, el îi adresă o mulțumire mută. Dar

zâmbetul dădu totul peste cap. Un zâmbet fermecător care o făcu pe Nicky să turbeze. Furioasă că se lăsase înduioșată, nu putu rezista tentației să-i tragă un șut pe sub masă.

Julian resimți șocul dar încercă să-și mascheze grimasa. Câteva secunde mai târziu se răzbună călcând-o pe picior pe Nicky.

– Au! țipă ea.

– Așa-ți trebuie, pacoste ce ești!

Marc tuși stânjenit. Era clar că toți se întrebau ce-i pișcase pe Julian și pe Nicky.

– Scuzați-mă, bombăni ea, m-am lovit cu genunchiul de piciorul mesei.

Nimeni n-o crezu, dar nimeni nu îndrăznea să facă vreun comentariu, spre ușurarea lui Nicky, totuși asta nu avu darul s-o liniștească. Ce nebună fusese să accepte să rămână! Să facă o drumeție cu Julian? Asta nu era o partidă de plăcere!

În orice caz, era prea târziu ca să-și retragă cuvântul. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-și despacheteze valizele. Și să-și promită să nu mai ia niciodată decizii pripite.

În orice caz, asta a fost concluzia la care a ajuns Nicky înainte de a adormi în seara aceea.

A doua zi, când Nicky se trezi, ploua cu găleata. Excursia părea total compromisă, dar Julian nu era de această părere. Când Nicky propuse să renunțe la expediția plănuită, el strigă în gura mare.

– Ce? Să renunțăm? Doar n-o să-mi spui că ți-e frică de câțiva stropi de ploaie? Nu trebuie niciodată să dai înapoi din cauza climei de aici, altfel nu faci niciodată nimic. N-am decât să-mi petrec toată ziua jucând bridge.

Puțin mai târziu, în ciuda vântului înghețat și a ploii biciuitoare, Julian și Nicky încărcară două pături și coșul de picnic în mașină și plecară pe o furtună înfiorătoare la asaltul regiunii.

Pe coama unui deal, o rafală de vânt zgudui serios mașina în timp ce copacii fragili de pe marginea drumului se aplecau până la pământ.

– Nu crezi c-ar trebui să ne întoarcem? întrebă Nicky.

– De ce?

Julian părea în largul lui în mijlocul stihiilor dezlănțuite.

– Haide, Julian, nu se vede la zece metri!

– O să treacă. Unde vrei să mergem?

– Într-un loc uscat.

– În cazul ăsta, avem de ales între distileria locală și castelele din împrejurimi: Craigievar, Fyvie sau Brodie. Personal, eu aș înclina spre distilerie. Am putea să ne încălzim gustând diferitele feluri de băuturi.

– Eu n-am nevoie să mă încălzesc.

– Crezi? Totuși pantalonii tăi nu par să fie prea călduroși.

Îi urmări cu privirile picioarele lungi, tulburând-o ca de obicei.

– Să mergem la castelul cel mai apropiat, propuse ea.

– Dorința ta e poruncă pentru mine, doamnă! La drum spre Craigievar!

După un sfert de oră, parcau mașina pe culmea unui deal, în fața unui impozant edificiu de granit. Mână în mână alergară prin ploaia biciuitoare ca să se refugieze înăuntru. Nicky abia avu timp să zărească turnurile crenelate care înconjurau castelul, un giuvaier al patrimoniului scoțian.

Castelul se ridica la înălțimea reputației sale: tapiserii somptuoase, camere cu tavane boltite, pereți cu lambriuri sculptate din lemn de stejar, nimic lăsat la voia întâmplării. Pe toți pereții erau frize cu picturi care evocau scene de vânătoare sau scene de luptă.

Nicky se entuziasmă de cele văzute în fiecare încăpere. Totuși, în ciuda interesului sincer, îi era greu să uite de prezența lui Julian lângă ea. El avea grijă să păstreze distanța, să n-o atingă din întâmplare, dar asta nu făcea decât să sporească amărăciunea lui Nicky. O imensă tristețe o copleși pe tânără, ca și cum fericirea ar fi fost acolo, la îndemână, dar nu putea s-o apuce.

Ajunseră în marele turn prăbușit, când ploaia se oprise. Norii dispăruseră alungați de un vânt violent și soarele inunda acoperișul turnului. În fața lor se întindea până în zare ținutul Highland, strălucitor sub lumina irizată a soarelui după ploaie.

Pe urmă vizitară grădinile castelului, o combinație bizară de stiluri italian, francez și englez, apoi se îndreptară spre mașină.

– Mulțumesc, Julian. E superb.

– Într-adevăr.

Julian o privea pe ea. Aprobarea lui se referea la Nicky, mai frumoasă ca niciodată, îmbujorată de răcoarea din grădină. O devora din priviri, ca și cum nu se mai putea sătura de spectacolul pe care i-l oferea.

– Ai remarcat deviza lui Red John? întrebă Julian. „Să nu trezești câinele când doarme".

La ce făcea aluzie? Cu siguranță nu la barometrul din secolul al optsprezecelea. Atunci, la ea? Nicky zâmbi la această idee bizară. Julian nu părea să-i împărtășească veselia. Cu o figură întunecată, el părea într-o dispoziție groaznică.

Ajunseră la mașină în tăcere și părăsiră curtea castelului înainte ca Julian să rostească vreun cuvânt. „Mare bine-i făcea" își spuse Nicky. Dacă voia să facă pe taciturnul, n-avea decât.

După o lungă plimbare peste dealuri, Julian opri mașina lângă o stâncă la baza căreia curgea un torent. În fața lor, o colină impozantă acoperită cu iarbă neagră se contura pe cerul de ardezie.

Julian luă păturile și coșul cu sandvișuri apoi o conduse pe Nicky spre un adăpost natural – câțiva copaci formând o boltă care-i putea proteja de intemperii. Pământul era uscat și aerul era călduț.

Fără un cuvânt, întinse păturile și-i făcu semn lui Nicky să se așeze. După o clipă de șovăire, se conformă. Ce rost avea să protesteze? Se instală, făcând tot posibilul să nu-l ia în seamă.

Împărțiră sandvișurile pregătite pentru ei de bucătăreasă. Doar zgomotul vântului și al torentului umpleau liniștea. Nicky observă că expresia lui Julian se întuneca din minut în minut. Îi părea rău că se afla aici, în acest decor romantic, în compania ei? Și totuși el insistase să facă drumeția asta...

După ce terminară de mâncat, Julian se întinse pe o pătură, privind-o fix. Nicky îl aștepta să catadicsească să renunțe la mutenia lui. Julian schiță în sfârșit un surâs palid.

– Idioată idee, nu? spuse el.

– Poftim?

– Plimbarea asta. Iată-ne singuri în acest ținut pustiu și sălbatic.

– De ce-ar fi idioată?

– Nu face pe inocenta. Te doresc, Veronica, și tu știi. Din păcate, dac-aș încerca să te ating, ai fugi.

Julian își mărturisea în felul ăsta cauza groaznicei lui dispoziții.

– Veronica, spune-mi dacă mă dorești și tu. Am nevoie să știu!

Nicky avu de gând să-i spună adevărul. Ce rost avea să nege ceva evident?

– Da, Julian, te doresc. Dar nu vreau să fac dragoste cu tine.

– De ce?

– Pentru că asta nu e de ajuns.

El se întunecă și ea știu că-l rănise. Pe Nicky o cuprinse o dorință nebună să întindă mâna spre el, să-i șteargă ridurile adânci care-i brăzdau fruntea.

– Tu ce mă sfătuiești? Să-mi transfer afecțiunea către Catherine?

Cum știa s-o rănească!

– Julian, Catherine îl iubește pe Marc.

– Ce-nseamnă povestea asta?

– Și Marc o iubește.

– Nu fi proastă! Marc nu e decât un prieten pentru ea și Catherine dacă vrea să se mărite cu vreunul dintre noi, cu mine s-ar mărita.

– Câtă siguranță! Pe tine nu te-a respins nimeni niciodată?

– O singură persoană, spuse el încet. Una singură...

Julian se ridică. Nicky nu făcu nici o mișcare, fascinată de flacăra din adâncul ochilor lui. Speriată de violența senzațiilor care se trezeau în ea, își pierdu cumpătul. Emoția ei nu scăpă ochiului perspicace al lui Julian.

– Ți-e frică? Să știi că nu te-nșeli. Locul e pustiu și foarte sălbatic. Nicky îi simți răsuflarea pe obraz, căldura trupului, în timp ce se apropia, se apropia...

– Mă sperii, Julian.

– Cu atât mai bine, e un început.

– Început pentru ce?

– Vrei să-ți arăt?

O atinse ușor cu un deget pe coapsă.

– Nu, Julian, oprește-te, nu e nimic altceva decât dorință.

– Și ce-i rău în a simți dorința?

– Nu e dragoste, spuse ea încet.

Julian își retrase mâna de pe coapsa ei.

– Dragoste! Într-adevăr, noțiunea asta romantică mi s-a părut întotdeauna lipsită de sens.

Din vocea lui Julian răzbătea atâta amărăciune încât Nicky avu o revelație: sub masca indiferenței, el ascundea o mare disperare!

Instinctiv, întinse mâna spre el și-l atinse pe obraz. Cu o mișcare bruscă, Julian o prinse de mână și o trase spre el.

– De ce să ne certăm, Veronica?

– N-o să ne certăm.

El se lăsă să cadă pe spate, antrenând-o și pe ea în cădere. Ochi în ochi, se priviră tulburați, împărtășind în sfârșit certitudinea că unirea lor era inevitabilă. Și de data asta nici o amintire nu se interpuse în calea pasiunii lor.

Capitolul 7

Julian își trecu degetele prin păr fără să-i dea drumul lui Nicky, ca și cum se temea să nu-i scape. Totuși, amândoi știau că acum fuga nu mai era o soluție.

Buzele lor se atinseră. Ochi în ochi, își ținură o clipă răsuflarea apoi se îmbrățișară cu patimă, dând frâu liber pasiunii. Mâinile lor se căutau fremătătoare, arzătoare, înecându-l pe celălalt sub o ploaie de mângâieri. Se rostogoliră înlănțuiți, cu buzele sudate, pradă unei exaltări aproape de delir.

Julian îi acoperi gâtul, părul, fața de sărutări arzătoare. Febra o cuprindea pe Nicky, o febră încântătoare, vertiginoasă.

– Veronica, ești atât de frumoasă, atât de tulburătoare.

Fără rezerve, Nicky se arcui la pieptul lui. Cu gesturi tremurătoare se dezbrăcară unul pe celălalt, încântați și uimiți.

Când rămaseră goi, lipiți unul de celălalt, Julian deveni foarte tandru. Gesturile lui pline de ardoare o conduseră pe

Nicky spre țărmurile plăcerii. Valuri arzătoare o copleșiră, puțin câte puțin până când, fremătând, îl chemă oferindu-i-se cu toată puterea dorinței ei.

O durere scurtă o străbătu. Julian încremeni, dar ea îi reînsufleți ardoarea prin mângâieri savante, până când voluptatea îi purtă într-o altă lume, lumea amanților.

Suflul brizei răcoroase pe pielea ei goală o readuse pe Nicky pe pământ. Se cutremură. Julian nu mai era lângă ea. Îl zări cum aduna hainele lor împrăștiate.

– Îmbracă-te, spuse el aruncându-i hainele, o să răcești.

De ce era așa de încordat, de ce acest glas impersonal? se întrebă Nicky îmbrăcându-și tricoul.

Julian nu o lăsă prea mult să se frământe.

– Îmi pare rău, Veronica. Nu știam că ești fată mare. De ce nu mi-ai spus?

– Asta ar fi schimbat ceva? În definitiv, suntem căsătoriți.

– Da, dar sunt mulți ani de când ne-am despărțit. Uimirea mea e de înțeles, nu-i așa? Ești atât de frumoasă, atât de pasională. N-ai întâlnit niciodată pe nimeni de care să te îndrăgostești? Pe care să vrei să-l iubești? Spune-mi.

– Nu, eu...

Nicky se opri. Să-i spună adevărul? Să-i spună că nu dorise să facă sex fără iubire, nu însemna să recunoască faptul că nu iubise pe altcineva decât pe el? Îi era mult prea frică să citească

consternarea pe chipul lui, poate compătimirea. Neputând să dea cărțile pe față, Nicky rămase cât mai aproape de adevăr.

– N-am avut niciodată ocazia, asta-i tot.

– Niciodată?

Julian o privi stupefiat.

– Nu, în sfârșit, o dată, dar am eșuat.

– Povestește-mi.

– Ei bine, unul dintre colaboratorii mei de la firmă nu mi-a ascuns faptul că mă găsea seducătoare. Flirta cu mine, mă urmărea cu asiduitate. Eu... am acceptat în cele din urmă să ies cu el într-o seară. Am fost la restaurant, m-a condus apoi acasă. Și... n-am putut să merg până la capăt.

Nicky aruncă o privire pe furiș spre Julian. N-avusese curajul să-l privească în timpul confesiunii ei. Avea o privire stranie, indescifrabilă. Se ținea foarte rigid, ca și cum se ferea să n-o atingă. De ce păstra această distanță între ei? De ce apăruse brusc această răceală? Mariajul lor devenise realitate, o realitate minunată. Atunci de ce avea această impresie de eșec? Sentimentul că reveneau la punctul de unde plecaseră? Deslușì pe chipul lui un fel de confuzie, de furie, pe care n-o mai văzuse niciodată. Împotriva cui era îndreptată?

– De ce-ai vrut să faci dragoste cu mine, Veronica?

– Te rog, fără ipocrizii! Știi foarte bine că între noi există o atracție foarte puternică. Am cedat farmecului tău. Ce e uimitor în asta? Ești foarte seducător, Julian.

Nimic din vocea sa calmă, din aparenta liniștită nu-i trăda tumultul interior. Ar fi vrut atât de mult să-i vorbească despre dragostea ei, să-l strângă în brațe, mărturisindu-i că în viața ei n-a fost și nu va fi nimeni altul. Dar putea s-o facă atunci când se uita la ea ca la o străină, ca și cum îi părea rău de fericirea pe care tocmai o împărtășiseră? O clipă, preț de o clipă magică, fuseseră atât de aproape să devină amanți. Julian se dovedise blând, tandru și pasionat apoi, după ce-și satisfăcuse dorința, își reluase masca rece și severă.

În orice caz, răspunsul lui Nicky păru să nu-i placă. Furios, o apucă de mâini și o sili să se ridice.

– Sper că am fost la înălțimea așteptărilor tale?

– Julian, cum îndrăznești?

Umilită, Nicky vru să-i tragă o palmă, dar el îi prinse mâna.

– Nu-ncerca, frumoasa mea, întotdeauna plătesc cu aceeași monedă.

– Asta nu mă miră din partea unui om lipsit de scrupule ca tine!

La aceste cuvinte Julian slăbi strânsoarea și o eliberă.

– Ai dreptate. Îmi pierd capul. De ce să ne certăm când nu mă gândesc la altceva decât să te sărut?

Însoțindu-și vorba cu fapta, Julian puse stăpânire pe buzele ei și Nicky simți furia topindu-i-se ca de fiecare dată când o îmbrățișa. Arzător și voluptuos, sărutul lor spunea totul despre nevoia care îi poseda de a se descoperi iar și iar.

– Sper că nu-ți pare rău, Veronica.

– Nu, Julian. N-am să uit niciodată clipa asta.

– Nici eu, spuse el strângând-o foarte tare. A meritat așteptarea.

– Mai bine spune că am pierdut prea mult timp... Timp prețios.

Julian îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se aplecă să strângă păturile pentru că ploaia începea să cadă din nou.

– Poate, dar tinerețea ta de atunci îmi inspira teamă. Voiam să mai crești.

El nu înțelesese că-i mărturisise deschis pasiunea ei și Nicky nu vru să-l contrazică.

– Uite cum stau lucrurile. Anii au trecut și adolescenta pe care o cunoșteai a devenit adultă. Știi, Julian, ce s-a-ntâmplat astăzi va rămâne unic.

– De ce?

– Ți-am spus motivele mele de nenumărate ori.

Doar n-avea s-o silească să se mai explice încă o dată. Asta ar fi însemnat să răsucească cuțitul în rană. Încă nu știa că ea nu-și dorea o căsnicie fără dragoste?

Cu inima strânsă, îl privea pe Julian care strângea lucrurile. Începuse să plouă des. O luă de mână s-o ajute să urce pe o piatră apoi o luă în brațe și o sărută pe frunte, un sărut care-o înfioră.

O dată ajunși în mașină, Julian porni în trombă și coborî dealul cu o viteză înfricoșătoare; apoi opri într-un scrâșnet de pneuri. Înnebunită, Nicky exclamă:

– Ești nebun? Vrei să ne omori? N-ai nici un pic de vizibilitate pe drumul ăsta!

– Rămâi cu mine, Veronica. Fii din nou nevasta mea.

– Eu... nu pot.

– Veronica, am nevoie de tine.

Cu inima plină de speranță, ea aștepta cuvintele pe care visa să le-audă.

– Veronica, te vreau, te doresc la nebunie! Rămâi! Nu înțelegi?

Ba da, înțelegea. Măcar de-ar fi spus „te iubesc"! Dar, nu. Nimic nu se schimbase. Nu-i spusese clar că pentru el dragostea era o noțiune lipsită de sens?

– Nu pot, Julian. Cuplul nostru n-ar avea nici o șansă. Astăzi, spune-ți că am trăit o aventură fără viitor.

Cu mâinile crispate pe volan, Julian privea faleza din fața lui.

– Asta e părerea ta despre ce s-a întâmplat mai devreme? Doar o aventură fără viitor?

– Îmi pare rău, da.

– Nu trebuie să-ți pară rău, Veronica. Am trăit un moment de neuitat.

Afară, ploaia răpăia pe parbriz. O imensă oboseală se întipări pe chipul lui Julian.

– Poate, murmură Nicky, dar mâine am să mă-ntorc acasă și acest moment va aparține trecutului.

– Nu! Nu poți pleca.

Nicky tresări când el lovi volanul cu toată puterea.

– Julian...

– Rămâi, Veronica. Nu te pot lăsa să pleci.

Îl privi fix, stupefiată de violența care emana din el. Îl simțea tensionat la maxim, pradă unui vârtej de emoții. Lui Nicky i se făcu frică. Doar Cel de Cus știa ce era în stare să facă în asemenea momente. Apoi violența dispăru, făcând loc apatiei. Julian puse fruntea pe volan și nu mai mișcă. Vulnerabil, solitar... Poate că nu putea să iubească, dar asta nu însemna că nu putea să încerce sentimente.

Șovăitoare, Nicky puse mâna pe umărul lui. El o dădu la o parte cu un gest violent, apoi o fixă cu privirea plină de suferință.

– Nu pleca, te rog.

De data asta nu mai era un ordin ci o rugăminte. Învinsă de blândețea din glasul lui, Nicky nu mai avu curajul să se împotrivească.

– Dacă vrei, mai rămân câteva zile.

Capitularea era o nebunie, dar după reîntâlnirea lor, Nicky nu se mai speria de pericole ca înainte.

Julian demară pe două roți. În ciuda furtunii care se dezlănțuia din nou, rulară foarte repede, în ciuda tuturor peri-

colelor, pe drumurile înguste și întortocheate. Când zări silueta bondoacă a castelului Gloneran, Nicky răsuflă ușurată. În tot timpul călătoriei de întoarcere nu fusese sigură că vor ajunge sănătoși la destinație...

Nicky se sprijini cu coatele pe pervazul ferestrei și privea ploaia cu o expresie abătută.

Trecuseră trei zile de când acceptase să-și prelungească șederea. Trei zile lungi în care retrăia și cele mai mici detalii ale orelor minunate petrecute lângă torent. Acele momente a căror amintire o va păstra mereu în suflet.

În acest timp, Nicky a suportat cu greu situația. Dacă Julian se arăta fermecător cu Catherine, amical cu Marc, politicos cu tatăl lui, față de ea nu dovedea decât răceală și resentimente. De ce insistase să mai rămână dacă o trata de parc-ar fi fost ciumată?

Catherine părea că pusese ochii pe Julian pe care nu-l mai părăsea nici o clipă. Nicky nu mai înțelegea nimic din atitudinea ei. Nu-i mărturisise Catherine că nu era deloc interesată de Julian? Pe Marc îl iubea! Doar dacă... Nicky se întrebă dacă intuiția n-o înșela.

Julian îi mai propusese de câteva ori să facă excursii în împrejurimi, dar, de teamă să nu-și răscolească amărăciunea, Nicky îl refuzase de fiecare dată. În schimb, ca să-și uite necazul, făcu plimbări lungi de una singură. Spectacolul

naturii violente și agitate, cerul capricios acoperit de nori grei cenușii, stâncile de granit care se înălțau până la nivelul colinelor; totul în acest decor impozant se potrivea cu starea ei sufletească.

Cnd se întorcea după ore de marș epuizant, se simțea destul de calmă pentru a înfrunta detestabila corvoadă care era cina.

Și Marc părea că era pradă aceleași profunde melancolii. Zi după zi, veselia lui se ștergea, înlocuită de o mahmureală pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă.

Nicky mulțumi cerului că-și adusese dosarele. Când timpul nu-i permitea să iasă, rămânea în camera ei și se cufunda în muncă ore în șir ca să n-o apuce disperarea.

Seara, la cină, Nicky îndura un adevărat calvar. Julian stătea tot lângă ea, și pentru asta se supraveghea fără încetare să nu-și trădeze sentimentele cu vreun gest sau o privire.

Julian manifesta față de ea o curtuazie încântătoare. Nimic din atitudinea lui nu arăta experiența pe care o trăiseră împreună. Uneori îl surprindea totuși privind-o fix. În ochii lui lucea o furie surdă și încă altceva care semăna foarte mult a suferință.

Zâmbi plină de amărăciune. Ce-și închipuia Julian, să sufere? Julian consumându-se din dragoste pentru ea. Imposibil, imaginația începea să-i joace feste.

Pe de altă parte, cum să găsească curajul să plece? Nu suporta prezența lui Julian, dar ideea să plece de lângă el i se părea și mai rea.

Femeia se ridică, chinuită. Se sufoca între acești patru pereți, trebuia să iasă, să respire aer curat dacă nu voia să înnebunească.

Coborând pe aleea centrală, Nicky zări o siluetă cunoscută care-i venea în întâmpinare!

Maurice! El mai lipsea!

Atitudinea bătrânului față de ea era aceeași. Nu vorbea cu ea decât forțat de împrejurări și cu un ton atât de disprețuitor, atât de lipsit de căldură, încât Nicky prefera să-l ignore. Din păcate, în clipa asta, era greu să-l evite. Nicky îi adresă cel mai fermecător zâmbet.

– Fără pescuit astăzi, vere Maurice?

– Nu, mă odihnesc. În schimb, cred că a plecat la pește Catherine împreună cu Julian.

– Mă bucur pentru ei!

Răspunsul ei avu darul să-l agaseze pe interlocutorul ei care declară cu o voce șuierătoare.

– Dacă n-ai fi apărut în prim-planul scenei, Julian ar fi divorțat deja și la ora asta ar fi fost logodit cu Catherine.

– Dragul meu văr, să știi că n-aș fi apărut dacă Julian nu m-ar fi invitat în Scoția să-i cunosc încântătoarea familie. Dar fii cinstit, n-o iubește pe Catherine dar nici pe mine nu mă iubește.

Împotriva dorinței ei, vocea i se frânse odată cu ultimele cuvinte. Cu un efort suprem, reuși să-și stăpânească lacrimile.

Nicky avu impresia că vede o sclipire de compătimire în privirea lui Maurice.

– Iartă-mă, Veronica, dar o cunosc pe Catherine de când era mică și totdeauna mi-am dorit să se mărite cu unul dintre fii mei. Pentru că Marc refuză cu încăpățânare să se angajeze, întotdeauna m-am gândit că într-o bună zi Julian o să-mi împlinească visul. Julian s-a însurat cu tine fără voia mea. Nu te condamn pe tine, greșeala e a lui, dar, vezi tu, n-am să dau voie nimănui să se interpună între el și Catherine.

Pentru prima oară în vocea lui se simțea un pic de căldură. Nu mai putu suporta și Nicky o rupse la fugă neputând să-și mai stăpânească hohotele de plâns.

Alergă de-a lungul aleii, orbită de lacrimile amare, care-i șiroaia din ochi, apoi se duse să se așeze pe peluză într-un loc unde iarba era mai rară. Printre lacrimi văzu nori sumbri care se îngrămădeau pe cer, anunțând ploaia.

Fusese de ajuns ca Maurice să dea dovadă de o fărâmă de bunătate pentru ca s-o facă să izbucnească în lacrimi. Îngrozită de slăbiciunea ei, Nicky plânse mult timp, Când se liniști, rămase nemișcată, uitându-se la norii răvășiți de vânt și nu auzi mașina lui Julian apropiindu-se. El opri văzând-o.

Julian alergă spre ea, foarte neliniștit. Când văzu că n-are nimic, țipă furios:

– La naiba, te amuză să mă sperii de moarte? Ce faci aici?

– Vezi bine, profit de soare.

– Hotelul pune la dispoziție șezlonguri pentru nebunii cărora le place să stea în ploaie. De ce ai dispărut așa? Mi-am închipuit ce-i mai rău.

– Vrei să spui că te bucurai dinainte. Soția stânjenitoare a dispărut! În sfârșit, erai liber!

Julian înaintă cu un pas amenințător, dar Catherine, care venise între timp, interveni.

– Julian, liniștește-te, Veronica, nu fii supărată pe Julian, el își făcea o mulțime de gânduri pe seama ta.

Intervenția ei liniști spiritele. Veronica și Julian schimbară o privire ostilă, dar se mărginiră la atât. El îi propuse să urce în mașină. Nicky voia să refuze, dar tocmai atunci începu să plouă torențial, așa încât, neavând încotro, se conformă. Drumul scurt se desfășură într-o tăcere apăsătoare.

Încă o dată, Nicky se temea de cină. Tensiunea creștea din zi în zi, o stânjeneală palpabilă plana deasupra micului lor grup.

De data asta, temerile ei se dovediră nejustificate. Julian întreținu conversația și, cum o minune nu vine niciodată singură, Maurice binevoi să se adreseze de mai multe ori nurorii lui, fără ca vorbele lui să fie pline de fiere. În această atmosferă de bunăvoință generală, Marc și Catherine făcură și ei tot posibilul să fie la unison. Dar amabilitatea aceasta era doar o fațadă, nu era făcută să dureze.

După cină, Nicky pretextă o migrenă pentru a se retrage și se refugie în camera ei. Afară, ploaia era și mai deasă, răpăind fără încetare la fereastră. Camera era scăldată într-o lumină sinistră, care parcă anunța o lovitură fatală a destinului.

Nicky încercă să citească, fără succes, să lucreze, în zadar. Măsură cu pași mari încăperea, singură, neliniștită, într-o dispoziție mizerabilă. Afară, furtuna era și mai puternică, vântul sufla cu rafale zdruncinând obloanele. Nicky era în culmea disperării. Migrenă sau nu, trebuia să coboare, să se-ntâlnească cu cineva, indiferent cine, ca să nu cedeze deprimării.

În momentul în care închidea ușa, femeia zări două umbre pe culoar. Julian și Catherine. Instinctiv, se lipi de ușă ca să nu fie văzută.

– N-am să uit niciodată clipele minunate pe care le-am petrecut pe malul torentului, spuse Catherine cu o voce vibrantă.

– Nici eu, Catherine.

Julian se întoarse spre ea și o strânse în brațe. Catherine ridică spre el o privire radioasă. Se sărutară timid, apoi se despărțiră, înainte de a se îndepărta mână în mână.

Mulțumind Cerului că nu fusese văzută, Nicky intră fără zgomot în cămeră și se rezemă cu spatele de ușă, cu ochii umezi și inima zdrobită. Auzi voci pe culoar. O altă voce se alătură celor ale lui Julian și a lui Catherine, apoi liniștea reveni și vocile se stinseră, lăsând-o pradă durerii ei.

Nicky închise ochii ca să alunge viziunea de coșmar care o obseda. Degeaba: în fața ochilor ei Catherine și Julian se sărutau îmbrățișați.

Cum putuse să fie atât de naivă să-i creadă când o asiguraseră că nu simțeau nimic unul pentru celălalt? O furie oarbă o cuprinse, își șterse ochii furioasă și-și înghiți lacrimile.

Nicky nu era furioasă pe Catherine, simțea doar o imensă decepție că-i acordase încrederea ei. Își rezerva arțagul pentru Julian. Acest monstru al prefăcătoriei care-i ceruse să-și prelungească șederea, dar era clar că nu se mulțumea cu o femeie în viața lui.

Femeia se așeză într-un fotoliu cu capul în mâini. Puțin câte puțin, îndoiala înlocui furia. Putea oare să-i reproșeze lui Julian atitudinea lui dacă o luase în serios hotărându-se să caute o femeie mai îngăduitoare? Nicky trecu în revistă zilele care se scurseseră și concluzia apăru clară: nu era el singurul vinovat. Prin schimbările ei bruște, ezitările ei, ea îl împinsese mai mult sau mai puțin în brațele Catherinei.

Acum, nu era timpul de lamentări, ci de acțiune. Hotărârea ei luată, era irevocabilă. Nu avea să mai rămână nici o noapte în acest hotel.

Agitată, Nicky scoase valizele și începu să-și adune lucrurile. Terminase când cineva bătu la ușă. Se auzi glasul lui Julian, plin de solicitudine.

– Veronica, te mai doare capul?

Cu inima bătându-i tare în piept, ea răspunse:

– Mi-e mai bine, mulțumesc. Sunt în pat.

– Foarte bine. Odihnește-te.

Răbdătoare, Nicky așteptă ca zgomotul pașilor să se stingă. După ce-și recăpătă calmul încercă să nu se mai gândească la omul pe care-l părăsea acum pentru totdeauna și coborî scările cu valizele în mâini.

O veioză răspândea o lumină slabă pe culoar. Casa scărilor și holul aveau un aspect lugubru, aproape înspăimântător. Cufundate într-o semiobscuritate mobilele masive din holul de la intrare proiectau umbre impresionante pe care Nicky le traversă tremurând cu pași nesiguri.

Lasând bagajele lângă biroul de recepție, se îndreptă spre cabina telefonică din capătul holului.

Orologiul monumental de deasupra ușii de la intrare bătu miezul nopții. Sunetele răsunară sonore și sinistre sub cupola înaltă și Nicky tresări speriată

Miezul nopții era ora crimei...

Crezu c-o să cadă când văzu o siluetă ridicându-se dintr-un fotoliu. Cuprinsă de panică, femeia scoase un țipăt de groasă și înlemni.

– Te-am speriat? întrebă Julian acuzator. Ce vrei, draga mea, tinerele care rătăcesc pe culoare la miezul nopții cu valize în mână caută senzații tari.

Capitolul 8

Înșfăcând-o brutal pe Nicky de umeri, Julian se apropie de capul ei amenințător. Mirosea a whisky și teama femeii se înzeci.

– Ce faci aici? întrebă ea.

Frica îi făcea glasul de nerecunoscut.

Închipuie-ți că am ieșit să fac o mică plimbare ca să-mi limpezesc gândurile. Când m-am întors, am zărit întâmplător o siluetă, care se furișa pe hol. Da, cineva care pășea fără zgomot și avea valize în mâini. La miezul nopții. Curios, nu? Am vrut să fiu sigur și m-am așezat în fotoliu ca să știu cine pleca pe furiș la ora asta. Acum, aștept explicațiile tale, Veronica. Totuși spuneai că te supără o migrenă. Am impresia că a fost vorba de un pretext ca să-ți faci bagajele în liniște. Mă înșel cumva?

– Nu, ai ghicit. Plec ca o hoață, pentru că n-am avut de ales. Dacă ți-aș fi spus, ai fi încercat iarăși să mă oprești.

– De ce nu respecți înțelegerea noastră? Trebuia să rămâi.

– Julian, n-am să fiu a ta. Și pe urmă, nu văd de ce ții să rămân. Acum, dă-mi drumul, ești beat.

– Eu beat? Îmi trebuia mai mult de două pahare ca să mă-mbăt. Nu sunt omul care să caute consolarea în alcool, deși, crede-mă, aș fi avut motive să cedez tentației.

Nicky îl privi cu dispreț. Sentimentul de culpabilitate pe care-l nutrea față de ea și Catherine îi tulbura conștiința, era clar. Cu atât mai rău pentru el.

– Bine, acum, că ți-ai satisfăcut curiozitatea, lasă-mă, Julian. Trebuie să dau un telefon să chem un taxi.

– Nici să nu te gândești!

O strânse și mai tare. Nicky țipă de durere.

– Auu! Dă-mi drumul, brută!

– Dă-mi un motiv plauzibil pentru fuga ta și te las.

– Trebuie să mă întorc acasă.

– Cum adică „trebuie" să te întorci acasă?

Luată pe nepregătite, Nicky inventă primul pretext care-i veni în minte.

– Anna are nevoie de mine.

– Pentru ce?

– E însărcinată.

– Ce veste bună! Și pe când este prevăzut fericitul eveniment?

– Trebuie să nască!

– Mă crezi prost? Când am văzut-o pe Anna înainte de plecare, era la fel de subțire ca tine, așa încât caută altceva și nu-ți mai bate joc de mine, mincinoaso!

– N-am vrut să te mint, pur și simplu am crezut...

– ...Că în felul ăsta poți să mă părăsești, nu-i așa? N-am nici măcar dreptul să știu adevărul?

– Care adevăr, Julian?

– Tocmai asta te întreb și eu. Tot ce știu este că ți-am cerut să rămâi aici două săptămâni și te-am surprins în flagrant delict de fugă la miezul nopții fără să-ți iei măcar rămas bun.

– La ce-ar fi folosit manierele elegante?

– Într-adevăr, la nimic. Explică-mi totuși de ce pleci?

La gândul că trebuia să-i descrie cum surprinsese scena de pe culoar, Nicky se revoltă. Să-i mărturisească că sărutul pe care-l văzuse era motivul plecării ei precipitate, însemna să se vâre singură în gura lupului.

– Plec pentru că trebuie să plec, asta-i tot. Nu suntem făcuți să fim împreună. E mai bine să te căsătorești cu Catherine.

– La naiba, cât poți să fii de încăpățânată! Ți-am spus deja că n-o vreau pe Catherine. Pe tine te vreau. Și pe urmă, după tine, Catherine e îndrăgostită de Marc. Sau cel puțin așa mi-ai spus mie.

– M-am înșelat. Femeia tăcu, gata de ripostă. Plecând nu mă gândesc decât la fericirea ta, Julian.

– Singurul lucru care m-ar face fericit ar fi să rămâi cu mine.

– Acum e rândul meu să te acuz de minciună!

– Nu, e adevărul pur și simplu, șopti el gâtuit de emoție și nu-ți cer decât să mă lași să-ți dovedesc.

Julian o îmbrățișă dintr-o dată. Veronica nu făcu nici un gest, paralizată de dorința care-i curgea prin vene ca o lavă incandescentă. O sărută cu voluptate, ardoare și tandrețe. Pentru ultima oară, fără îndoială... pentru că, în curând drumurile lor se vor despărți. Disperată, Nicky se arcui în brațele lui și răspunse cu aceeași ardoare sărutului lor.

Senzuale, mâinile lui Julian alunecară pe coapsele ei, împingând-o spre el, trădându-și tăria dorinței. Nicky găsi totuși puterea să-l respingă, gândindu-se la Catherine, cea pe care o ținea în brațe acum câteva ceasuri.

Cu prețul unui efort suprem de voință, Nicky reuși să se îndepărteze.

Julian o privi fix, interzis.

– Ce se-ntâmplă? De ce mă respingi?

– Julian, știi foarte bine ce se-ntâmplă. S-a terminat. Lasă-mă-n pace! și lasă-mă să dau un telefon.

Prinzând-o de încheietura mâinii, o strânse cu răutate și îi spuse cu un glas amenințător.

– Să nu-mi vorbești așa!

– Dă-mi drumul!

Se înfruntară câteva secunde, apoi Julian capitulă.

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine, Veronica. Te rog să mă scuzi pentru purtarea mea.

Puțin câte puțin tensiunea se domoli. Oboseala o cuprinse pe Nicky care lăsă ochii-n pământ obosită. Numai de n-ar trece din nou Julian la atac! Nu mai putea să lupte mult timp împotriva dorinței ei.

Julian o atinse pe obraz.

– Veronica, nu pleca.

– De ce?

– Pentru că vreau să fii cu mine. N-ai înțeles încă?

O dorea, cum o dorea și pe Catherine. Și totuși, dacă în clipa asta i-ar fi spus c-o iubește, ar fi lăsat-o în pace pe Catherine și ar fi rămas. Dar el se ferea să rostească cuvintele magice.

– Eu nu vreau, atunci ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să dau un telefon.

– Nu.

– Cum nu?

– N-o să telefonezi.

– Doar nu-ți închipui că poți să mă ții aici prizonieră!

– Nu am de gând așa ceva. Dar dacă insiști să pleci, am să te conduc eu la Prestwick. Unde vroiai să mergi cu taxiul la ora asta?

– La Aberdeen.

– Ești inconștientă! Nici măcar n-ai bilet de avion.

– Sunt în stare să-mi cumpăr și singură un bilet.

– Ți-am spus c-o să mă ocup de întoarcerea ta și o să merg până la capăt. Acum, dacă mă aștepți câteva minute, mă duc să-i las o vorbă lui Marc și vin să iau mașina.

– Julian, n-are rost.

– Ba da. Așează-te și așteaptă-mă. Mă întorc imediat.

Autoritar, Julian o sili să ia loc în fotoliul în care șezuse el, acum câteva minute. Nicky se supuse, prea obosită ca să mai comenteze.

Două ore mai târziu, Nicky ar fi dat orice să rupă tăcerea apăsătoare care domnea în mașină.

Până la autostradă totul fusese în regulă. Fără să vorbească prea mult reușiră să salveze aparențele și să nu depășească limitele poliției. Apoi, chiar înainte de Edinburg se sparse cauciucul din dreapta față. Blestemând, Julian trase mașina pe banda de refugiu.

Întunecat la față, el ieși din mașină trântind portiera. Când Nicky se oferi să-l ajute el o fulgeră cu privirea.

– Mulțumesc, am deja suficientă treabă cu pneul ăsta și fără să mă bată la cap o femeie.

– Și eu sunt în stare să schimb o roată, superman! Nu te-am obligat eu să mă conduci, și îți atrag atenția că m-am săturat până peste cap de aerele tale se superioritate și de proasta ta dispoziție.

– Nu sunt prost dispus! țipă Julian aruncând o cheie de pământ. Pur și simplu, nu pot suporta o femeie care vrea să facă pe mecanicul la ora două noaptea.

Lui Nicky îi venea să-i tragă una în cap cu poșeta, dar bunul simț o opri să facă un asemenea gest: dacă vroia să ajungă cu bine era de preferat să-și stăpânească impulsurile.

– Foarte bine, aș fi proastă dacă aș mai insista. Dacă te amuză să te murdărești de unul singur, n-ai decât.

– Ești amabilă!

Nicky îl observă cât își scoase haina. O împături și o aruncă în mașină furios.

– Dă-te jos din mașină, trebuie s-o ridic pe cric.

Cauciucul spart îi dădea un pretext ideal pentru a se arăta odios față de ea. Încă de la plecare, femeia l-a simțit cum abia își stăpânea furia.

Nicky se îndepărtă strângându-și mâinile la piept zgribulită. Lenește, îl contempla pe Julian. Mușchii lui se încordau pe sub cămașă în timp ce lucra, briza îi flutura părul de pe ceafă.

Deodată, lui Nicky îi veni în minte un gând. Și amărăciunea era cauza proastei lui dispoziții. Cine putea să-i garanteze că nu încerca și el sentimentul unei pierderi inevitabile? Pentru o clipă, o speranță neașteptată o cuprinse apoi reveni la realitate. Julian era furios pentru că nimic nu se desfășura cum voia el. Această pană de cauciuc era picătura care umpluse paharul.

Fără un cuvânt, Julian puse cutia de scule în portbagaj, și se șterse pe mâini cu o cârpă, apoi urcă în mașină.

Nicky rămase afară, cu brațele încrucișate așteptându-l să iasă să-i deschidă ușa. În alte împrejurări femeii puțin i-ar fi păsat de acest amănunt, dar acum, depășea măsura. După un schimb de priviri dușmănoase, Julian se conformă neavând de ales, și Nicky urcă în mașină fără să-i spună un cuvânt de mulțumire.

După acest episod, fiecare se cufundă într-o mutenie ostilă până la Prestwick.

În zori, luară micul dejun într-un hotel nu departe de aeroport. Cerul începea să se lumineze, colorând străzile din preajmă cu o lumină ireală. Puțin câte puțin, tensiunea dintre ei se risipi, Julian se destinse, răceala dispăru din privirea lui.

O părăsi o clipă să-i ia biletul de avion și se întoarse foarte repede. Avionul ei pleca după-amiază.

– Vrei să-ți rezerv o cameră ca să te odihnești înainte de plecare? întrebă Julian. Cred că ești epuizată.

Iarăși între patru pereți să fie chinuită de gânduri negre? Nici vorbă!

– Nu, mulțumesc. Aș prefera să mă plimb sau să stăm liniștiți de vorbă într-o cafenea.

– Să stăm de vorbă?

Julian ridică sprâncenele uimit. Era clar că nu vedea despre ce-ar mai putea sta de vorbă.

– Știu că discuțiile noastre din noaptea asta n-au fost prea prietenești, dar...

– Spune mai bine „ostile", e mai aproape de realitate. Să facem un armistițiu și să încercăm să ne luăm bun rămas în condiții suportabile.

Se plimbară pe străzi, fără să-și spună mare lucru. Totuși, Nicky, simțea între ei un fel de armonie. Aerul rece al dimineții îi învioră. Liniștiți, se întoarseră la hotel, unde mai luară o cafea. Julian își ceru scuze pentru purtarea lui și începură să vorbească de problemele lor profesionale.

– Veronica, crezi că o să-ți dezvolți afacerea?

– Poate, dar nu imediat. Dar tu?

– Posibil da.

Julian îi aruncă o privire ciudată. De ce? Îi ascundea ceva? Dar ce? Ora plecării veni foarte repede și o dată cu ea reveniră la trista realitate. Nicky s-a așteptat la un rămas bun scurt, niște zâmbete stânjenite, nicidecum s-o ia Julian în brațe s-o strângă pasionat. Când îi atinse buzele, femeia îl sărută cu o ardoare disperată.

Agățându-se de el, Nicky închise ochii și îi urmări cu degetele conturul feței ca și cum ar fi vrut să și-l întipărească în minte. Bulversată, ea se întoarse și porni în fugă fără să arunce o privire înapoi.

Încordat, sumbru, Julian o urmări cu privirea până dispăru.

În avion, Nicky se strădui să se liniștească. În zadar. În ochi îi apărură perle de lacrimi care i se prelinseră pe obraji.

Capitolul 9

Pasagerii cursei de Vancouver intrau în aerogară. Surprinsă, Nicky o zări pe Anna care îi pândea venirea.

– Anna! cum ai aflat că vin?

– Soțul tău a telefonat să mă anunțe că iei avionul de Vancouver și iată-mă.

– Julian a telefonat?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Mi-a spus că o să fii obosită și, judecând după ochii tăi roșii nu s-a înșelat.

– Îmi pare bine că te văd. Mulțumesc că ai venit să mă aștepți.

– Bănuiesc că lucrurile au luat o întorsătură proastă dacă te-ai întors așa repede.

Tot vorbind, Anna luă cu autoritate bagajele lui Nicky și porni către parcare.

Pe traseul până la mașină, Nicky se hotărî să-i explice prietenei ei situația. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să-i povestească, atunci, de ce să mai întârzie ședința? Așteptă să urce în mașină ca să înceapă.

– ...Și căsnicia noastră a devenit realitate, Anna. Din păcate, am impresia că în loc să se limpezească lucrurile, asta mai rău le-a încurcat.

– Într-adevăr dar asta nu explică de ce ai mutra asta de înmormântare.

Nicky nu-și putu reține un zâmbet.

– Ca să-ți ridic moralul, să știi că și tu semeni cu mine. Chiar am o expresie sinistră?

– Barracuda a făcut tot felul de șotii, nu-i așa?

Nicky nu se putu abține și pufni în râs. Nu uitase comparația pe care o făcuse Anna pe seama lui Julian.

– Nu chiar. Poate că și-a dat seama puțin cam târziu că soția lui avea farmec până la urmă. Trebuie să recunosc în apărarea lui că am fost resemnată. Dar el nu mă iubește și vrea să se căsătorească cu alta.

– Nu mai spune! Ce bădăran! Chiar că n-ai avut noroc cu el, biata de tine.

– Să zicem că aspirațiile noastre nu se potrivesc.

– Adică?

– El vrea să întemeieze un cămin, să aibă copii și o amantă, de ce nu?

– Pentru el ar fi un aranjament minunat.

– Acum înțelegi de ce-am plecat?

– Da. Sper că i-ai spus-o verde în față ipocritului ăstuia ce fel de om de nimic e.

– Păăi... de fapt...

Alertată de tonul evaziv al lui Nicky, Anna îi aruncă o privire critică.

– Ce i-ai spus mai precis?

– I-am spus că ești însărcinată.

– Cum? Anna opri atât de brusc mașina în fața casei încât izbi violent cu roata din față trotuarul. Ți-ai pierdut mințile?

– Ascultă, i-am spus primul lucru care mi-a trecut prin cap. Nu văd ce-i rău în asta.

– E drept, admise Anna, totuși!

– În orice caz, Julian nu m-a crezut.

– Îndrăznesc să sper. E de ajuns să aibă spirit de observație. Ai greșit că nu i-ai spus adevăratul motiv pentru care ai plecat. Relațiile sănătoase se bazează pe sinceritate.

– Dar trebuia să-și dea seama că îl iubesc! N-am vrut să-i mărturisesc pentru că ar fi profitat fără scrupule de acest avantaj.

Anna făcu o mutră neîncrezătoare și deschise portiera. Cele două tinere femei coborâră din mașină.

– Hai să ne grăbim să ducem bagajele înainte ca vecina să-și dea seama că te-ai întors și să se apuce de grădinărit ca să ne spioneze.

În clipa aceea, pălăria bătrânei apăru deasupra zidului.

– Prea târziu, ripostă Nicky. Spionul este deja la postul de observație. Ai uitat că vecina are o mare acuitate vizuală și se mișcă repede? Apropo, cum se mai poartă?

– Cum nu se poate mai bine! Închipuie-ți că ieri am surprins-o tocmai când stropea cu furtunul fereastra mea.

Nicky izbucni în râs.

– Să știi că nu-i deloc amuzant! Parc-a înnebunit. Îmi plac oamenii excentrici, dar ea exagerează.

– Ai dreptate, încuviință Nicky râzând în continuare. A venit timpul s-o rugăm să înceteze.

– Pentru mine problema e rezolvată, frumoasa mea. Am să-ți dau o veste mare: mă mărit! Bineînțeles, am să plec de aici de îndată ce vom găsi o locuință.

– Nu se poate! Ați stabilit în sfârșit o dată?

– Da, o să fie în octombrie. Din păcate va trebui s-o suport pe bătrâna cumătră până la sfârșitul sezonului.

– Sunt încântată pentru tine. Să știi c-o să-mi lipsești.

– Ei bine, n-ai decât să-mi urmezi exemplul. Bineînțeles, cu altul, nu cu Julian.

– Știi bine că e imposibil.

– Nicky, tu ești imposibilă.

Anna nu mai insistă, conștientă fiind de confuzia în care se găsea prietena ei.

În noaptea aceea, neputând să închidă ochii, Nicky se gândi că Anna poate avea dreptate. Nu trebuia s-o rupă definitiv cu trecutul? Din moment ce își revenise după o primă ruptură cu Julian, putea foarte bine să se descurce și a doua oară.

Fără îndoială numai că de data asta dăduse ce avea mai de preț. Se abandonase cu totul. În fiecare clipă se trezea regretându-l pe Julian, ardoarea îmbrățișărilor lui, mângâierea mâinilor sale, căldura trupului său. De multe ori retrăia acele momente magice și atunci cădea într-o adâncă melancolie. Cum putea să-și închipuie viața fără el? Viitorul ei solitar i se părea trist, inutil, lipsit de interes. Totuși, n-avea de ales. Greu sau nu, trebuia să lupte pentru a-și regăsi echilibrul, pentru a alunga tristețea.

Nicky închise ochii hotărâtă să doarmă. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi și abia târziu de tot reuși să adoarmă adânc, fără vise.

A doua zi, Nicky se trezi fără entuziasm, cu o expresie de câine bătut. Perspectiva încă unei săptămâni de vacanță n-o umplea deloc de bucurie. Dar, lucru nemaiîntâlnit până acum, nici munca n-o atrăgea. Avea nevoie de o schimbare, de o schimbare radicală.

Sorbindu-și cafeaua, tânăra femeie reflecta. Ce-ar fi să-și schimbe înfățișarea?

Câteva ore mai târziu, Nicky ieșea de la coafor. Încântată de noul ei look, cu părul scurt făcut permanent se hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Michael la birou, dar reacția colaboratorului ei n-a fost cea care se aștepta. Aceeași decepție și pentru doamna Fazackerley, care nici n-a recunoscut-o.

Întorcându-se acasă Nicky începu să aibă serioase îndoieli. Orele treceau și neliniștea ei creștea. Ce nebunie făcuse? Îndemându-se la calm se hotărî să aștepte nerăbdătoare până la venirea Annei. Verdictul prietenei sale urma să fie decisiv. Din nefericire pentru ea, Bill o însoțea pe Anna.

– Ajutor! țipă Bill zărind-o pe Nicky în salon. Cine e animalul care a comis masacrul ăsta?

– Taci, Bill! spuse Anna săgetându-l din priviri. Ei... este... în sfârșit, arăți foarte bine, Nicky.

Expresia stânjenită a Annei era suficient de elocventă și Nicky știu în clipa aceea că ideea ei strălucită se solvase cu un eșec. Părul scurt îi scotea în evidență slăbiciunea feței și ochii încercănați. Cât despre culoarea orange, nu era cea mai fericită alegere...

– Dacă-ți schimbi hainele, ar fi deja mai bine, sugeră Anna.

– Chiar așa de rău e? întrebă Nicky cu jumătate de glas. Și eu care vroiam să-mi schimb look-ul ca să-mi refac moralul...

– Ei bine, ai reușit! Până la urmă, principalul e să te simți bine. Să sperăm că permanentul tău se va mai îndrepta peste noapte.

– Să sperăm.

Anna avea dreptate. Dimineața următoare, părul părea mai puțin încrețit. Nicky avu grijă să aleagă o ținută mai clasică și se simțea deja mai bine. Înfățișarea ei surprindea, dar nu mai șoca. Înseninată, porni spre birou.

O săptămână mai târziu, Nicky lucra în fața calculatorului ei la un nou program când Michael dădu buzna în biroul ei.

– Am auzit niște zvonuri surprinzătoare, Nicky.

– Despre ce-i vorba?

– Despre vărul tău, acel Forester pe care l-ai însoțit în Scoția. Se pare că-și deschide o filială aici, în Victoria.

Șocul era atât de mare pentru Nicky încât apăsă greșit o tastă pe claviatură. Calculatorul sună imediat.

– Ce-ai aflat mai precis? întrebă ea cu o voce nesigură.

– Astăzi am luat masa cu un prieten care lucrează la o societate financiară. El mi-a spus că acest Forester își deschide o filială în Victoria.

– Bănuiesc că e adevărat. Julian a făcut niște aluzii la niște întâlniri de afaceri, în timpul sejurului său aici, și...

Nicky se opri aducându-și aminte de expresia lui Julian când o întrebă dacă se gândea să-și dezvolte firma. Deși el nu-i spusese nimic despre planurile lui, vestea aceasta n-o surprindea prea mult. De altfel nu-și făcea nici o iluzie despre motivele lui Julian. Deschiderea acestei filiale la Victoria îi permitea să se apropie de ea. O s-o hărțuiască până când o să-i cedeze!

Copleșită, Nicky închise ochii. De când se întorsese își mobiliza toată energia ca să lupte împotriva supărării și tristeții. Cât timp ar rezista dacă Julian era în preajma ei, dacă se temea în orice clipă să nu dea nas în nas cu el! Totuși îi rămânea o speranță.

– Poate că n-o să preia el însuși direcția acestei filiale. Are deja prea multe pe cap la Montreal și în Anglia.

– Nu știu, răspunse Michael. Am să-l întreb pe prietenul meu dacă vrei..

Două săptămâni trecură până când prietenul respectiv să-i poată furniza răspunsul așteptat. Într-o dimineață, Michael dădu buzna în biroul lui Nicky ca s-o anunțe că filiala urma să se deschidă curând și că directorul era un canadian din Montreal. Nicky se liniști: Julian ar fi ținut să-și păstreze naționalitatea engleză. Avea puține șanse să dea peste Catherine sau Julian.

Informatorul lui Michael fusese prost informat, pentru că a doua zi Nicky îl zări pe Julian pe strada Principală. Era absorbit de contemplarea vitrinei celui mai mare bijutier din Victoria.

Nicky încetini pasul, se apropie. Julian n-o văzuse. Ce forță obscură irezistibilă o împinse atunci să-i pună mâna pe umăr? Era atât de aproape! În clipa când îl atinse, Julian se întoarse spre ea, o cercetă o secundă cu o privire indiferentă apoi se întoarse.

Nicky rămase înmărmurită. Nici măcar n-o recunoscuse! Cum se putea s-o fi uitat deja? De ce răceala asta?

După-amiază, Nicky rătăci ceasuri întregi, mergând la întâmplare pe străzi, pierdută, disperată.

Când se întoarse acasă, Anna scoase un țipăt văzând-o cât era de abătută. Autoritară, ea o obligă să bea un coniac înainte să se pregătească de culcare. Epuizată, Nicky nu se împotrivi și adormi imediat.

A doua zi, Nicky lucră cu frenezie încercând să uite amărăciunea. Dar, de îndată ce se întoarse acasă, deprimarea o cuprinse din nou. Neputând să-și stăpânească nervi, Nicky măsura casa în lung și-n lat. Curând, Anna nu se mai putu abține.

Nicky, mă-nebunești plimbându-te așa. Fă ceva! Uite, draga noastră vecină tocmai a aruncat frunzele moarte peste zid. Du-te și adună-le. Spor la treabă, și ne vedem mai târziu!

Bill tocmai venise. El și Anna trebuiau să cineze la restaurant. După ce plecară prietenii ei, Nicky se grăbi să se ducă în grădină unde se apucă de treabă.

Câteva minute mai târziu, un BMW nou-nouț era parcat în fața casei. Din el ieși un bărbat care se îndreptă spre casa lui Nicky. Aceasta, nu-l văzu venind.

– Sper că nu te deranjez! spuse noul venit cu o voce plăcută de bariton.

Nicky își înăbuși un țipăt de surpriză și se întoarse în grabă. Julian aruncă o privire neîncrezătoare spre părul lui Nicky în timp ce zâmbetul îi dispăru instantaneu.

Capitolul 10

– Dar... ce s-a-ntâmplat? Ce-ai făcut cu părul tău? întrebă Julian îngrozit.

Indignarea o făcu pe Nicky să-și revină în simțiri.

– Ai putea măcar să spui bună seara înainte să-ncepi să mă critici!

– N-am de gând să fiu politicos când te văd așa. Coaforul care te-a tuns e un asasin!

– Nu-ți place? Asta se poartă acum, e ultima modă.

Nicky lupta împotriva irezistibilei dorințe de a se arunca de gâtul lui și de a i se cuibări la piept. Subita lui apariție o umplea de bucurie. N-avea nici o importanță motivul venirii lui: era aici. Regreta doar că o surprinsese în ținută de grădinărit. Șortul roz ultrascurt îi dezvăluia pulpele într-un mod jenant. Din felul sugestiv în care o privea Julian era clar că prin minte îi trecea gânduri nu prea ortodoxe.

– Ba da, sigur că-mi place! E fermecător... Nu mă îndoiesc că acesta e visul oricărui bărbat care vrea să se însoare cu o femeie „punk".

– În ceea ce te privește, n-are nici o importanță câtă vreme o să divorțăm.

– Adevărat?

Nicky nu se lăsă intimidată de Julian, privindu-l în ochi cu inima bătând. Ce însemnau vorbele lui? Să mai poată spera?

– Ce vrei să spui?

– Ce-ar fi să intrăm în casă? Aș vrea să stăm puțin de vorbă, dacă poți să lași o clipă frunzele astea. Un cadou din partea vecinei bănuiesc?

– Da, ea continuă să considere grădina noastră o groapă de gunoi. Ieri, am avut parte de spanac veștejit, alaltăieri de flori ofilite...

Femeia luă găleata de plastic și îl urmă pe Julian în casă. Se duse în bucătărie să se spele pe mâini, Julian, sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare o studia, cu un zâmbet șiret pe buze. Nicky simți cum se topea ca de fiecare dată când o privea așa. Monstrul! Știa perfect efectul pe care-l producea asupra ei.

Ea se șterse pe mâini și hotărî că era timpul să meargă până la capăt.

– Despre ce vrei să vorbim, Julian?

– Despre noi. Ne putem așeza?

– Bineînțeles.

Nicky se așeză pe un scaun și Julian o imită. Femeiea se pierdea în presupuneri. Ar putea să revină la atac după ruptura lor? Mai vroia să reia viața în comun? La acest gând, emoția ei se înzeci. Ca să-și facă de lucru și să nu-și trădeze tulburarea, se ridică și începu să aranjeze vasele pe care le lăsase să se scurgă.

– Aha! Ești atât de drăguță când zâmbești. Și parcă-ți revine puțin culoarea în obraji. Ești atât de palidă... doar n-ai fost bolnavă?

– Ascultă, Julian, dacă ai venit să faci remarci la adresa înfățișării mele...

– Nu, fii liniștită. Am venit să-ți vorbesc despre noi.

Nicky se temea de acest moment crucial Oare urma s-o anunțe că începea acțiunea de divorț? Sau că se însura cu Catherine. Suspansul era insuportabil. Chiar dacă avea parte de un mare necaz, cu cât știa mai repede, cu atât mai bine! Palidă și neliniștită, Nicky îl aștepta să rupă tăcerea:

– Marc și Catherine se căsătoresc.

Speranța renăscu din nou în Nicky. Neîndurătoare, ea o alungă.

– Îmi pare bine pentru ei.

– Ai avut dreptate.... Catherine și Marc se iubeau de mult timp, numai că Marc nu vroia să recunoască. Din fericire, situația s-a lămurit.

– Asta văd și eu.

– Cât entuziasm! Căsătoriile nu te emoționează deloc?

– De ce m-ar emoționa?

– Speram că perspectiva propriei tale căsătorii te va mișca mai mult.

– Ce căsătorie? A mea a avut loc acum treisprezece ani și a fost un fiasco total!

– Nimic de neînțeles câtă vreme atunci m-am purtat ca un egoist mârșav. Nu vrei să mă lași să-mi îndrept greșeala?

Vorbea răgușit, nesigur. Nicky preferă să ignore emoția pe care o bănuia în el.

– Am discutat de nenumărate ori despre problema asta. De ce s-o punem din nou pe tapet? Crezi că sunt gata să-mi iau în primire rolul de înlocuitoare dacă draga ta Catherine îți dă plasă? Ți-am repetat de o mie de ori, nu sunt femeia care-ți trebuie ție. De altfel, am avut dovada ieri, în fața bijuteriei.

– Ce bijuterie? Vrei să spui?... Dumnezeule, tu ai fost!

Nicky nu răspunse simțind un nod în gât.

– Tu ai fost, nu-i așa?

– Da, și tu nici nu m-ai recunoscut!

– Cum aș fi putut să te recunosc? Ultima dată când te-am văzut aveai părul lung. Și astăzi, parc-ai fi o punk-istă! În sfârșit, nu exagerez. Dar recunoaște că am avut circumstanțe atenuante!

Nicky era în pragul unei crize. Punk-istă! De data asta întrecuse orice limită! Și mai pretindea că vroia să reia viața împreună? Minunat!

– Coafura mea nu este deloc hidoasă.

– Dar din cauza ei n-am putut să te recunosc.

– Ascultă, Julian...

– Iată-ne iarăși gata să ne certăm. Și unde mai pui că pentru o bagatelă! N-am venit cu gând să ne certăm, să știi. Vroiam să te mai rog o dată să mă primești în viața ta.

Julian revenea la asta numai că de data asta își însoțea vorbele de o mângâiere pe ceafă care-i provoca femeii un frison delicios. În ciuda dorinței de a preda armele, Nicky mai găsi încă puterea de a rezista.

– Dacă-mi ceri să te primesc în viața mea numai pentru că te-a respins Catherine...

Julian trase o înjurătură.

– Ce dracu', Veronica! Până la urmă o să cred că o faci expres! De unde ți-a venit ideea asta stupidă? Te rog, acceptă!

Cu inima bătându-i ca o tobă, Nicky se sili să-și stăpânească emoția. Julian nu rostise încă cuvintele pe care le aștepta.

– Nu pot.

El o îmbrățișă.

– De ce?

– Ei bine, pentru că suntem deja căsătoriți, îți aduc aminte.

– Ai perfectă dreptate. Asta înseamnă că...

– Nu.

– Nu mă iubești?

– Eu...

Nicky nu era în stare să rostească un cuvnt. Julian, încordat la maxim, aștepta răspunsul ei ca pe o sentință.

– Ai uitat ce era mai important, șopti el.

– Liniștete-te, ai fost foarte clar.

– Nu. Dac-ai ști cât de stânjenit mă simt. Ajută-mă, Veronica! cum să ți-o spun? Te iubesc, te iubesc ca un nebun, de asta vreau să fii soția mea. Nu mai pot trăi fără tine.

Julian o strânse în brațe într-o îmbrățișare care-i tăie răsuflarea.

– Am înțeles puterea dragostei mele acum câteva zile, pe malul torentului. De asemenea, mi-am dat seama că te iubesc dintotdeauna fără să mi-o mărturisesc. Fără îndoială că ăsta e motivul pentru care nu m-am îndrăgostit de nici o altă femeie de când ne-am despărțit. Exista întotdeauna o barieră, ceva care mă împiedica să merg până la capăt. Ce orb am fost!

– Julian, cum ai îndrăzneala să-mi spui asta! Adu-ți aminte ce s-a întâmplat în ziua aceea!

Nicky se gândea la Julian și Catherine îmbrățișați, la sărutul lor.

– Veronica, recunosc că am făcut multe lucruri de care mi-e rușine, dar nu te-am mințit niciodată.

– Și Catherine?

– Catherine! Mereu Catherine! Dar e o obsesie pentru tine! de câte ori trebuie să-ți repet că ea n-a fost pentru mine decât o prietenă.

Foarte emoționată, Nicky ridică ochii spre Julian. Era gata să izbucnească în lacrimi! Tensiunea era prea mare, dar ea nu vroia să plângă! Trase adânc aer în piept, își mușcă buzele până la sânge. Degeaba. Lacrimile ținute în frâu prea mult, izbucniră.

Atunci Julian o sărută cu o asemenea pasiune încât uită tristețea și îndoielile. Cuprinsă de o febră arzătoare, Nicky nu căuta să-și atingă sentimentele.

Când buzele lor se despărțiră, rămase câteva lungi clipe ochi în ochi.

– Draga mea, dac-ai ști... Mai avem încă multe lucruri să ne spunem, murmură Julian tandru.

Nicky se mulțumi cu un surâs în loc de răspuns și se lăsă condusă spre salon. Pe canapea, se așeză pe genunchii lui și se refugie lângă umărul lui.

– Julian, dacă știi că mă iubești din ziua picnicului, de ce n-ai spus nimic? De ce-ai sărutat-o pe Catherine pe hol.

– Habar n-am avut că ai... De asta ai plecat?

Pentru prima oară în viață Nicky îl văzu pe Julian intimidându-se.

– Te simțeai vinovat?

– Eu? Nicidecum. Ce ai văzut tu în noaptea aceea n-a fost decât, mascaradă.

– Cum așa?

– Măcar dacă m-ai fi lăsat să-ți explic!

– Ei bine, a venit clipa! Te ascult.

– La fel ca tine, în ziua sosirii noastre la Glenanon, Marc a surprins discuția mea cu Catherine, și asta l-a înfuriat. Asta era o dovadă că ținea la ea. Catherine era în al nouălea cer văzându-l atât de gelos. Ea mi-a cerut să joc rolul îndrăgostitului curtenitor ca să-l facă pe Marc să treacă la acțiune. Din clipa aceea, eu și Catherine ne-am lansat într-o mică înscenare: partidele noas-

tre de pescuit repetate, plimbările, privirile ei languroase făceau parte din joc. Ideea nu mă încânta, dar am acceptat-o din prietenie, pentru ea și pentru a-i da o lecție fratelui meu. Scena emoționantă la care ai asistat și tu în seara aceea îi era destinată lui. Marc ne urmărea îndeaproape și cred că nu mult a lipsit să-mi spargă capul, cât era de furios!

Într-adevăr, Nicky își aduse aminte de glasurile răstite pe care le auzise pe culoar după ce închisese ușa. În orice caz, dezvăluirea lui Julian o stupefia.

– Vrei să spui că am îndurat infernul ăsta de trei săptămâni pentru că tu și Catherine ați căutat să-l provocați pe Marc? Spune-mi că visez!

– Dacă asta te poate consola, află că și eu am traversat un infern draga mea.

– Tu ai meritat-o din plin. Ba chiar îmi pare rău că Marc că nu te-a trimis la podea. Sărmanul Marc!

– Sărmanul Marc! Fii liniștită, el nu e de compătimit. Pentru el totul e pus la punct. N-o mai părăsește pe Catherine, o soarbea din ochi și amândoi îmi sunt recunoscători pe viață. Ceea ce e normal, după câtă osteneală mi-am dat!

– Modest și în plus mulțumit de tine. Într-adevăr, Julian, ești irezistibil.

– Și bărbatul cel mai fericit de pe pământ.

– De ce?

– Femeia pe care o iubesc mă găsește irezistibil. E un început bun, nu-i așa?

Reveni la tonul serios pentru a continua.

– Veronica tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mă mai chinui.

Ea lăsă ochii în jos.

– Te-am întrebat dacă mă iubești, draga mea.

Ce șoc să-l vadă pe Julian în ipostaza asta! Să-l descopere vulnerabil neliniștit el care era mereu atât de sigur pe sine!

– Vai, Julian! Te-am iubit în fiecare zi încă începând din copilărie. În viața mea n-a existat decât un singur bărbat tot timpul.

Strângând-o cu toate puterile el o sărută pe față de mii de ori. Când ridică privirea, ochii lui străluceau de iubire și tristețe.

– Vrăjitoareo. Te iubesc, te ador! Te poți lăuda că m-ai făcut să trec prin momentele cele mai grele ale vieții mele.

– Julian, de ce nu mi-ai spus nimic în ziua picnicului? Când mă gândesc la tristețea care nu m-a părăsit o clipă după ruptura noastră... Cât timp pierdut!

– Orgoliul, blestematul meu orgoliu, Veronica. Ăsta e răspunsul.

Julian oftă din tot sufletul.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine, draga mea. Erai foarte tânără și am învățat să fiu mai aspru ascunzându-mi sentimentele. Tata nu ne dădea voie să ne exprimăm sentimentele pentru că nu era „viril", spunea el. Când căutam să-i dovedesc afecțiunea mea, nu primeam în schimb decât jigniri și umilințe. Atunci ca să-i atrag atenția, am luat obiceiul de a-l încorda sistematic.

– Mama ta ar fi trebuit să compenseze răceala tatălui, nu?

– Mama ducea o viață foarte mondenă și ne consacra foarte puțin timp. Marc suferea mai puțin decât mine pentru că el era mai puțin rebel decât mine. Cât despre mine, pentru că cei la care țineam nu mă acceptau așa cum eram, eu mă înfățișam mereu cu o mină întunecată. În ziua în care am făcut dragoste, eram pe punctul să-ți dezvălui totul, pe urmă tu mi-ai spus că era vorba de o aventură fără viitor și n-am putut hotărî să-ți dezvălui sentimentele. Puteam să-mi pun sufletul pe masă în fața unei femei care tocmai mă respinsese?

– Și pe mine mândria mă pierdea.

– Orgoliul, mândria... Defecte care aproape că ne-au distrus.

Julian se întrerupse o clipă, încruntat, apoi reluă:

– Când am plecat pentru acel mai lung sejur în Anglia, acum unsprezece ani, fugeam de tine fără să-mi dau seama. Te iubeam deja și această dragoste pe care o simțeam crescând în mine mă speria. Mă simțeam vulnerabil. Unde mai pui că mă gândeam că-ți fac o favoare nemaiimpunându-ți prezența mea.

– Să nu-mi mai faci niciodată asemenea favoruri!

– N-ai de ce să te temi. N-o să te mai părăsesc niciodată.

– Dar de ce refuzai să mă iubești?

– Mă supuneam instinctului meu, unor sentimente confuze pe care nu le-am aprofundat niciodată. De fapt, eram căsătoriți de doi ani, dar în ochii mei tu rămâneai aceași fetiță pe care o cunoscusem cu mult timp în urmă. Te doream, mă obsedai zi și

noapte, dar păreai atât de fragilă încât mă disprețuiam să nutresc asemenea gânduri față de tine. Cu o alta, n-aș fi avut atâtea scrupule, dar cu tine era altceva. Îți respectam inocența.

Julian atinse piciorul lui Nicky cu un gest provocator.

– Totuși, aveam optsprezece ani când m-ai părăsit.

– N-am putut să-mi schimb atitudinea. Aș fi avut sentimentul că te trădez, că mă trădez pe mine însumi. Într-o seară, cum mă întorceam târziu, te-am zărit strecurându-te în camera ta. Aveai o cămașă de noapte ca o pânză de păianjăn. Când m-am culcat n-am putut închide ochii. Până la urmă n-am mai putut și m-am dus în camera ta. Dormeai adânc și păreai în același timp atât de vulnerabilă, atât de senzuală, atât de atrăgătoare încât nu știu cum am reușit să găsesc puterea să ies din cameră fără să te ating.

– Dacă m-aș fi trezit...

– Poate că s-ar fi schimbat cursul vieții noastre, murmură Julian visător. În noaptea aceea, am reflectat îndelung și am ajuns la concluzia că ajunseseși la vârsta adultă, că erai soția mea și că te doream. Pe scurt, a doua zi ți-am propus o căsnicie adevărată și tu ai refuzat.

– Erai atât de rece. Parcă mi-ai fi făcut această propunere sub amenințarea torturii!

– Dac-ai fi știut cât mă simțeam de vinovat. N-aveam de unde să bănuiesc că erai îndrăgostită de mine. Ce prost am fost! Măcar de-aș fi vorbit cu tine în loc să plec ca un hoț!

– Nu te-aș fi respins dacă ai fi venit în camera mea. De-ai ști cât de mult am regretat după aceea că ți-am spus nu.

– Ticăloaso! Eu care mă gândeam cum să-ți apăr virtutea și tu, erai gata să-mi cazi în brațe...

– Modest, ca de obicei! Ce vrei, niciodată n-am fost în stare să-ți rezist. Tu ești cea mai mare feblețe a mea.

Julian o îmbrățișă și o sărută înfocat și abia după câteva minute Nicky întrebă:

– Julian, de ce te-ai întors?

– Dar... mi se pare că e clar.

Nicky zâmbi în fața neliniștii lui.

– Să nu-mi înțelegi greșit întrebarea. Când ne-am despărțit la Prestwick, în ochii mei era o despărțire definitivă. Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Poate vrei să mă-ntrebi „cine" m-a făcut să mă răzgândesc?

– Unde vrei s-ajungi?

– Vorbesc de tatăl meu.

– „Maurice pur și simplu"?

– Ei da! Tatăl meu care încearcă dintotdeauna să mă facă să mă supun voinței lui. În sfârșit, am înțeles că sub aparența lui posacă mă iubește mult, în felul lui. De fapt, noi avem o mulțime de lucruri în comun. Suntem atât de încăpățânați unul față de celălalt, ne năpustim fără să pierdem timpul ca să ne analizăm sentimentele. Când m-am hotărât să mă însor, m-am gândit la câteva femei care au trecut prin viața mea și mi-am dat

repede seama că doar pe tine te vroiam lângă mine. În loc să mă ia cu binișorul, am plecat ca o vijelie fără să mă-ndoiesc o clipă că tu o să găsești ceva de obiectat.

– Cu câtă aroganță mi-ai dat vestea cea mare! exclamă Nicky râzând. Dar și cât de seducător... Mi s-a tăiat răsuflarea.

– Cu atât mai bine! Să dea Dumnezeu ca această dispoziție fericită să nu te părăsească niciodată, nevastă dragă.

– Nu-mi doresc altceva decât să ți se-nplinească dorințele, bărbate dragă.

Însoțindu-și vorba cu gestul, Nicky îl atinse pe piept nu o mângâiere senzuală. Făcu o mutră plouată când Julian îi dădu mâna la o parte.

– Mai târziu draga mea. Încă n-am terminat de vorbit.

Nicky se resemnă.

– Bine, de acord, dar tot nu înțeleg ce amestec are tatăl tău în întoarcerea ta.

– Ei bine, după anunțul logodnei lui Marc cu Catherine, tata era în al nouălea cer, îți dai seama. O dată în viață s-a arătat mai expansiv ca de obicei, chiar vorbăreț. Dintr-o dată și-a dat seama că ai o mulțime de calități ajungând până acolo încât să mă îndemne să reluăm viața împreună. Când i-am replicat că nu te interesez, mi-a spus că ești nebună după mine și că nu-ți dorești nimic altceva decât să trăiești cu mine.

Nicky își aduse aminte de întâlnirea cu Maurice pe aleea de la Glenaron. Bătrânul era mult mai perspicace decât îl crezuse.

– Și l-ai crezut?

– Pe jumătate. Am hotărât să verific eu însumi. Am hotărât de asemenea că dacă avea dreptate, am să te omor cu mâna mea pentru cât m-ai făcut să sufăr.

– Exagerezi! Parcă eu n-am suferit! Și pe urmă, asta ți-ar fi dat de gândit?

– Vrăjitoareo! murmură Julian. O să veghezi să nu mă culc pe laurii victoriei, nu-i așa?

– Poți conta pe mine câtă vreme e spre binele tău.

– Dumnezeu îmi hărăzește femei care-mi vor binele!

Se aplecă să-i dea un pupic pe nas.

– Veronica, pot să-ți fac o mărturisire? întrebă el. Te previn că mărturisirea mea n-are nimic romantic în ea... dar în grabă să te te reîntâlnesc, n-am mâncat nimic de azi dimineață. Sper că frigiderul tău e bine garnisit.

– Ce femeie ar putea să reziste unui asemenea argument?

Cu regret, Nicky se smulse din brațele lui și porni spre bucătărie.

– O salată de spanac? Știu că-ți place. Materia primă e cadou de la vecina.

– Sincer să fiu, nu.

– Doar n-o să faci acum pe țâfnosul. E excelentă pentru sănătate și nu prea am altceva să-ți ofer.

Julian veni și el în bucătărie și își puse haina pe spătarul unui scaun.

– Știi, începu Nicky visătoare, am putea să-i mulțumim doamnei Fazackeley.

Julian o cuprinse de mijloc.

– Da? Din cauza acestei cumetre, va trebui să mănânc spanac, pe care-l detest și să-i mai fiu și recunoscător?

– Ascultă-mă în loc să te lamentezi! Dacă în loc să mă duc la băcănie în ziua în care ai venit, aș fi rămas acasă și ți-aș fi deschis ușa, cu siguranță că ți-aș fi trântit-o în nas. N-ai mai fi intrat niciodată, n-ai fi putut să-ți faci numărul și să mă farmeci, n-ai fi venit la cină și...

– De acord, recunosc că sunt dator față de vecina ta. Acum, pot spera că pot să bag ceva în gură?

– Ce-ai zice de o omletă cu șuncă?

– E paradisul!

– Împreună cu o salată de spanac.

Julian făcu o grimasă dar se abținu să relanseze polemica. Câteva minute mai târziu, Nicky aducea în salon o omletă magnifică. În timp ce mâncau, ea exclamă brusc:

– Julian, dar mai este o problemă.

– Ce problemă? Veronica, te rog, nu începe iarăși!

– Cum vrei să trăim împreună dacă tu lucrezi la Montreal și eu aici în Victoria.

– Nu văd unde-i problema. N-ai decât să-ți vinzi firma și să mă urmezi la Montreal.

– Cuuum? țipă Nicky sărind de pe scaun. Am muncit din greu ca să-mi pun pe picioare firma, și s-o fac înfloritoare și tu-ți închipui că am să abandonez totul ca să...

Nicky se opri văzându-și interlocutorul gata să izbucnească în râs. Era clar că-și bătea joc de ea.

– Julian!

– Hopa! Fii calmă!

– Nu-mi vorbi pe tonul ăsta!

– N-are rost să te înfurii! Așteaptă să termin ce am de spus. N-am avut niciodată intenția să-ți cer să vinzi, Veronica, dar nu mă poți acuza că am pus și problema asta.

– Poate, dar până atunci cum să trăim împreună dacă locuim la mii de kilometri unul de celălalt? Ce catastrofă!

Nicky părea năucită. Julian o luă în brațe.

– Liniștește-te, draga mea. N-am vrut să-ți vorbesc despre asta înainte de semnarea actelor dar am cumpărat societatea Fast & Campbell.

– Consultanța?

– Exact. Deschid o filială aici, în Victoria. Vezi, n-o să mai fim despărțiți de mii de kilometri.

– Pentru asta ai venit ieri?

– Printre altele. Am venit de asemenea ca să te informez că până la urmă nu mai vreau să divorțez.

Urcară scările ținându-se tandru în brațe dar Nicky se opri, lovită de o idee neașteptată.

– Cum o să faci să te ocupi de afacerile tale din Montreal, Julian.

– Mâna mea dreaptă e un om extrem de eficace și am să merg să-i fac cu regularitate câte o vizită. Acum, să lăsăm celelalte probleme pentru mai târziu. Pari a fi uitat că avem un program încărcat astă-seară.

– Da?

Atingându-i coapsa cu o mângâiere languroasă, Julian îi șopti la ureche:

– Nu știi că șortul roșu a fost creat cu un singur scop?

– Care?

– Să fie dat jos. De mine și de preferat imediat.

Nicky ridică spre el o figură radioasă.

– De ce să ne mai pierdem timpul cu discuții în van?

– Și eu mă-ntreb.

Julian o luă în brațe ca pe un fulg și urcă ultimele trepte care duceau la camera lui Nicky.

Câteva ore mai târziu, Anna se întoarse împreună cu Bill și găsiră bucătăria într-o dezordine de nedescris. O haină bărbătească pe spătarul unui scaun. Cu un zâmbet de satisfacție, tânăra femeie își spuse că domnul și doamna Forester păreau să aibă în sfârșit bunul simț să se împace.

Nicky se frecă la ochi și îl privi pe Julian adormit lângă ea. În clipa aceea, el deschise ochii.

– Ești irezistibil când te trezești cu părul ciufulit.

– Și tu... n-arăți rău... numai că eu nu vreau să mă trezesc alături de o femeie coafată punck. Nu poți face nimic să-ți ajustezi look-ul?

– Poate că, „nu vreau”!

Julian o privi uimit.

– Uneori îmi pare rău că nu mai ai șapte ani. O bătăiță la fund nu ți-ar strica deloc. Dacă mă gândesc bine, nici la douăzecișinouă de ani nu ești prea bătrână.

Cum Julian ridică mâna spre ea, Nicky se eschivă sări din pat.

– Atenție, am luat lecții de judo.

– Și eu, atunci e bine.

– În cazul ăsta, sunt obligat să declar forfait.

– Eu sunt învingătorul și îți impun să-ți schimbi coafura.

– Atunci, nu-mi rămâne decât să mă rad în cap.

– Asta ar fi mai rău decât actuala ta coafură.

– Răbdare, în câteva luni situația o să se schimbe.

– Nu poți măcar să te descreștești?

– În felul ăsta s-ar deteriora. Și la urma urmei, tu ești vinovatul, o să mă suporți așa!

– Cum adică eu sunt vinovatul?

– Din cauza la un vrut să mă schimb.

Julian ridică ochii spre cer, apoi privirea lui se îmblânzi brusc.

– Îmi pare rău ca te-am făcut nefericită.

– Acum nu mai sunt. De fapt, n-am fost niciodată atât de fericită ca în dimineața asta.

– Și eu la fel.

Mult mai târziu, Julian o trezi pe Veronica, cuibărită pe umărul lui.

– Veronica?

– Hmmm?

– Veronica, vrei să ne căsătorim din nou?

– Dar, suntem deja căsătoriți, Julian... Eu nu...

Punându-i un deget pe buze, el o împiedică să continue.

– Nu, dragostea mea. Căsătoria aia nu contează. Vreau să te iau de soție după toate regulile și pentru totdeauna de data asta.

Nicky își aruncă brațele în jurul gâtului său.

– Julian, ce idee minunată! Să uităm trecutul, s-o luăm de la început.

– Aș vrea să primești asta în loc de promisiune.

Julian se ridică, se duse să cotrobăie prin buzunarul de la pantaloni. Scoase o cutiuță de velur pe care i-o întinse lui Nicky. Emoționată, ea o deschise și descoperi o verighetă ornată cu diamante. Când își puse inelul pe deget, simți lacrimi de bucurie pe obraji. Fără șansa de a greși, ea recunoscu verigheta din vitrina de pe strada Principală.

Abia după șase luni au reînnoit legământul căsătoriei în cursul unei ceremonii discrete.

Nicky îl refuzase pe Julian să-i pună verigheta pe deget înainte să-i crească părul. Stabilise deci data ceremoniei în luna martie și nu cedase în ciuda rugăminților lui Julian care pusese pe tapet problema cu regularitate.

Vându casa din strada Wienfold pentru a se muta împreună cu Julian într-o casă spațioasă cu o arhitectură futuristă, cu vedere spre Pacific.

În ziua căsătoriei pe cer strălucea un soare cu dinți. Doar Anna și Bill, căsătoriți de puțin timp au asistat la ceremonie. Maurice le-a trimis o telegramă lungă de felicitare și Henriette le-a trimis și ea una, promițându-le să vină de la Montreal, la nașterea primului copil.

– N-o să aibă prea mult de așteptat, spuse Julian luând-o pe Nicky pe genunchi când rămaseră singuri în vastul salon al noii lor case.

Nicky aruncă o privire la burta ei umflată.

– Puțin mai mult de trei luni, murmură ea îndoioșată. De ce nu reușim noi să facem niciodată lucrurile așa cum trebuie?

– Care lucruri?

– Ei bine, prima oară te-ai însurat cu mine fără să știi că mă iubeai și, de data asta, eram trei în fața altarului.

– Dacă vrei, eu sunt gata s-o iau de la început în fiecare lună, ador să mă însor cu tine, ripostă Julian zâmbind. Dar cu o condiție.

– Ce condiție?

– Refuz să fiu căsătorit cu o femeie care își spune Nicky Forester când are unul dintre cele mai frumoase nume posibile.

– Ce propui?

– Nu știu... Angelina, Araminte, Arabelle...

– De ce nu Veronica?

– Exact la asta mă gândeam și eu! Cum ai ghicit?

– Intuiție.

Julian o strânse tandru în brațe.

– Te iubesc, Veronica, chiar dacă mă înnebunești.

– Glumești! Eu te înnebunesc?

– Nu există decât o singură femeie pe lume pentru care suport cauciucurile sparte în plină noapte, o singură femeie pe care accept s-o urmez în toată lumea.

– Ce noroc pe mine! Și eu am visat întotdeauna să vizitez Tibetul, sau Birmania...

– Nu abuza de avantajele tale, „Nicky".

Când ea vru să propună Patagonia sau Amazonia, el o împiedică cu cel mai languros sărut.

Sfârșit